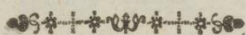

General Dorfan
og
Grevinden af Drville.

En
F o r t æ l l i n g
i
B r e v e .

General Journal
of
Gerrit van der
Weghe
in
Fort St. George
1781

General Dorsan

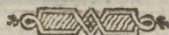
og

Brevinden af Drville.

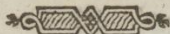
Første Brev.

Brevinden af Drville til Baronesse S. . .

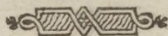
Skal jeg da idelig have Afslag? Er der da stedse nye Undskyldninger til at standse Haabet, naar mit sømme Herte glæder sig i det, og forud smager den sødeste Hensykkelse i en Søsters Favnetag, som jeg ærer og elsker i en lige Grad? Vil du da give mig Marsag til at troe, at vores lange Skilsmisse har udslættet den søsterlige Kierlighed af din Barn, som min saa usøye har bevaret, endstiont jeg kun var et lille Barn, da din salige Mand berøvede alle dine Venner din Omgang og dit Exempel? I det mindste kiender du mig meget slet, naar du siger: at den store Verden jeg lever i, og de mange Forlystelser, jeg er omringet af, ikke kan tillade mig at savne dig. Hvad har Verden vel til at inbtage et Herte, der har saa hestige

tige Følelser, som mit? Hvad er alle dens Forlystelser imod den Sædighed at kunde udøse sin Glæde og sin Smerte i en troefast Barm? En sand Ven er et Klenodie, som ingen Velstand kan sættes i Ligning med, og det er denne Skat jeg attraaer i din og den elskværdige Henriettes Omgang. Men da jeg mærker, at alle mine Bønner og Forsøllinger ere forgieves, og alt for asmægtige til at bevæge dig til at forlade din fiere Censomhed, saa maae jeg søge at drage din moderlige Kierlighed paa min Side, ved at gjøre det, som du holder for lovlige Undskyldninger, til bevægende Aarsager for dig til at opfylde mit Vnske. Jeg er altsaa fuldkommen eenig med dig, at den ubillige Proces hvorved din salige Mand's uværdige Broder søger at berige sig ved at udplyndre din Henriette, udtræver al din Omhue, men just den bør ogsaa drage dig herhid; thi fra det Hof, hvor du skal have Kiendelsen, er her en Minister, der er en sand Menneskeven, og en mundtlig og noyagtig Beretning til ham, vilde ventelig tiene til at sette Sagen i sit rette Lys. Saa haardt, som det end falder en edeltænkende Siel at drage Masquen af den Nedrige, saa er det dog et Offer vi skylder Dyden, og den, som forsømmer det, gjør sig i visse Maader deelagtig i al den Vold og Uret, som sliq en sort Siel for Fremtiden trykker Uskyldigheden med. Min tilige Enkestand, og de mange Byrder og Besværligheder, som min store Formues Forsvælgning ved den paadrog mig, har givet mig den grumme Erfarenhed, at det koster et ømt Hierte meget mindre at

at være god end at være retfærdig; og dog er dette sidste høyst nødvendig, dersom Godheden ikke skal udarte til en Skrøbelighed. Hvor ofte har det mægtige Ord: Pligt ikke tvungen mig til at være haard, naar mit foelsomme Hjerte vilde briste, naar Medlidenheden smeltede hver en Vorne i min Siel, og paaførte mig en langt større Marter end den Skylbige. I denne Forsatning kunde intet uden Frygten og Overbeviisningen om, at øvet Lemfældighed vilde i dette Tilfælde blive Grumhed imod Ufkyldige, give mig den fornødne Standhaftighed til at blive Dyden troe. Forlad dig altsaa til, beste Søster, at foruden den Rytte, som din Komme her kunde være din fiere Henriette til, i Henseende til den ubehagelige Proces; saa er det tillige din Pligt imod hende, at gjøre hende bekiendt med den store Verden; thi er hun bestemt til at leve i den, saa bliver denne Kundskab hende høyst nødvendig, og skal hun ikke, saa kan den dog tiene hende til at moere sig med dens Daarligheder. Den Frygt, du yttreer, at megen Omgang og mange Forlystelser skulde siden gjøre hende sit eensomme og stille Opholdssted ubehageligt, er ganske ugrundet efter det Begreb, som jeg af dine og hendes egne Breve har gjort mig om hende. Du veed selv, at jeg kom yngere i den, end Henriette nu er, og den har saa liden Tilløkkelse for mig, at intet, uden det jeg skylder den Rang, og de Villkaar, min salige Herre har sat mig i, holder mig fra at sige den Farvel, og leve paa mine Godser. Der findes saa saa Hiorter øvreeensstemmende med mit, at jeg ofte

ofte i et talrigt Selskab er allene. Mine stærke Følelser
gior mig et ømt Venkskab uomgiengeligt nødvendigt, det
allene kan forsøde alle de Ubehageligheder, som endog de
lykkeligste Omstændigheder i Livet ikke kan undtage os for.
Kom derfor til mig! og om din moderlige Kierlighed har
saa ganske opfyldt din Barm, at der ikke er Rum nok i
den til de Venkskabs Følelser der allene kan fyldestgiøre mit
øunne Hierte, saa giv mig Leylighed at søge dem hos min
Henriette. O hvor heftigen slaaer ikke mit Hierte ved den
Tanke at see hende tile i mine aabne Arme! Mig synes
allerede at jeg trykker hende op til mit Bryst, og med
Følelsens smeltende Saare forsikrer at elske hende med
samme Omhed, som den, hvormed jeg uafsladeligen for-
bliver

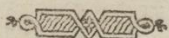
Din

evig-elskende og oprigtige Søster
Grevinden af Orville.

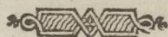
Andet Brev.

Srøken Henriette S. til Srøken Sophia L...

For at overbevise min Sophia om, at hverken det store
Rum der er intelkem os, eller Hovedstadens Pragt og Glands
har fundet bringe hende i Forglemmelse hos mig, afforter jeg
med Fornøielse disse saa Dydelikke Isra min Søvn for at
for.

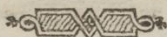

forsikre hende, at til Trods for alle hendes Spaadomme og Forkyndelser, har jeg ikke endnu seet nogen, min Tante endog med iberegnet, der kunde erstatte mig min Sophias Forliis eller indtage hendes Sted i mit Hierte. For fire Dage siden kom vi her til Byen; vi havde en meget lykkelig, men jeg kan ikke sige fornøvelig Rejse, uden at kunde anføre nogen Marsag dertil: Veyret var saa behageligt som nogen vilde ønske sig det; den herligste og meest afvejlende Udsigt, som Naturen kan foreviise, der ligesom bryste sig af at fremlægge alle sine forfællige Skønheder, indbød os ideligen til Henrykkelse og Taknemmelighed imod ham, der ikke allene dannede saa deyligt et Opholdssted for sine Skabninger, men gav dem endog Væner til at kiende og føle alle disse Skønheder, og deknagtet rørte de mig ikke halv saa stærk, som Stedets Behagelighed, jeg forlod. Imidlertid maade de ikke troe min Veninde, at jeg forestillede en Heltinde, som sorte og mørke Ahnelser forkyndte Mødet af en græffelig Kiempe, der til Trods for hendes Graad og Strig bemægtigede sig den trostesløse Skønne. Vi saae ikke andet end fredsomme Mennesker den heele Vey igiennem; Vi mødte hverken Satyrer, Fauner eller Kiemper, og Himlen stee Tak! at fordums drabelige Helte har udryddet disse Uhyrer; thi ellers er jeg bange for at det vilde seet græffelig ilde ud for os Stakler; vore Tidens pyntelige, pudrede og sølsomme unge Herrer, havde neppe viist megen Lyst til at staae sig til Riddere paa dem, allerhelst da jeg troer at have giort den Opdaelse, at den nu herskende Sølsomhed har den Virkning, at den enten lukker Øyet til eller vender det bort fra de menneskelige Elendigheder for ikke at røres for stærk

over dem. Vi saae Byens mange og prægtige Taarne længe førend vi naaede den, og da vi kom ind i Byen, drog dens brede Gader og havelige Bygninger min Opmærksomhed ikke nær saa stærk til sig, som den store Brimmel af Mennesker, den Bevægelse alle vare i, og den Virksomhed, som de mange slags aabne Boeder, og et stort Antal af Falbydende og Riebende syntes at bevidne. Postillionen, som vi havde faaet paa den sidste Station, førte os lige hen til min Tantes Gaard, der er een af de største og prægtigste i Byen, og da Vognen kiorte ind i Gaarden, slog mit Hierte af Forventning og Længsel efter at see hende. Vores Modtagelse og Beskrivelsen af de Personer, jeg har giort Bekjendtskab med, forbeholder jeg mig til næste Lejlighed, for at saae noyere Stadfæstelse paa det Begreb, jeg har giort mig om dem; thi endskiont jeg i disse fire Dage har seet flere Personer end jeg ellers saae i et heelt Aar, saa tvivler jeg dog høyligen om at have seet fire Mennesker, naar man under dette Navn skal forstaae tænkelige Væsener. De umage sig tvertimod for at anses som blotte Machiner ved uophørligen at dreve sig i den samme Kreds; Uhret, de har i Lommen, synes at være Kettesnoren for alle deres Bevægelser; thi saa snart Visseren har flyttet sig de bestemte Minuter har deres blivende Ende, og de iiler hen til et andet Huus for at igientage hvad de har sagt der, hvor de kom fra, paa nogle faa Anmerkninger nær over de Personer, som de sidst forlode: i det mindste har jeg Aarsag til at slutte at det er saa, fordi af mere end tredive Personer, som gjorde Besøgelse her i en Eftermiddag, sagde enhver hvad den første havde sagt, paa den ovenmældte Forskiel nær.

Min

Min Sophia kan altsaa let slutte, at dersom det, man kalder Omgang med den store Verden bestaaer heri; saa vil den langt fra ikke kunde holde mig stadesløs, end sige udslætte Indtrykket af den sande Fornøjelse jeg er vandt til at nyde i et lidet men udvalgt Selskab, hvor der herskede Fortroelighed og Munterhed, og som aldrig forlod hinanden, uden indbyrdes at have stræbt efter at forbedre sit Hjerte og sin Tænkemaade; men endnu mindre kan den betage mig Længselen, efter at kaste mig i min Venindes Arme, og ved at trykke hende til mit Bryst forsikre hende, at jeg er evig

Hendes

Henriette S...

Tredie Brev.

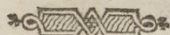
Froken Henriette S... til Froken Sophia L...

Dersom min Sophia ikke fra min spæde Barndom havde været mine lønlige Tanker betroet, dersom hendes venskabsfulde Barm ikke stedse havde været Siemmesiedet for al min Glæde og Smerte, og jeg ikke derved havde faaet den fulde komneste Overbeviisning om at alt hvad jeg betroer hende ligger forbaaret under Tauscheds stærkeste Segl, saa kunde jeg umuelig sige hende, at jeg er høyligen misfornøjet over at have ved mine indstændige Bønner formaaet min Moder til at gjøre denne Rejse, fordi en personlig Omgang med min Tante har givet mig et ganske andet Begreb om hende end det, som hen-

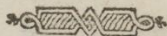

des Breve havde opvakt hos mig. Forestil Dem, min Veninde, hvor høyligen jeg blev bedraget i mit Haab, da jeg isteden for at finde den sande Menneſkeven, den ſikre Tilflugt for Trængende, den Troſter for Bedrøvede; hvis ſtore Formue gav hende al den Evne til at giøre fine Gølelſer virkſomme, naar meere indſtrænkede Wilkaar maae lade det blive ved Willien, fandt i Originalen til dette Portrait en Perſon, der idelig har omme Gølelſer, Mligter og Menneſke; Kierlighed paa Tungen, men er i Hiertet haard, ubarmhiertig, ſtolt, forfængelig og indtaget af den heftigſte Egenkierlighed. Jeg ſagde Dem i mit forrige Brev, med hvilken inderlig Længſel efter at ſee hende jeg ſteg ud af Bognen; og da jeg ikke troede at kunde naae denne Lykke haſtig nok, ſprang jeg ſaa haſtig op af Trappen, at hendes Tiener havde Møye med at komme forud. Med ſamme Hurtighed løb jeg igiennem fem til ſex Børelſer, uden at al den Pragt, ſom herſkede i Dem kunde drage mit Øye til ſig, der idelig ſogte efter min Tante, og ſkiont det forundrede mig meget, at hun ikke kom os i Møde, ſaa var den Forundring dog ikke i mindſte Maade at ligne imod den, ſom jeg blev ſat i da en Tiener aabnede den ſidſte Dor, og jeg ſaae et overmaade deyligt Fruentimmer, ſom jeg af alle Ting kunde ſlutte mig til maatte være min Tante, at ligge paa en Sopha i den heftigſte Graad, med en hæſlig Abekat i Armen, der ſkreg af fuld Hals, og to Kammerpiger, ſom ſtode og gned dens ene Forbeen med Spiritus. Jeg ſtod en Tid lang i Børelſet, uden at det lod ſom om hun blev mig vaer, men efter at den ene Kammerpige helligen havde forſikkret hende, at der allerede var gaaet Vand efter Feltſkieren, ſaa

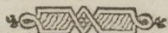
raffe

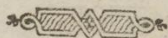
rakte hun sin ene Haand ganske kraftløs hen imod mig, og sagde med en daanfærdig Røst: Venteligen er det min fiere Henriette jeg seer her; Kom hid til mig, min Elskeligste, og tag mig det ikke ilde op, at jeg ikke reyser mig for at tage imod Dem, men det var gruesomt at betage det arme Dyr den Hvile, som det i sin Smerte finder i min Arm. Uagtet min Frygt og Afsky for Abekatter gif jeg hen til hende og kyskede hendes Haand meget inderligen; hun rakte mig derpaa sin Mund, men Kysset hun gav mig, var saa koldt, at det isnaede i mit Hjerter. Min Moder, der havde holdt sig op med at sige vor Pige og Tiener Besked om adskillige Ting, og ikke var nær saa hurtig til Guds, som jeg, var imidlertid kommen ind til os, og spurgte min Tante med en fiendelig Bekymring: hvad der seylede hende? Det var hende reent umueligt at forklare os det for lutter Graad, og dersom Feltstieren ikke var kommen, saa troer jeg, at denne store Ulykke var seldse bleven en Hemmelighed for os, men ved den Lejlighed fik vi da at høre, at en Tiener, som var løben hen for at melde hende vores Ankomst, havde klemt Abekattens Been imellem Døren. Feltstieren besølede Benet, og forskreffede hende, at det havde intet at betyde, og naar den kun blev sittig smurt med en Salve, som han forskreff Receipten til, saa vilde den om saa Dage ikke føle det mindste dertil. Dette stillede vel min Tantes Graad, men ikke hendes Uroelighed; thi ved hver en Bevægelse Abekatten gjorde, overfaldt der hende saadan en Angst og Beklemmelse, at den kunde ikke været større om et eneste og elsket Barn havde været i Livs Fare. Endskiont mig syntes, at hendes Omhue for sligt et Dyr gif vel vidt, saa til

skrev jeg det dog hendes medlidende Hjerter, og drog den Slutning deraf hos mig, hvor ulige større Indryk det da ikke maatte giøre i hendes solende Barm, at see en fornuftig Skabning lide, og hvor ivrig hun ikke vilde viise sig til at forlindre dens Smerter og ende dens Lidelser. Midt i disse mine Betragtninger befalede hun, at Huushovmesteren skulde komme til hende, og jeg vilde neppe troe mine egne Øren, da jeg hørte hende give ham Ordre til at tage Liberiet fra Tieneren og lade ham gaae, siden hun aldrig meere kunde taale at see ham for sine Øyne. Baade min Moder og jeg søgte ved vore Forbønner at ubvirke ham Forladelse, siden vores Ankomst havde været Marsagen dertil; ja jeg gif endog saa vidt, at jeg udbad mig det, som et Beviis paa hendes Godhed og Bevaagenhed for mig, men forgieves, hun svarede mig: Min Henriette kan være forvissset om, at jeg med den aller største Forsynelse ikke allene vil opfylde men endog forekomme alle hendes Ønsker, saa snart de ikke ere stridige imod Billigheden, og kan tiene til at bestyrke nedrige Hjerter i deres Ondskab; men da denne Begiering er af det Slags, saa haaber jeg, at hendes egen Fornuft ved en nøyere Overvejelse billiger mit Afslag. Jeg er fuldkommen overbevist om, at det ikke skeedte af Uforsigtighed, men af den grusomme Lyst at giøre den Ondt, som ikke havde Magt til at forsvere sig. Denne nedrige Ondskab drev ham til at mishandle dette uskyldige Dyr, der inden orden har end mig til at vente sig Ret af, og der paaligger mig den samme Forbindelighed til dets Forsvar, som der ligger paa en Landsherre til at affrafte Vold og Uretfærdighed, og i Folge deraf maae han tiene de andre til Advarsel

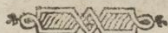

fel og Exempel. Endskiont disse Grunde ikke forekom mig saa aldeles uomstødelige, saa vilde jeg dog ikke indlade mig videre med at bestride Dem, deels fordi jeg merkede, at hun vilde have sin Villie frem, og deels fordi jeg troede, at Tieneren maaskee ved andre Lejligheder havde givet hende Aarsag til at fatte dette usorbeelagtige Begreb om ham. Da vi vare meget trætte af Rejsen, saa befalede min Tante Schweikeren at viise alle Besøgelse af, og siden vi forlode hinanden meget tiilig den Aften, saa havde jeg ingen videre Lejlighed til at faae den Brev, der havde indsnaget sig i mit Hjerte, enten opløst eller stadfæstet. Det første jeg om Morgenen derpaa kom ind til hende, løb hun mig ganske fornøyet i Møde; trykkede mig paa det kjerligste til sit Bryst, kyskede mig og sagde: God Morgen, min kiere Henriette! du kan aldrig forestille dig hvor hjerteglad jeg er! tænk engang, min stakkels Morten tog i dette Øjeblik et Væble med sin syge Note, ligesom for at troste mig for al den Angst jeg har udstaaet for dette arme Dyr; thi naagtet alle Feltstjærens Forsikringer, har jeg dog ikke havt Søvn i mine Dyne den heele Nat; men er sprungen af Sengen hvert Øjeblik, for at see om det stakkels Væst endnu var i Live; thi jeg troede fuldt og fast at det aldrig havde seet Dagen meere. Da mig syntes at Levemaaden, om ikke den systerlige Kierlighed, udfordrede at erkjendte sig om min Moder, førend hun berettede mig sin Ales høje Velgaaende, saa kunde jeg ikke heller bare mig for at lade hende merke, at jeg syntes at denne Kierlighed gik noget for vidt; jeg svarede hende altsaa smilende: Det glæder mig meget paa den gode Herr Mortens Vegne, og haaber tillige at det skal

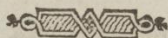

holde Lante fra at tage sig saa ringe en Ting saa nær til Hierte en anden Gang. Det kan jeg ummeligt lade, sagde hun; mine Følelser ere alt for heftige dertil. At see et uskyldigt Dyr lide, som ikke kan klage sin Nød, maatte jo sætte det haardeste Hierte i Bevægelse; thi i hvor stor end den Eegtyldighed er, som de fleste Mennesker betragter Creaturene med, saa ere de dog virkelige Led paa Naturens Riede saavel som vi, og just det Fortrin, som der ved Fornuften er givet os for dem, bør forbinde os til at viise desmeere Medlidenhed imod dem. Den har De en ustribdig Ret til, sagde jeg derpaa; men over man ikke Grumhed imod sig selv, saa snart man ængster sig over alle Ting? Det er ikke alletider en Følge, svarede hun, undertiden har slig en Engelske noget ubeskriveligt sødt i Følge med sig; thi endskiont at der findes mange, som holde et ømt Hierte for en stor Plage, saa vilde jeg dog ikke miste mit for alt det til er. Jeg skylder Følelsen over andres Bø og Vel de behageligste Øieblikke af mit Liv, og jeg beklager dem høyligen, der uophørligen dreve sig i den snevre Kreds, som Egenkierlighed har sat for de haarde Sieler, der uden mindste Medynk kunde see Sveden trille ned over den Modiges Pande; ja endog see ham afmættig og segenkærdig, uden at forlindre hans Jammer ved den mindste Deelagtelse i hans haarde Stiebne. At have Evne og Villie, sagde jeg, til at forlindre Livets Elendigheder, maae sikkert være en stor Fornøjelse; men efter mit Begreb er Tallet af disse Elendigheder ikke saa stort, som man almindeliæen troer. Jeg for min Part betragter en Arbeyder med Orbdighed og Fornøjelse; jeg ærer ham, som et nyttigt Lem i Staten, og

Sveden

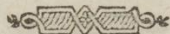

Sveden der rinder ned af en hærde Hande over et par mun-
tre Dyne er et behageligt Syn for mig, den forviffer mig om
at han spiiser sit tarvelige Maaltid med større Besmag end
vi finder i de lækreste Retter, at hans Søn er vederqvægen-
de, og at den stærke Bevægelse ved hans strænge Arbejde for-
jager de onde Gaster af hans Legeme, som vi maae bruge
Doctore og Apothekere til at fordrive. Men den Sygdom
enten gjør usikkert til at arbejde, eller paa andre Maader
sætter tilbage, er derimod efter mine Tanker fuldkommen be-
rettiget til al vores Medynk og Bistand. Jeg er meget vel
tilfreds med, sagde min Tante, at der ikke er sat saa snevre
Grændser for min Medlidenshed, men at jeg tværtimod finder
en Godhed i at forliindre endog de mindste Besværligheder.
Medens vi holdt denne Samtale, kom der een af Dienerne ind
og sagde: at den salige Greves Kammerciener begierede den
Raade at tale med Grevinden. Hun tillod ham at komme
ind, og jeg har aldrig seet et redeligere Ansyn, hvori tillige
en større Kummer stod afmalet. Min Tante spurgte ham i
en bydende Tone: Hvad hans Erinde var? Han samlede
saa stærk efter Ord og vendte sine Dyne paa saa betydelig en
Raade til mig, at jeg troede, hans Forvirring reyste sig af
min Nærvarrelse. For altsaa at forskaffe ham saa megen
Frimodighed til at forebringe sit Erinde, som det stod i min
Magt, reyste jeg mig og lod dem blive allene. Skænd paa
mig min Veninde! jeg veed jeg har fortient det; jeg soled
selv hvor uansændigt det var mig at luure efter hvad denne
Mand havde at tale med min Tante, og desuagtet var det
mig umueligt at forlade Varelsen jeg var i uden at vide det,

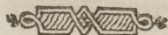

da jeg merkede, at man tydeligen kunde høre alt hvad de talede. Til en Undskyldning ansøgte jeg mig selv, at Hemmeligheden ikke kunde være paa min Tantes Side, at der venteligen ikke var nogen i den heele Sag, men at det sikkert ikke var andet end en Bøn han havde at gjøre hende, som han undsaae sig for at lade nogen anden høre, og Naaden, denne Bøn enten blev bevilget eller afflaet paa, syntes mig at være af den yderste Vigtighed for mig at blive underrettet om. Jeg hørte ham altsaa i den smerteligste, men ikke nedrige betlende Tone at beklage sig over, at han i sex Uger havde havt tre sængeliggende Børn, og at hans arme Kone havde ved den megen Nattevaagen til Børnernes Opvartning og Pleje saaledes udmattet sig, at en stærk Feber nu havde kastet hende paa Sygesengen med. Disse Klagemaal besvarede min Tante nu og da med et: Arme Mand! Min Gud! det er haardt! Hvad! Deres Kone med syg! Det skær mig ind i det inderste af Hjertet for Dem. Det er ogsaa Deres Raades omme Hjerter, hørte jeg ham sige med et dybt Suk, at jeg forlader mig paa, og eene og allene kan vente mig Hielp og Redning af; og dersom dette underdanige Haab feyler mig, saa kan ingens Ulykke være større end min. Jeg seer ikke, var min Tantes Svar, at jeg kan gjøre noget for Dem i dette Tilfælde. Jeg eyer ikke een Skilling i mit Huus, sagde derpaa den ulykkelige Mand, Sygdom og Apotheket har fortæret det hele Qvartals Sage, jeg nyder af det Embede, som jeg takker min eyegode Herre for i sin Grav. Der er fem Uger tilbage endnu inden jeg kan vente mig nogen; hav altsaa den store Naade for en trostesløs Mand og Fader, at forstærkke ham

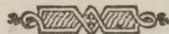
til

til Kone og Børns Livs Frelse tredive Rixdaler, der skal rigtig blive betalte igien, saa snart min Gage falder. Det er ikke Sagen, svarede min sølsomme Tante, men see til, om det ellers er Dem mueligt, at hielpe sig igiennem uden at tage noget op forud. Slige Forskud bringer de oeconomiske Omstændigheder i en saa græffelig Uorden, at man næsten aldrig kan raade Gud paa den; thi naar man tænker, at man skal faae noget imellem Hænderne, saa er det allerede fortæret. Deres Raades Anmerkning er ganske rigtig, sagde Manden; men Rød bryder alle Love; et Kors, som jeg ikke selv har paadraget mig, gjør det uomgiengeligt nødvendigt; lad altsaa min Tillid til Deres ædle Hierte ikke blive tilskamme; tænk paa, at min salige Herre paa sit yderste anbefalede mig til Deres Omsorg, og bad dem aldrig at slaae Haanden af mig! Hvor kan De være saa grusom, sagde hun ganske sønnende og aandeløs, at kalde denne bedrøvelige Scene tilbage i mit Minde? Den staer mig saa livagtig for Dye, at den sætter min Siel i samme Bevægelse, som om mit ubodelige Tab var skeet i dette Dyeblif. Træk altsaa for Himlens Skyld paa Kloffen, at jeg kan faae mine Folk ind; thi faaer jeg ikke snart Hielp, saa besviimer jeg tilforladelig. Jeg beder Deres Raade tusende gange om Forladelse, sagde den arme Mand i største Forstrækkelse, og ringede tillige af Livs Kræfter, Gud veed, at jeg sagde det langt fra ikke i den Tanke. Det tvivler jeg ikke om, sagde hun, jeg kan ikke tilregne nogen det uden allene mine overmaade stærke Følelser. Clara! sagde hun til Kammerpigen, som strax havde adlydet Kloffen, hielp mig ind i mit Cabinet, og leg mig paa Sophaen; for
at

at komme lidet til mig selv igien. Min Tantes Afmagt havde sat den arme Mand i saadan en Skræk, at han ikke torde sige et Ord meere ham selv angaaende; men da hun var gaaet fra ham, uden at lade sig vedgaae, at hun meere tænkte paa, at han var til; saa spurgte han een af Tjenerne: om Herr Teller kom snart til Byen? og den Forandring der var i Tønen, hvormed han raabte: Himlen skee Tak! da Tjeneren svarede ham: at Herr Teller var kommen medens han havde været hos Grevinden, forkyndte mig, at han var sikker paa at finde den Hielp hos Forvalteren, som Grevindens store Gødsomhed havde hindret hende at viise ham. Min Sophia kender mit Hierte alt for noye til at tvivle om, hvor heftigen jeg under denne Samtale ønskede at være i Stand til at lette denne værdige Mand's Kummer, og det er allene ved slige Lejligheder som denne, at jeg sukker over Forliisct af det Guds, som min Faerbroder gjør mig stridigt; men naar jeg paa den anden Side overvejer, hvor trævne og uwillige de ere til at hielpe, som Forsynet har betroet Osne til at udbrede Glæde i kummerfulde Hierter, saa beder jeg Gud paa det indstændigste, at min lidende Osne til at gjøre Vel aldrig maae blive forøget, dersom større Velstand skulde være mægtig nok til at lukke mit Hierte, og vende mit Ore bort fra de Bestrængtes Raab; thi vel kan jeg ingen væsentlig Bistand gjøre Dem, men jeg kan dog ved Medlidenheds nedtrillende Taare og traefende Ord dele Deres Onde med Dem, og overbevise Dem derved, at jeg føler, at vi ere Væsener af een og den samme Art, og at det er uforskyldt Godhed af Iet viist Forsyn, der fritager mig fra de Trængseler, som disse sukker under.

Hvor ofte har vi ikke seet, min Veninde! at en Hielp, der blev beviist med Bedyndelse har gjort et smerteligt Indtryk, naar et blot trøstende Ord, har husvalet den Bekymredes Siel? Da det altsaa virkelig er i enhver's Magt, at giøre vel imod andre, saa vil vi stræbe at bruge de Evner dertil, som ere betroede os; i den faste Tillid at vores beskaffede Deel er den beste og tienligste for os. Da disse Betragtninger allerede har gjort mit Brev umaadelig langt, saa vil jeg fortsætte min Beretning i et andet, og bede min Sophia, af dette Brevs Indhold at slutte sig til, hvor inderlig jeg længes efter at kaste mig i hendes Arme og mundtlig at forsikre hende, hvor oprigtig jeg er

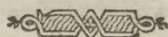
Hendes

trofaste Veninde
Henriette S...

Fjerde Brev.

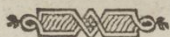
Froken Henriette S. til Froken Sophia L...

Saa snart jeg har takket min Sophia for hendes venkabelige og meget tierksomme Brev, saa vil jeg tage fat paa min afbrudte Fortælling igien. Den Morgen saae jeg ikke min Tante meere førend ved Middags Bordet, hvor hun befandt sig ganske vel og var temmelig munter; hun havde tillige den Godhed at foreslaae os at fiøre ud med hende for at besee Byen, saavel som de omliggende Lyst-Steder, hvilket Forslag

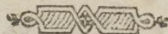

slag med megen Forbindtlighed blev imodtaget af min Moder, og dersom mit Hierte ikke trængte til den Lættelse, at udøse Smerten over sin grumme Fejltagelse i min Sophias Barm, saa kunde jeg gjøre hende en Beskrivelse over maange Ting og Stæder jeg saae, som virkelig fortiente hendes Opmærksomhed, og vare meget bedre skikkede til at fornøye hende end min Beretning. Vores Spadserefart var overmaade behagelig og min Tantes Forklaring og Beskrivelse, over alt hvad vi saae, bevidnede hendes Indsigter og Forstand, endskjønt en bidende Bid og Behag i at gjøre sig lystig paa andres Besøftning undertiden stak frem ved at herette os hvem Ejerne til et eller andet deyligt Sted vare. Det første vi var kommen hjem fik hun Sædlerne paa de Besøgelses der havde været medens vi var ude, og førend hun fik dem igiennemseet, kom der en ung Herre ind, som var temmelig vel klædt, men endnu bedre klædt og hvis heele Anstand forkyndte, at Beskedenhed var en af de Egenstaber, som han troede kun sømmede Pøbelen. Min Tante tog meget forbindtlig imod ham, sagde ham hvem min Moder og jeg vare, og forestillede os ham under Navn af Herr Melicourt og een af de første Personer ved Hoffet. Han lykønskede sig til den Være af vores Bekjendtskab, saavel som Hoffet til den nye Prydelse det vilde bekomme i mig: Hvoorpaa han vendte sig til min Tante og sagde: Nægt nu længere om De kan, Deres Raade! at den deylige Grevinde af Orville ikke er fuldkommen overbeviist om det Fortrin hun har for sit hele Kion, og Umueligheden i at nogen kan naae hendes Fuldkommenheds Høyde; thi maax det ikke var, saa havde de sikkert vogtet sig for at kalde

en

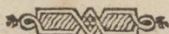

en Person til Dem, som Naturen har givet Rettighed til at ligne dem. Jeg forsikkrer Dem, svarede hun, at jeg slet ikke har fulgt andre Betragtninger end min sømme Længsel efter at see to Personer, der har saa usfridig en Ret til min Kierlighed, og min sølsomme Barm tager saa heftig en Deel i min elskede Henriette, at jeg med Fornøjelse vilde settes tilbage for hende; i det mindste skal det ikke være min Skyld om hun enten ladet see Forvirring eller Forundring i den nye Verden, som hun nu er kommen i. Jeg har i dette Øyeblikk viist hende Byen og Lyst: Stederne her omkring; jeg har fortalt hende hvor mange offentlige Stiftelser her er, deres Stiftere, Oprindelse og Nytte, paa det hun ikke ved den mindste Forespørgsel skal robe, at hun er fremmet og betragtes som et Murremel Dyr. Disse Bisit Sædler, som jeg forefandt ved min Hiemkomst, erindrede mig om noget, hvori jeg kan bekomme megen Bistand af dem. De veed, at De stedse har at befale over mig, min Deylige! sagde Melicourt Jeg er findet, sagde min Tante, at giøre hende bekiendt med en Deel Personers Characterer, førend hun faaer Dem at see, og til den Ende beskrive hende alle de urimelige Personer, hvis Navne jeg har her; men ifald mit Malerie bliver for mat, saa maae De hielpe mig til lidt Colorit. Det vilde Apelles ikke være i Stand til, svarede Melicourt; men dersom De indbefatter under dette Navn alle de, som ikke besidde deres Engles Fuldkommenheder, saa bliver de sikkert urimelige alle sammen. Jeg kunde sikkert ikke beqvemme mig til dette umilde Foretagende, sagde min Tante, naar det ikke var for Mottens Skyld det kan være min Henriette til; thi De veed selv, at jeg er
intet

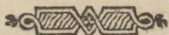

ntet mindre end dablefyg, og at det er den allerstørste Fornøylelse for mig at lade andres Fortienester vederfares Ret, men da De kiender disse Damer saavel som jeg, saa vil jeg lade Dem selv domme, om jeg gier Dem for nær. Vi vil da begynde med dem først, hvor der er to paa een Sæddel, og saa har vi her Baronesse Formal og Frue Dorval. Naar du seer Baronesse Formal, min Henriette, saa seer du den frækfeste Coquette, som nogenfinde har været til; men af et ganske besynderligt Slags. Med hendes smaae plirende Øyne søger hun endog at tænde Ild i en halvfierdsindstyve Aars gammel Mand's Bryst; og hendes latterlige Aabenmundethed udbreder mere end hundrede Kierligheds Forstaaelser, som hun gier sig selv til Heltinden af, uden at hun nogenfinde har kundet forskaffe sig en eneste Tilbeder. Frue Dorval har derimod under Skiinet af den strængeste Erbarhed, og ved at rødme, naar en Mandsperson saae paa hende, giort fyldest for det, den anden roeser sig af, og hvorledes disse to Originaler ere komne tilsammen i en Dogn, det begriber jeg ikke. Uffoldningen er virkelig saa livagtig, sagde Melicourt, at jeg kunde kiende dem, om de ikke havde sagt deres Navne, og det er umueligt min naadige Froken, at De ikke skulde kiende dem ved første Øyekast. Det troer jeg ogsaa, min Herre, svarede jeg, allerhelst da jeg til mit Kiøns Ære troer at Maleriet ikke ligner flere. Men da De dog hierte Lante gier Dem saa megen Nøye med min Underviisning, saa hav den Godhed og siig mig, hvad for gode Egenstaber der gier disse to Personer værdig til Deres Omgang? Ved dette Spørgsmaal slog Melicourt en stor Latter op, og sagde: I Sandhed
min

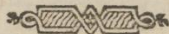
min naadige Frøken! Skulde man af dette Spørgsmaal ikke snart troe, at De var kommen fra Maanen. Hvi saa, min Herre, spurgte jeg? Sie stille med sigt, mit Barn, sagde min Tante, jeg vilde ikke for aldrig det, at nogen anden end Herr Melicourt havde hørt hvad du der sagde; thi det havde været meere end nok til at giøre dig latterlig i alle Selskaber, men jeg er vis paa, at han af Venuskab for mig tier dermed, Det er hverken gode Egenskaber eller Høragtelse, men en vis Rang der forbinder Folk i den store Verden til at omgaaes hinanden, og Tiden vilde blive os græselig kedfommelig, dersom Selskabet bestod af latter agtbare Personer; thi hvemt skulde man da holde sig op over? Og det er fornuftige Personers Nøttighed at helee Daarene. Men lad os gaae videre. Her kommer da to Frøken Selviller, hvis Farfader, som Biskopkræmmer, erhvervede sig de Penge hos Adelen, som hans Herr Søn lod sig nobilitere for, og ifald han havde givet sine Døtre en bedre Opdragelse, saa skulde man snart troet, at de vare komne af noget, men nu sikker Kræmmeren idelig frem. Et fra Almuen og den gemene Hob renset og afskildt Blod, sagde Melicourt, meddeeler alle Legemets Bevægelser en vis Grace, som ikke kan efterabes; men er medfødt; og det bør ogsaa være, paa det man ikke skal løbe Fejl af Guld. Ey, ey! blev min Tante ved, her har vi Frue Trimmer, dersom du ikke havde kunde giørt dig en Foresøilling om hende i Forveien Henriette, saa havde du sikker brusten i Latter ved at see dette gamle Phantasi med hendes Barnelader og rynkede Ansigt. Det er sandt at hun sminker sig vel; thi er man ikke meget grandseende, saa bedrager hun Dyet ved Lys; men

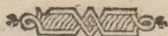
den røde Indfatning om Dynene, som tager alt mere og mere til, forraader hende dog i hvor megen Røye hun end giver sig for at stiale en 30 Aar for hendes Alder; og jeg sætter ti imod een, at hun har været klædt i Couleur de Rosa og søegrønt. Hun er mig ganske undstaelig; men hun har ogsaa ret sin Plage i mig: thi jeg seer hende aldrig, uden at erkjendige mig om hendes Daatter, Daatter, der er gift med en Herremand paa Landet; hun maae over ti gange i en Usten giøre mig Regnskab for, hvor mange Børn den gode Frue nu har, om det er Sønner eller Døttre, om der snart nogen af dem skal giftes, endskjønt jeg meget vel erindrer, at det først er tre til fire Aar siden at Moderen er bleven gift. Undertiden bebreyder jeg mig selv mit Forhold paa det strængeste, og at jeg, tvertimod mit Hjertes Tilbøyelighed, kan xve saae megen Haardhed imod hende. Kalder De det Haardhed, min Naadigste! sagde Melicourt, som i sig selv er en virkelig Kierlighedens Gierning? Hvor stor en Forbindtighed paalagde De hende ikke, dersom Deres fine Skiemt kunde bringe hende til at vende Dynene paa sig selv? Og dersom alle handlede deri, som De, saa vilde hun snart blive helbredet; men hvem kan giøre det, uden den fortræffige Grevinde af Orville, som ikke behøver andres Daarligheder til et Skjul og Forsvar for sine egne. Jeg anhørte alt dette uden at sige et Ord, siden min første Anmerkning var bekommet mig saa ilde, og ventede med Længsel endskjønt sorgievs efter, at min Tante skulde faae fat paa en Sæddel, hvor hun kunde viise sin Mennecke-Kierlighed paa en behageligere Maade; men efter at hun med et forbindtligt Smil og Dyekast havde taffet Melicourt for Røgselsen

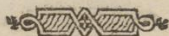
gelsen han bragte hendes Forsængelighed, raabte hun ganske forundret: Hvad! Kan jeg troe mine egne Dyne? Frøken Burdock! Er det mueligt at hun kan være fræk nok til at lade sig see endnu, efter at alle Menneſter løb i forrige Winter efter at see hende, ſom Naturens Meſterſtykke; og Kopperne i dette Foraar har gjort hende ſaa ſtyg, ſom Ratten? Det er en Virkning af Egenkierlighed, ſagde Melicourt, der viiſer hende de dybe Ar ikke ſom en Odeleggelse, men ſom en nye Prydſe paa hendes blomſtrende Kinder, ſom man nu med Foye kan kalde dem. Det var mig umueligt at tie ſtille her-til; thi endſkiont jeg ikke kiendte den arme Pige, ſaa gjorde det mig dog vadt for hende, at hun ſkulde igiennemhegles for et Vanhelds Skyld, ſom ſnarere burde opvække Medynk. Jeg vendte mig derfor ſmiilende til Melicourt og ſagde: Der ſom ikke den forudfattede Mening, at et Fruentimmer gierne horer det andet dable, havde forledet dem til at anføre denne Aarſag til hendes Forhold, ſaa havde Deres Forſtand ſikkert udfunden en langt ædlere, nemlig den: at hun har Standhaftighed nok til at finde ſig i Tabet af et ſaa tilfældigt og lidet vaeragtigt Gode, ſom Skionheden er. Annældſen af flere Fremmede befriede mig maaskee for at blive udleet paa nye; og i det mindſte ſtandsedes min Tantes Anmerkninger derved, ſiden hun ſtrar derpaa ſatte ſig til at spille L'ombre med Melicourt og een af de ſidſt ankomne Fremmede. Min Moder, der havde forladt os lidet forend min Tante begyndte Mynſtringen over ſine Viſit, Sæddeler, kom ſtrar derpaa ind igien og ſat ſig hen at spille Schach med den anden, ſaa at jeg havde Leylighed nok til at anſtille mine ſmaa Betragtninger

ninger for mig selv; og dersom jeg ikke skammeligen bedrager mig, saa er Herr Melicourt en ydmyg Tilbeder af min Tante, eller rettere sagt af hendes store Midler; thi dersom han elsker de hende selv, saa maatte han snarere søge at betage hende sine Skrøbeligheder end ved sine nedrige Flatterier at besvirke hende i dem, som han dog ved alle Lejligheder gier; og desuagtet troer jeg, at han er hendes Forsængelighed langt meere Sål skyldig end hendes Hierte, for de intetbetydende Gunstbeviisninger af et Smil og et kiønt Øyekast, som hun nu og da bærer ham med. Min Tante tabte nogle og tredive Ducater, og endskjønt hun ikke var Herre nok over sig selv til at skjule hendes Ergernis over Tabet, saa stak dog Melicourt Ducaterne i sin Lomme med saa lumskt et Smil, da hun reyste sig, at jeg deraf tydeligen saae, at hans egen Bindning rørte ham langt stærkere end hendes Misfornøelse. Nogle Dage efter saae jeg nogle af de Personer, som min Tante havde gjort den oven anførte gunstige Beskrivelse over, og for at lade hende vederfares Ret, saa maae jeg tilstaae, at Portraiterne, paa nogle smaae Udpyntninger nær, ligner temmelig vel. Iblandt mit store Antal af nye Bekjendtere, har ingen draget min Opmerksomhed stærkere til sig, end en ung Frøken, ved Navn Constanza Worley; det er mig umueligt at beskrive alle de Yndigheder og Tillokkelser, der udbreder sig over hendes heele Person og Bæsen; der er ikke det mindste tvungne at finde hos hende; hun taler kun lidet, men i det hun siger ligger der en naturlig Siirlighed og det ædleste Hierte. Ved den almindelige Samtale, hvortil de Graværende stedsse giver Materien, er hun stedsse stum, saa snart der tales ilde

om nogen; men Glæden spiller i hedes Dyrke, saa snart hun kan anføre noget til andres Berømmelse. Det vilde sikkert være den største Fornøjelse mit Ophold her kunde forskaffe mig, om jeg kunde komme i et nøyere Bekjendtskab med hende, men jeg har lidet eller næsten intet Haab dertil; thi da vi i Saar skulde have mange Fremmede, og jeg spurgte min Tante: om Fruen Worley var iblandt dem: saa svarede hun mig: at endstønt Fruen Worleys Fødsel gjorde hende berettiget til de fornemste Personers Omgang, saa havde hendes Fader dog efterladt hende i saa maadelige Omstændigheder, at hun ikke kunde give sig i høyt Spil, og af den Aarsag blev hun ingen Steds buden, siden man ikke vedste hvad man skulde begynde med hende. Min Sophia seer da heraf at det ikke er Fornuft, og en behagelig Omgang, der gjør berettiget til de Stores Selskab, men en Pung, der kan taale at tomnes ved et Spillebord. Skulde den redelige Balsan endnu opholde sig i vores Naboelag, vil min Veninde da ikke hilse ham fra mig, og siige ham, at jeg endnu ikke har havt den Lykke at see hans fortræfflige Ven General Dorfan, men at jeg haaber snart at faae min Længsel stillet, siden han ventes herhid med det første. Alt det Balsan har sagt os om hans store Fortienester, hører jeg her af enhveres Mund; alle ere enige om, at Landet har ham sin Belskærd at takke, og at hans Klogskab og Tapperhed forskaffede det en overmaade fordeelagtig Fred, og befriede det fra en ødeleggende Krig. Mellicourt er den eneste, som naar der tales om hans Fortienester og store Redelighed slutter sine Ord med et bemærkeligt og ondskabsfuldt: Men uden at forklare sig nøyere; især i Saar,

da alle beklagebe Premier-Ministerens Breven af Blarneys Død, og en stor Deel lode sig forstaae med, at General Dorfan ventelig vilde komme til at beklæde hans Plads. Men er det saa, som her mumles om, at Generalen elsker min Tante, saa forklarer Melicourt hende nok sit offentlige men i Centrum paa en Maade, der kan understøtte hans Hensigter, som jeg dog for min Tantes Skyld vil haabe at han ikke naaer; thi om Dorfan ogsaa kun var Skyggen til det Portrait, der gøres over ham, saa maatte min Tante være al Skionsomhed berøvet, dersom hun kunde staae et Øyeblik i Tvivl imellem ham og Melicourt. Endskiont mine lange Breve som oftest er Hinderen til at hilse alle dem, som endnu bærer mig med et Sted i deres Aigt, saa beder jeg dog min Veninde at forrette det lige fuldt; og stedse at blive ved at elske

Hendes

uforanderlige

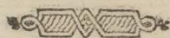
Henriette S...

Femte Brev.

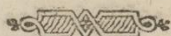
General Dorfan til Valsan.

Jeg er fuldkommen overbeviist om, at det allene er dit ømme Venskab for mig, der gjør dig saa haardnakket i din Paa-stand, at en Forbindelse med Grevinden af Orville vilde gjøre mig ulykkelig. Men sig mig dog, jeg besvar dig derom, hvorledes det er mueligt, at du, med al din Forstend og store
Kund-

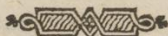
Kundskab om det menneskelige Hierte, kan giøre dig et saa vrangt Begreb om hendes? At du finder mindre Fuldkommenheder hos hende end jeg, er ganske naturligt, siden jeg betragter hende med en Elfers indtagne Dye, og du med en Philosophs kolde og forskende Syn. Ja, jeg vil endog gaae saavidt og tilstaae dig, at jeg kan være lidet for partiisk i Henseende til hende; men min Forblindelse kan dog aldrig gaae saa vidt, at min Juno skulde blive en Snye. Det var ikke hendes deylige Skabning der bandt mig, den behagede vel mit Dye, men rørte ikke mit Hierte; de uimodstaelige Skønheder, der drog mig til hende var hendes ypperlige Sinds Gaver, hvori hun efter mine Tanker overgaaer alle de Fruentimmere, jeg nogenstade har seet; og disse stærke og ædle Følelser, denne sande Menneske-Kierlighed, de frembringende Medsyns-Taare ved det mindste Dyrs Lidelser skulde være et falskt Skin til at skjule et Hierte, der var ganske opfyldt med den heftigste Egenkierlighed og Forsængelighed? Nej; min Ven! det er en blot Umuelighed, og dersom jeg er for gavmild i at tilskrive hende Dyder, saa er du sikkert for haard i at tillegge hende Fejl. Hvor ofte ønskede jeg dig ikke nærværende i Gaar, da jeg var hos hende; thi saa er jeg vis paa, at din Haardhed havde maattet vige ved at see den tindrende Glæde, der spillede i hendes milde Dye, og den sømme Følelse, der yttrede sig i hendes mindste Bevægelse ved at forestille mig din store Vndling: Frøken Henriette S. . . med disse Ord: Der seer De det dyrebare Klenodie, som mit sømme Hierte saa længe har savnet, den Veninde, jeg saa ofte har sukke

efter og nu omsider til min ubeskrivelige Glæde er bleven Enere
 af. Hun talede om det grumme Ran, som Henriettes Far-
 broder søger at begaae imod hende, med saa megen Varme
 og med saa megen Deeltagelse i Henriettes Eliebne, at intet
 uden det sandeste Venkskab kunde frembringe denne Virkning;
 og det Herte, der kan føle Venkskab, kan ogsaa elske; thi
 hvad er Venkskab, dette store Beviis paa vore Væners Fuld-
 kommenhed, og at Sielens Gølelser strækker sig uden for
 Sandsernes Grændser, hvad er det andet, end den fineste og
 meest rensede Kierlighed? Lad altsaa Grevinden af Drvilles
 Venkskab for hendes Søster-Daatter oertyde dig om, at hun
 kan elske andet end sig selv; og tillige være dig et Beviis, at
 Forsængeligheden har meget liden Magt over hende, siden
 hun kan finde en Fornøyselse i at have et ungt Fruentimmer
 ved sin Side, der kan gjøre hendes Udigheder Fortrinet
 fridigt. Jeg vil reent ud tilstaae dig, min kiere Balsam, at
 dersom det trofaste Venkskabs Baand, der saa nye forener os,
 ikke havde gjort mig dit Biesald til alle mine Handlinger saa
 uomgiengelig nødvendig for at agte mig selv, saa havde jeg
 sikkert i Gaar povet at spørge hende: om Venkskab havde saa
 aldeles indtaget hendes Herte, at det ikke kunde besvare den
 reneste og heftigste Kierlighed? Thi hun viiste et saa øyensyn-
 ligt Fortrin i hendes Forhold imod mig, og yttrede saa stor
 en Fornøyselse over at see mig igien efter nogle Ugers Fravær-
 relse, at det med Høje kunde oppække den smiggrende Tanke,
 at din Ven ikke var hende ganske ligegyldig. Der var noget
 saa ubeskriveligt tilløkkende i hendes Øyekast, Tale og Lader,
 at jeg meere end engang var paa Veye til at lade hende løse i
 det

det inderste af mit Hierte og opdage hende alle dets Ønsker; men førend Ordene kunde naae mine Læber, bandt dine Forsillinger, om hendes Sinds Beskaffenhed og Tænkemaade, min Tunge. Har du altsaa andet end blotte Gisninger til at grunde din Meening om hende paa, saa overtud mig for vores Venkabs Skyld om dens Rigtighed, og strøb at tage Masquen bort, som du siger jeg har forelsket mig i. For at hævne mig over dine Beskyldninger og Bebrejdelser over min flette Smag og Forblindelse, burde jeg ikke sige dig et eneste Ord angaaende Fruken Henriette og stille mig an, som om jeg havde funden hende min Agtsomhed værdig; men jeg vil tværtimod tilstaae dig, at dersom jeg ikke havde seet Grevinden af Orville, saa havde jeg troet, at der ikke kunde være noget deyligere end Henriette. Man kan og saa læt merke, at hun har haft en ypperlig Opdragelse, og baade hendes Forhold og Tale bevidnede stor Forstand og Estertanke, men ikke det mindste af hendes Tantes rørende Følsomhed. Der var saa stor en Contrast imellem begges Ansigter, da Grevinden forestillede mig Fruken, at det maatte falde enhver i Øyene; thi den enes udtrykkede meere end Ord kan forklare, og den andens slet intet. Ikke deemindre blev jeg vaer, at Fruken Henriettes Øyne, som hun ved adskillige Lejligheder hæftede paa Grevinden, sagde noget saa betydeligt, at jeg havde vildet gibet uendelig meget for at vide, hvad hun forstod der ved. Endskiont jeg har nydt din Omgang og Nærvarrelse saa længe, at jeg kunde synes ubillig ved at misunde en Ven, der har ælbere Rettigheder end jeg, den Fornævelse at have dig hos sig, saa maae jeg dog tilstaae, at mit Hierte savner

dig, og længes inderlig efter din Tilbagekomst. Forhal den saa lidet, som mueligt er; thi alle de Fornøielse, som jeg ikke kan deele med dig, taber den største Deel af deres Behageligheder. Jeg er saa fuldkommen forvissed om dit oprigtige Vensteb, at jeg ikke engang vil bede dig at vedligeholde det for

Din

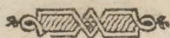
redelige

Dorsan.

Siette Brev.

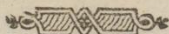
Valsan til General Dorsan.

Den Ret du lader mig vederfares ved at tilstaae, at Drive, fiederen til mit Forhold er Vensteb, den betager du mig igien ved at beskylde mig for Haardhed imod Grevinden. Den Dommer, der i sine Kiendelser følger sin Overbeviisning og det Begreb han har om Sagens Sammenhæng efter den Syns Punct, som han betragter den fra, kan vel begaae en Wildfarelse, men aldrig beskylbes for Uretfærdighed. Du veed, at en stor og velfortient Skribent har sagt: Saa snart en Mand gjør mig Led paa sin Urlighed, saa siger jeg ham min Capital op. Og saa snart jeg hører, at en Person har ideligen ædle Høielse, Pligter og Menneske Kiærlighed paa Tungen, saa troer jeg, at der ikke tænkes meere ved disse skionne Talemaader end ved det almindelige Mund,

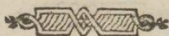

Mundhæld: Underdanige Tiener, som mange har sagt tusende Gange og vilde dog finde sig høyligen fornærmede ved, om man kun een eneste Gang krævede en Tieners Forretning af dem. Der findes iligemaade mange, især blandt det smukke Kion, som have giort det til en Bane at fare sammen, ja endog at give et Skrig af sig ved den mindste uventede Lyd eller Bevægelse: men kan du troe, at de føler nogen virkelig Angst derved? Nej; det er endog en physisk Umuelighed; thi en Natur af Flint og Staal, som man plejer at sige, skulde ikke kunde holde disse idelige og ofte igientagne Forfrækkelser ud, uden at de om en søye Tiid maatte giøre de ubehageligste Virkninger, saa snart de vare virkelige Forfrækkelser, og desuagtet har jeg seet Folk, som i deres tredindstyvende Aar have skreget og sprettet endnu, og dog været ved fuldkommen god Helbred. Idelige hæftige og voldsomme Gølelser er sikkert ligesaa skadelige, men ligesom de, der ere hengivne til den nedrige Køl at lyve, fortæller en opdigtet Historie saa længe, at de tilsidst troer den selv, ligesaa gaaer det ogsaa med at tale om Gølsomheden, og intet uden en virkelig og væsentlig Prøve paa Grevinden af Orvilles Menneske, Kierlighed kan overtøye mig om, at hun besidder denne rare Dyd, endskjønt jeg gierne vil tilstaae hende, at hun troer det selv. Troe mig, kjereste Dorsan, det gaaer med Gølsen, som med Latteren, den maae ikke forberedes, men overumples. Siiger der een til mig: Nu vil jeg fortælle Dem noget, som De ret skal lee af; saa er jeg alt næsten forub vis paa, at det ikke skeer; thi den Udspændning Fibrene sættes i ved Forventning

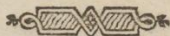
gen,

gen, hindrer dem fra at tage imod Støbet af det Latter-
lige med den Hefstighed, som naar det var kommen uven-
tendes. Naar altsaa een ideligen og altid siger: Mit Hjer-
te blæder i mig ved de Elendiges Lidelser, saa betager den sig
selv Kraften til at føle Medynk, i det mindste bliver den
neppe virksom, fordi Indbildnings Kraften er svækket ved den
idelige Forestilling, men den troer at have opfyldt alle sine
Pliqter ved et Udstød: Ak de Ulykkelige! Hvilken grusom
Skiebne! hvorpaa Døet i en Hast vendes bort fra den
kummerfulde Scene for at skaae sin indbildte Følsomhed
for et alt for voldsomt Indtryk. De derimod, som hver-
ken roeser sig af, eller selv troer, at denne ædle Væne lig-
ger i deres Barm, de føler noget ved en bevægelig For-
tælling, eller et ynkværdigt Syn, der river dem med Magt
til sig, og en uvilkaarlig Drift skynder dem til at husvæle
den Elendighed, der har sat deres Hjerter i denne usædvan-
lige Bevægelse. Jeg veed meget vel, at du vil giøre mig
den Indvending, at alt hvad jeg her har anført er lutter
Slutninger og ingen Beviiser, men tillad mig at spørge
dig min Ven; om du kan anføre meere Beviiser for hende,
end jeg imod hende? Hvilken Elendig har hun husvælet?
Hvad for en fræbsom Mand har hun grebet under Arme-
ne? Hvilken ulykkelig og værdig Familie har hun ræddet
fra Undergang? Hvor mange Enker har hun forserget? og
for hvor mange faderløse Børns Opdragelse har hun baa-
ret Omfarg? Kan du overtyde mig om, at hun kun ved
een af disse Levligheder, endstaaent hun har Formue nok til
at giøre det ved mange, har viist sig virkelig medliden, det
er

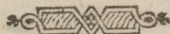
er at sige, at Haanden har svaret til Munden, saa skal jeg paa Øyeblikket findes villig til at bekiende: at jeg var i den groveste Bildfarelse, da jeg antog alle hendes jirlige Talemaader for tomme Ord uden Begreb, og en Mode Punt, som man for nærværende Tid med største Foye kan kalde den saa idelig paaraabte, men saa ilde udviiise Følsomhed, og det uden at anføre det kraftige Vidnesbyrd imod hende, at alle hendes Betientere synes at frygte, men ikke en eneste at elske hende. At hun viiser en forekommende Opmærksomhed imod dig, modsiget det Begreb jeg har gjort mig om hendes Tænkemaade, ikke i det allermindste, jeg nægter dig ikke heller, at dette Forhold er saa smigrende og tillokkende for en Elsker, at ingen uden den, der er saa fuldkommen Herre over sine Sinds Lidelser, som du kunde holdt sig fra at giengielde denne Gunst med en Erklæring, som jeg er fuldkommen forsikkret om, at hun baade venter og ønsket sig. Men er du paa din Side ganske overbeviist om, at dette Fortrin gives den veltænkende, retskafne og redelige Dorfan, eller er det et Offer, som hun bringer sin Forsængelighed for at see Landets Belgierer og Befrier, Fyrstens Yndling og den Mand, der best kan folbesigjøre hendes Vergierrighed at sukke for hendes Fødder? Thi tænk ikke at det Beviis, som du anfører til at overtøde mig om, at Forsængeligheden ikke er hendes Afgud, er kraftigt nok for mig; eller kunde være det for din egen Indsigt, dersom dit Herte ikke var paa hendes Side. Dvertimod, min Ven! jeg anseer hendes yttrede Altraae efter Troken Henriettes Selskab for den kraftigste Stadfæstelse
paa

paa min Mening om hende. Grevinden af Orville kiender Verden al for vel til ikke at vide, at Skionhed, Dyd og Fortienester oversces med et flygtigt Dyekast, dersom den gode Plutus ikke har overdraget dem med en glimrende Fernis. I Steden da for at have noget at befrygte sig af den elskværdige Henriettes Nærværelse, forsøger den meget mere hendes Triumpf ved det, at al Tilbedelsens Rogelse bringes hende ved Siden af en Pige, der, naar de begge vare i lige Vilkor, vist vilde gjøre hende Fortrinet stridigt, og for desviisere at naae sit Hjemmeed, saa fortæller hun, med mange og heftige Klagemaal over Uretfærdighed, Henriettes haarde Skiebne til alle og enhver, og hvor inderlig det smerter hende at see saa fier en Paarørende i den yderste Fare for at miste den største Deel af sin Arv ved en ubillig Proces. Men gif det hende virkelig nær, var det hendes sande Hensigt at forskaffe sig en Veninde, saa søgte hun at opvække Henriettes Taknemlighed, og at betage hende al Bekymring for Fremtiden ved den Forsikkring at erstatte hende alt det, hvad en ubillig Dom kunde berøve hende og som Grevinden har meere end Evne nok til. Desforuden er Frøkenens største Fortienester ikke af det Slags, der kunde indskyde Grevinden af Orville Rædsel: Henriette kiender dem ikke selv, og kan følgelig ikke heller legge dem frem til Skue; naar hun opfylder de helligste og vanskeligste Pligter, saa troer hun at have gjort noget ganske almindeligt, og at det er umueligt at nogen kunde have handlet anderledes: Man maae derfor være længe kiendt med hende, førend man lærer at indsee hendes fulde Værd,

Wærd, men saa bliver man ogsaa dagligen meere og meere overtudet om, at alle de herlige Egenfaber, som udtjore en sand Christen, en god Daatter, en elskværdig Egtfælle og en agtbar Huusmoder findes forenede hos hende. Det er Wensfabs hellige Pligt, og ikke den mindste Grad af Fiendskab imod Grevinden af Orville, der bevæger mig til at udose mit ganske Hierte og dets lønligste Tanker for dig; jeg vilde betragte mig selv som den nedrigste Forræder om jeg i en Sag, hvorpaa dit øvrige Livs Lyksalighed beroer, enten smigrede for dig, eller staa det ringeste under Stoel. Imidlertid er det dog langt fra ikke min Hensigt at hindre din Forbindelse med Grevinden, jeg søger allene at betage dig de alt for høye Tanker, som du har fattet om hendes Fuldkommenheder. Det er ganske mueligt, at jeg kan bedrage mig; men det er af en al for græffelig Følge for dig, isald Feyltagelsen er paa din Side, og du først bliver den væer, naar det uopløselige Baaud er knyttet. Den, der er saa ulykkelig, at han tvivler om et tilkommende Liv, handler væffeligen i at fremdrage sit Liv paa en Maaude, som om han baade ventede og ønskede det. Den er derimod ubeskrivelig elendig, der af Forstræffelsen han vaagner i bliver overtudet om sin Bildfarelse. Prøv dig altsaa selv om du troer at kunde leve maadelig lykkelig med Grevinden af Orville, isald hun ligner mit Portrait meere end dit; og finder du det da giørligt, saa giv hende Haand og Hierte jo før jo heller. Din Henrykkelse vil siden efter blive saa meget des heftigere om hun virkelig er det, som hun vil synes at være; og maaskee kan dine ypperlige

lige Egenkaber forskaffe hende det, som mangler, til sæl-
 leds Glæde og Lyksalighed. Den retsindige gamle Formin
 loder dig paa det kjerligste Hils! Han vil endnu slet ikke
 høre tale om min Fortrylse; jeg kan altsaa ikke bestemme
 hvad Tid jeg kommer, men du kan være forsikkert om, at
 det skal skee saa snart som mueligt, og at hvor jeg end er,
 saa lever og døer jeg

Din

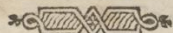
uforanderlige Ven
 Valsan.

Syvende Brev.

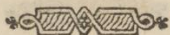
Froken Henriette S... til Froken Sophia L...

Det er en vedtaget Meening min Veninde! at naar man
 har gjort sig et meget fordeelagtigt Begreb om et Venne-
 ske forend man kiender det, saa taber det som oftest ved at
 blive kiendt. Men i hvor fordeelagtig en Ufbildning end
 Valsan og min Moder havde gjort mig over General Dor-
 san, saa overgik han dog min Forestilling uendelig meget,
 da jeg nød den Fornøjelse at see ham. Han er ikke allene
 overmaade velstakt, men der udbreder sig tillige saa ædel
 en Værdighed over hans heele Person og Anstand, at den
 store Mand kiendes i det første Øjeblik, uden at der er
 det allermindste af den bydende Stolthed i hans Væsen,
 som de Store almindelig fremstiller sig med, og som saa
 tydeligen

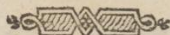
tydeligen forkynder, at de troer sig selv at være Væsener af en høyere Art end deres Medskabninger. Dorfan derimod synes at sige: Mit Hjertes Overbeviisning om at anvende al den Magt, der er betroet mig, til at fremme hver Mand's Lyksalighed, forvissrer mig om alle Betskændes Agt og Yndest. Jeg veed aldrig at have seet et Ansigt, hvori den sande Mennekkens stod saa tydeligen afmalet; hvert et Træk er Mildhed og Velvillighed; hans Smil er behageligt og naturligt, det dannes af Sielens Kjælelse, og er ikke en Grimace, der tvinger Musclerne af deres naturlige Orden. Hans Stemme er Harmonie og hans Tale bevidner en dyrket Forstand og megen Læsning, uden at han praler med den. Den Varme og Verbødighed, hvormed han nævner Gysens Ravn, viser hvor høyt han elsker og ærer ham, og har en regierende Herre nogenstunde haft en Ven, saa kan vores roese sig af at eye dette dyrebare Klenodie i Dorfan. Skulde man nu ikke troe, at en Mand i hans Forsatning og af hans Egenskaber, burde saarere misundes end beklages, og desuagtet havde jeg ikke nydt Fornøielsen af hans Selskab i en halv Time førend jeg ynkede ham af mit inderste Hjerte. Han elsker ganske sikkert min Tante, hun ønsker sig vist Tilbudet af hans Haand, og tager ogsaa imod den, endskiont hun paa ingen Maade er skicket til at giøre ham lykkelig. Saa stærkt som det Indtryk er hun har giort i hans Barm, saa lidet har han giort i hendes, hun kiender ikke engang hans halve Værd; thi endskiont hendes heele Forhold er saa forbindelig, at man med Føye kunde beskjylde hende for at frie
selv,

selv, saa er det dog ingenlunde til Dorſan, men til hans
 Rang og Værdigheder. Paa det min Sophia ikke ſkal
 troe, at jeg gjør min Tante Uret, ſaa vil jeg fortælle
 hende Samtalen, hvoraf jeg har draget min Slutning,
 ſaa godt ſom jeg kan erindre den. Der var ingen nær-
 værende undtagen min Tante, Melicourt og jeg, da Gene-
 ral Dorſan lod ſig melde. Hun ilede ham med al den
 Hurtighed og alle de Glædes Tegne i Møde, ſom man
 yttre ved at ſee en inderlig elſket Ven, men det var ikke
 den uimodſtaelige Drift, ſom man rodmere over, naar man
 befinder ſig at have givet efter for den i andres Paafyn;
 det var blot en kunſtlet og udtænkt Bevægelse til at ſmigre
 Dorſan med. Saa ſnart hun havde bedet ham velkommen
 foreſtillede hun mig for ham med de kjerligſte Udtryk; og
 han gjorde mig en Compliment, der var befriet fra alt det
 almindelige Hyflerie, og erkjendte ſig tillige om min Moders
 Velgaaende og om hun var i Byen. Førend jeg kunde ſvare
 ham, kom min Moder ind til os med diſſe Ord: Da jeg horte,
 at Herr General Dorſan var her, kunde jeg ikke længere nægte
 mig ſelv den Fornoiſe at bede ham være velkommen til en
 Bye, hvor det er endeeſt War ſiden, at vi ſaae hinanden. Jeg
 er ſkamsfuld, Frue Baroneſſe, ſagde Dorſan, at deres God-
 hed har forekommet mig, juſt i det Dyeblit da jeg ſpurgte om
 Deres Opholds Sted, for at gjøre Dem min Opvartning.
 Melicourt ſom hidindtil havde bidt ſig i Læberne af Forbittreſſe
 over min Tantes Modtagelse, tog derpaa Ordet og ſagde: Ey
 Herr General! De har ſtorſte Marsſag til at priiſe dem lykkelig,
 at Fruentimmerne i den Alder, ſom De har; ſøger Dem end-
 nu

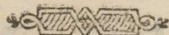
nu. Han lagde saadan et Eftertryk paa det Ord: Alder, at det var en tydelig og lønlig Tilstaaelse, at Ungdommen var den eneste Fortieneste han havde at gjøre sig til af. Min Moder svarede ham: Venkaf og Høyagtelse Herr Melicourt! seer ikke efter Alderen, men efter Fortienester, og lader sig lige saa lidet lægge Baand paa af Formaliteter. Min Tante bad derpaa begge Herrerne at sætte sig, og efter at vi havde taget vor Sæde, sagde hun til Dorsan: Naar kom De til Byen Herr General? I Gaar hen imod Middag, min naadige Grevinde! svarede Dorsan. I Gaar Middag! sagde hun med et meget kielent Dickast, og jeg seer Dem først i Eftermiddag, og det i en Ceremonie Visite; det er altsaa Levemaaden og ikke Deres Længsel efter at see mig, jeg har at takke for Deres Komme? Dersom De kunde troe, hvad De der siger, sagde Dorsan, saa var jeg Deres gunstige Modtagelse saa aldeles uærdig, at den ædeltænkende Grevinde af Orville ikke kunde bæret mig med den; og for at overbevise hende om min Ufkyldighed, saa har jeg denne hele Formiddag været hos Fyrsten, og hvor stor min Længsel end var i Gaar, saa vovede jeg dog ikke at gjøre Dem min første Besøgelse i mine Rejseklæder? Veed De da ikke, svarede hun, at Fornøjelsen over Deres Nærværelse gjør, at man glemmer at see paa Deres Klædedragt? Af Herr General! raabte Melicourt, hvor høveligen er De ikke at misunde! og hvorved kunde saa smigrende en Modtagelse vel afbetales! Den er længe siden afbetalt, min Herre! svarede min Tante; thi meener de, at Fædrenelandets Frelser kan noksom æres? Desforuden er den Seyers Krands, der pryder Generalens Tindinger, en bestandig Erindring for mig,

mig, om alt det, som jeg har den at takke. De driver Deres
 Erkiendtlighed saa vidt, sagde den misundelige Melicourt, at
 man i Sandhed snart skulde falde paa at troe, at den feyer-
 rige Dorfan havde revet den deylige Orville af Fiendens Hæn-
 der. Han har gjort langt mere for mig end det, svarede hun,
 min egen Frihed kunde nogle Penge skaffet mig igien, om jeg
 havde været saa ulykkelig og mistet den; men han har frelst
 mine arme Bønder fra at søle Krigens Grusomhed. Det kan
 ikke være Dem ubekjendt, min Herre, at jeg har et Guds just
 paa Grændserne; o hvor gruelig var ikke disse ulyksalige Men-
 nesters Skiebne bleven! Ild og Sværd havde sikkert berøvet
 dem alleting, dersom den kække General Dorfan ikke havde drev-
 vet Fienden tilbage! Og ikke det allene, men hans ædle Hierte,
 der stedse lider og søler med de Undertrykte, vaagede saa nøye
 over hans anbetroede Armee, at Bønden, som ellers næsten
 har ligesaa meget at befrygte af sine Bestierrere, som af sine
 Angribere, ikke skeddte den mindste Overlast. Døm nu selv,
 hvor vigtig denne Omhøve var for mig, og det ikke blot for
 Labets Skyld, som det var mig at have ødelagde og udplyn-
 drede Bønder, men fornemmeligen fordi det befriede mit omme
 Hierte for Smerten over al den Elendighed, som disse Dak-
 værdige havde maattet udstaae, uden at jeg kunde forlindret
 dem den. Jeg troer De er findet, min deylige Grevinde,
 sagde Dorfan, at sætte min Beskedenhed paa Prøve, siden
 De gjør mig en Fortieneste af det, som ikke var andet end min
 Pligt. Min Fyrste betroede mig ikke sin Armee allene for
 at gjøre Fienden Afbræk, men endog til at bestierre og for-
 svare hans øvrige Undersaatter. Hvad er Dyden andet, Herr
 Gene

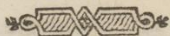

General! sagde min Tante, end Pligternes strænge Udøvelse? Og kan det gjøre Dyden mindre berettiget til at elskes og agtes? I det mindste, min Herre, vil det alletider opvække disse Følelser hos mig i Forhold af Graden den udøves i, og den Mand, som efter min Overbeviisning er den Dydigste, vil ogsaa stedse være mig den kiereste. Men kom, min Herr General; jeg har et lidet Regnskab at fordrø af Dem. Hvorledes har De befunden Dem i al den Tid De har være borte? Har De tænkt noget paa de fraværende Personer, som talte Dagene til Deres Tilbagekomst? Jeg har levet saavel, svarede han, som man kan, naar man har en Hoben fortrædelige Forretninger, og længes efter fraværende Venner. Jeg smigrer mig med at have været med i Tallet, sagde min Tante med det kielneste Dykfast. Jeg er stolt nok, Deres Raade, sagde han, til at regne Dem for een af de første og sandeste. Deri lader De mit Hierte allene vederfares Ret; sagde hun med et halvt Suk og rakte ham Haanden, som han trykkede paa det kierligste til sine Læber. Men hvorledes lever Deres Ven Herr Balsan? Har De bragt ham med? Ney min naadige Grevinde; sagde Generalen; han har allerede i nogle Uger været fra mig og hos en gammel Ven. Bed De vel, sagde hun, at en stor Deel af mit Kion vil lægge Sag an imod ham? Da er jeg ikke af Deres Tal, min kiere Søster, tog derpaa min Moder Ordet; jeg er al for stor en Ven af ham dertil; og hvad Klagemaal kan der føres imod ham? Den græffeligste Forbrydelse af alle, svarede min Tante, tænk engang han understaaer sig at gjøre Indgreb i vore Rettigheder, ved at have bemestret sig den største Deel af Herr Dorfsans Hierte,

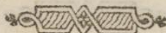

Herte, og været os derved til Hinder i at giøre en Erobring, der har alle muelige Lillokkelser for vores Ergierrighed. Jeg troer, at min Veninde vil sande med mig, at det Fruentimmer, som ikke vilde sige reent ud: jeg onsker at blive Deres Kone, kunde ikke gaae videre; men uden hendes eget Vidende opdagede hun sit Hiertes sande Mening ved at sige, at Dorfans Erobring smigrede Ergierrigheden. Den allene er hendes Driveskaader, Hiertet har ikke mindst Deel deri; thi vel er min Tante munter, men ikke mindre end fræk, og i mine Tanker udkræves der megen Fripostighed til at giøre sligt et Skridt, som min Tantes Ord kunde give Anledning til at mistænke hende for. Men da al Forskillelse gierne gaaer for vidt, saa betiente hun sig af Talemaader til at udtrykke det med, hun ikke følede, som det havde været hende umueligt at betiene sig af, naar Følelsen havde været virkelig; thi i saa Fald havde den giort hende undseelig og tilbageholden. Om Dorfan tog hendes Ord i samme Forstand skal jeg ikke kunde sige, men han besvarede dem allene med et dybt Suk; og jeg maae reent ud tilstaae, at paa anden Maade er hans Forhold mig endnu ubegribeligere end hendes. De Følelser, som hans Dyne udtrykkede naar han kunde finde Lejlighed at heste dem paa hende, uden at hun merkede det, bevidnede den inderligste Kierlighed, og det lod, som om han gjorde sig ligesaa megen Umage for at dølge det Indtryk hun havde giort i hans Barm, som hun umagede sig for, at man skulde tiltroe hans Fortienester en Virkning hos hende, som de hørken har giort, eller, saavidt jeg indseer, nogensinde kan giøre; thi det kiere Jeg har saa aldeles opfyldt hendes Herte, at ingen anden kan

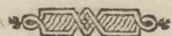
saae

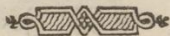
faae Rum i det. Hun bad Dorsan at skienke hende den heele Aften, som han med megen Forbindelighed imodtog, og da endeel andre Bister bleve budne med, saa udgjorde vi et Selskab af fiorten Personer; men min Tantes Ugtsomhed var saa ganske aldeles henvendt til Dorsan, som om der ingen anden havde været. Melicourt var dog den, der var allerværst faren: Hun sagde ham imod i alle Ting; alle de smaae Opmærksomheder, som han var vant at viise imod hende, bleve ham nægtebe ved et koldt og ligegyldigt: Umag Dem ikke min Herre! saa at min Moder, da de Fremmede vare borte, spurgte hende: om Melicourt havde forset sig i noget? Hun svarede: Nej; men der er visse Folk, som ikke maae forundes for megen Frihed, ellers kan de let glemme sig selv. Vel nægter jeg ikke, at det er et meget artigt Menneske, men det maae du dog selv tilstaae, at han paa ingen anden Maade kan sættes i Ligning med Dorsan, og du har dog vel ingen Tvivl om, at han elsker mig? Det være langt fra, sagde min Moder; men elsker du ham? Tilforladelig, sagde min Tante; thi endog det følesløseste Hierte maatte elske ham, og sig mig engang, om du meener, at noget Fruentimmer vilde lade Fædrelandets Beskiærmer sukke ubønhørt? Hvilken Triumpf! at foredrages sit hele Rie af den største, den værdigste og bedste Mand i hele Landet? Vel er det sandt, at han endnu ingen udtryffeligg Erklæring har gjort mig, men det har den Forsikkring som jeg saa ofte har givet paa ikke meere at forandre mig, saavel som det ligegyldige Dye, hvormed jeg saa længe har anset hans Kierlighed allene været skyld i. Imidlertid har jeg saa ofte og nøye overvejet, hvor uendelig meget en

hver sand Patriot Skyldede ham, at jeg har fundet det var min
 Vigt at opofre ham min Frihed, og da jeg nu har bestemt
 ham min Haand, saa har jeg ogsaa i Dag ladet ham saa tyde-
 ligen see det Fortrin, som mit Hierte giver ham, at jeg er
 vis paa, at om nogle Uger maae alle Ting have sin Rigtighed.
 Ja, det som meere er, saa vil jeg tilstaae for dig, min kiere
 Søster, at hans lange Traværelse begyndte at giøre mig uroe-
 lig; jeg frygtede høyligen for, at min Koldfindighed havde
 affrækket ham, og at han maatte have nedlagt sine Seyers
 Palmer for en andens Fodder, som sikkert vilde gaaet mig in-
 derlig nær; thi Fyrstens Kiærlighed og Fortroelighed til ham
 og de store Værdigheder han beklæder, ere neppe en tilstrække-
 lig Belønning for hans ypperlige Hierte og udmærkede For-
 tienester. Min Moder, som havde givet noye Vgt paa hver
 en Mine, hvormed hun fremførte sine Ord, stod i nogen Tid
 tvivlraadig om hvad hun vilde svare, endelig sagde hun: Jeg
 vidste ikke noget, der kunde give mig en større Fornøjelse end
 at være Vidne til din og Dorsans Forening; men naar et
 Egteskab skal være ret lykkelig, saa maae det være befriet fra
 alle Hensigter til Fordeele og Høyhed, og allene grunde sig
 paa en sand Høyagtelse for hinandens Fortienester. Dorsans
 giør ham virkelig berettiget til al den Raade Fyrsten viser og
 kan vise imod ham; men da intet er ustadigere end Herre-
 Gunst, saa er det ogsaa mueligt, at Dorsan kan forliise sin
 Herres, og endskjønt jeg vil haabe at det aldrig skeer, saa
 prøv dog dit Hierte forend du tager din endelige Beslutning;
 om Dorsans Fortienester vilde være ligesaa glimrende i dine
 Øyne, naar de misiede Fyrstens Kiærlighed og de Værdigheder,
 som

som' han 'nu beklæder? De vilde snarere faae en nye Glands derved, svarede min Tante; jeg kunde da ved at give ham min Haand overtude hele Verden om, at Dyden var allene mægtig til at røre mig; men det er en Lyksalighed, som jeg sikkert aldrig kan komme til at nyde; thi Tyrsten elsker ikke Dorson men hans store Dyder, og da disse ere uforanderlige, saa maae Tyrstens Raade ogsaa være det. Min Moder forsikkrede hende derpaa, at naar dette var hendes Hjertes sande Mening, saa enstede hun dem begge til Lykke af det oprigtigste Hjerte. Men jeg for min Vart er næsten overbevist om, at om General Dorson ikke er vissere paa Tyrstens Raade end paa mia Tantes Gunst, naar han havde mistet hiin, saa staaer hans Lykke paa meget svage Fodder; thi det vilde i saa Fald ikke mangle hende paa Varsager, der aiorde hende det til en Migt at forandre sine Tanker. Der meenes, at Dorson ikke er riig, men at han har sat en stor Deel af sine Midler til i Tienesten, dersom altsaa sliqt et Uheld modte ham, hvilken Lyksalighed kunde da overgaae den, en allene at erstatte ham Lykkens Ubillighed, men endog ved den inderligste Kierlighed og ommeste Hengivenhed at bringe ham til at foralemme Høghedens Tab i den humilae Glæde. Men af, arme Dorson! den kommer du aldrig til at nyde med min Tante, hun har ikke engang et Begreb om den, og ja kan ikke bearbe kyorledes Dorson, med sin iaiennemtrænaende Forstand, ikke kan blive Grunden af min Tantes Hjerte vaer iaiennem det Omheds Spindelvaev, som hun har draget over det; et klart Beviis, at endog de største Mand har deres svage Side. Vidste jeg et godt Middel til at drage Dækket fra hans Dyne, saa

troer jeg, at jeg gjorde et Forsøg derpaa, saa stor Deel tager jeg i denne fortræfflige Mand's Vel. Mit Hierte stielver ved den Tanke, at hver kommende Time kan, efter mit Begreb om Egtestanden, stille ham ved sin velfortiente Lyksalighed, siden han i den maaskee gjør det store Løfte, som man saa snedigen søger at udløkke af ham. Jeg omsabner min Sophia, og veed ikke om jeg skal ønske hende en god Nat eller Morgen, siden det alt begynder at dages; thi foruden det, at man her i Byen gjør Nat til Dag, saa har den Fornøjelse at meddele hende mine Tanker holdt mig længe munter, men nu begynder Sovnen at trykke Øynene sammen paa

Hendes

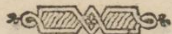
Hengivne
Henriette S...

Ottende Brev.

Melicourt til Tourville.

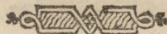
Hvad i al Verden tænker du paa, at du ikke kommer tilbage? Er det nu Tid at vade Moeserne igiennem for at viise din Færdighed i at ødelegge Uskyldige og betegne dine Fodspor med Blod og Undergang, da alle retskafne Patrioter opfordres til at anvende deres yderste Kræfter til at skaffe Dyd og Redelighed sin velfortiente Belønning ved eenstemmigen at erkende den store og kielke Dorsan for den værdigste, til at beklæde den første Ministers Plads i Greve Blarneys Sted.

Jeg

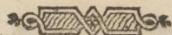

Jeg veed vist, at dit Evar bliver: at du i denne Post ganske forlader dig paa min Iver og Hengivenhed for hans Excellence, og jeg skal sikkert ogsaa giøre mit til at erhverve mig hans Hønhagelse ved de meest overtydende Prøver paa, at Hofmændenes Hoveder ikke ere saa aldeles tomme og ubrugelige, som han har troet. Men hvorom alting er, saa synes det dog, som om han for denne Gang ikke blev Minister; Tartuffe siger: I hvor andægtige vi ere, saa ere vi dog Menneſker; og jeg er bange, at den store Dorſan med alle sine glimrende Fuldkommenheder dog har haft sine ſmaa Skrøbeligheder; i det mindſte har nogen (Du maae ſelv giette hvem) funden Lejlighed til at ſætte Finands Collegiet i fuld Giering, hvis Nyadighed er det eneſte, ſom kan døde Tyrſtens Kierlighed, der ſikkert vil paatage ſig Dorſans Forſvar med en lydelig Roſt. Vel veed jeg, at Moralister, Philoſopher, og hvad alt dette fladdrende Utoy hedder, vil ſige: at om Redeligheden paatog ſig menneſkelig Skikkelse, ſaa kunde Hofrænkler giøre den miſtænkt, men med alt det, er det dog meget ydmygende for den menneſkelige Natur, at ſee daglige Beviis paa, at jo ſtorre Berømmelſer en Mand har erhvervet ſig jo flere bereedvillige Hænder findes der til at løſte ham ned fra ſin opnaaede Høyde, og ſætte ham iblandt de almindelige Menneſkers Tal. Du kan aldrig foreſtille dig, hvilken Forandring det Uveyr, ſom ſynes at bryde løs over Dorſan, har giort hos hele Verden: De, ſom forhen davede alles Øren med hans Lovtaler, igiennembegle ham nu med ſamme Heftighed; en Deel tier ganske ſille, men ingen paafaaer Umueligheder i Anklagelſens Rigtighed, undtagen din Ven Melicourt.

Dette

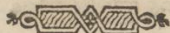

Dette vil sikkert forekomme dit tykke Hoved utroeligt, aller-
 helst da jeg har dobbelt Aarsag til at hade Dorsan, først for
 hans urimelige Paastand, at nogle Aars Opartninger ved
 Hoffet ikke gjorde berettiget til at foredrages andre, uden
 naar det, han kalder Fortienester vare lige, og dernæst fordi
 hans Rang og Værdigheder stikker Grevinden af Orvilles For-
 sængelighed saa stærk i Øyaene, at det holder hende fra at
 sætte mine forsaldne Kinandsfer paa god Fod igien. Denne
 sidste Aarsag har vel et Stik af Jaloufie, men tænk for
 Himlens Skyld ikke, at jeg er forliebt; thi ingen uden en
 smeltende Seladon kunde finde Behag i hendes paatagne store
 Soelsomhed og Menneske-Kierlighed, hvoraf hun dog i Grun-
 den ikke har mere end din Ven. Hun har nyelig faaet en
 Besøgelse af sin Søster Baronesse S... og hendes Daatter,
 men dersom den sidste havde sin Tantes Midler, saa tog jeg
 tusende gange heller Naget paa med hende. I det mindste
 blev jeg fristet til at forsøge hvad Indtryk jeg formaaede at
 gjøre i et uerfarent Hierte, der ikke er vandt til andre Fore-
 stillinger om Verden, end de man gjør sig i Provindsferne,
 hvor hele Selskabet bestaaer af nogle klodsede Hiemsfodninger.
 Imidlertid seyles det hende hverken paa Forstand eller Vid;
 hun har adskillige gange ladet mig føle Braaden af den saa
 stærk, at jeg vilde give meget for at kunde finde Leylighed til
 at hævne mig ved at vende mine Batterier imod hende, og
 ved Forsikringer, Sukke og Taare tvinge hende til at over-
 give sig paa Raade og Uraade; men det er mig umueligt at
 finde hende allene, og i hendes Tantes Nærværelse tør jeg
 ikke engang lade, at jeg bliver vaer, at Søster-Daatteren er
 til

tilfælde. Denne Komme har med alt det, dog høveligen foruroeligen mig; jeg kan slet ingen Ursag udfinde til den; og er tillige meget bange for, at Dorsans Partie er vovet ved den, og at om han dømmes skyldig, som jeg ikke har Ursag til at tvivle om, at De da skal drage Fordeel af Grevindens Forsængelighed og saae den paa Deres Side ved at forestille hende, hvor stor og uødelig en Ære hun ikke vilde indlægge sig ved at erstatte saa værdig en Mand sin Lykkes Fortiis, eller og, som værre var, at overtale hende at give ham sin Haand førend Uvevret bryder ret løs. Du kan aldrig forestille dig hvilken Afgud den gamle Baronesse gjør af Dorsan under Paaskud af et gammelt Venkab; min Frygt er altsaa mere end alt for vel grundet; thi Du veed selv, hvori de Tjenester bestaaer, som man almindeligen i en vis Alder faaer af dem, som i deres unge Dage vare Veninder, og det var en bandsat Streg i min Regning om hun bevistse Dorsan den. For nu at forebygge dette saa meget som mueligt er, har Frontin maattet gjøre sig gode Venner med Grevinden af Orvilles Kammerpige; det er et listigt og snedigt Dyr, der ikke er nær saavel tilfreds med sit Herskab, at hun jo med langt større Fornøyselse tog sig en Mand; og for at fortiene sig den, beluurer hun baade aarle og sildig Baronessen og hendes Datter, og Frontin beretter mig hvert et Ord de taler sammen, saa snart de ere allene; og paa denne Maade haaber jeg ikke allene at komme efter, men endog at forstyrre deres Anlæg, om de skulde giere noget, som jeg ikke var tient med. Naar Sagen moednes lidet mere, skal du saae nøyere Efterretning; belav dig imidlertid paa en Æres Krands; thi hvem kan enten have større

Ret

Ret til den eller findes den værdigere, end Helten, der for-
maer at rive Seyers-Palmen af den hidindtil uovervindelige
Dorsans Hænder?

Melicourt.

Niende Brev.

General Dorsan til Valsan.

Indfind dig hos mig saa snart, som mueligt, min Ven,
Din Nærværelse er ikke allene høyst nødvendig for mig; men
endog den eneste Trøst, som mit Hierte kan smage i den For-
fatning jeg er, da jeg maae see min Redelighed og Troeskab
paa det allerffammeligste mistænkt.

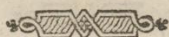
Dorsan.

Tiende Brev.

Frøken Henriette S. til Frøken Sophia L...

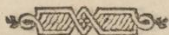
Vi ere her i fuld Bevægelse med at pakke alting ind, for
at giøre en Rejse paa Landet, hvortil Lyften med et er over-
kommet min Tante, uden at nogen kan begribe Aarsagen. Hun
selv foregiver, at det er for hendes Helbreds Skyld; Min Mo-
der beholder sine Tanker hos sig selv; og jeg for min Part troer,
at hendes Stolthed har forjaget hende af Byen, siden hun
hverken

Hverken kunde komme til Hove, eller i Selskaber uden at lade en Person tage Rangem over sig, som hun forhen har ladet meget haant om. Denne Person er ingen anden end den elskværdige Fruken Constance Worley, som Lykken har ladet vederfares Ret ved at sætte hende i al den Velstand og Herlighed, som baade Fødsel og Fortienester gjorde hende berettiget til. I nogle Dage var der talt meget om, at Greve Murrey, som er een af Stats-Ministerne, havde forelsket sig i Fruken Worley, og min Tante forsømte ikke at gjøre sine Anmerkninger over denne Kiærlighed efter hendes sædvanlige Maade; men efter at denne Materie var i nogle Dage gaaet igiennem i alle Selskaber, kom Fruken Constance og Greve Murreys Kiærlighed ganske i Forglemmelse. For nogle Dage gav Grevens Søster et overmaade stort Bal, hvor vi da ogsaa vare, og da næsten alle Standspersonerne i den heele Bye vare forsamlede traadde Greve Murrey ind i Salen med Fruken Worley ved Haanden, og begge paa det prægtigste klædte. Vertinden løb dem strax i Møde, foreskillede hele Selskabet Fruken, som sin Svigerinde og erklærede, at hun gav Festen i Anledning af hendes Broders Bryllup, som for to Dage siden var bleven fuldbyrdet paa hans Lyfsgaard. Min Tante skiftede over tyve gange Farve ved denne Beretning, men i øvrigt gik alleting ganske godt for den Aften; thi da den unge Grevinde beklædte det øverste Sted, som Brud, saa fandt min Tante sig ganske godt deri, allerhelst da det ikke tilkom hende. To Dage efter blev hun ansagt til det nægtlige Bal ved Hoffet, hun erkjendte sig strax om Grevinde Murrey kom der, og det første hun hørte, at Grevinden var ansagt med,
ind

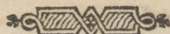

indfandt der sig en saa umaadelig Hovedpine hos min Tante, at hun ikke kunde forlade Huset, og den har vedvaret i fire Dage med saadan en Hestighed, at hun troer, Landlusten er det eneste der kan faae Bugt med den. Andre er falden paa den Tanke, at hendes Empfindtighed over det, som der siges og tales overalt angaaende Sagen, som der er anlagt imod General Dorsan, har gjort hende Boven forhadt; thi al, min Sophia! til Skiendsfel for vore oplyste Eider, seer man næsten alle Eider den meest udmerkede Dyd og den upaatvioletligste Redelighed, at blive et Offer for Rænker og Undersundighed. Ved disse er det ogsaa bragt saa vidt, at den rebelige Dorsan fordres til Regnskab for en Anviisning paa en stor Summe Penge, som han har faaet i Krigens Tid. Alle retskafne Folk beklager ham; de siger, at han skeer Uret, og at det usiridigste Beviis paa, at han ingen Underslæb har gjort, er det, at hans hele Formue ikke beløber sig til det, han kræves til Regnskab for, og enhver veed, at han eyede dobbelt saa meget da Krigen begyndte. Hans og Dydens Fiender triumferer derimod paa det stærkeste; den Mand, som disse nedrige Hyklere for saa Dage siden boyede sig lige ned til Jorden for, er nu Maalet for deres bidende Tunger. Disse Dyenskalk, som ikke veed hvad Pligter er, og har saadan en Afstye for Dyden, at de ikke kan øyne den, uden at forfølge den, de understaaer sig at sige: at de glæder sig paa Dydens Begne, at General Dorsan kan blive seet i sin rette Skikkelse, siden han under Redeligheds Masque havde gjort sig til en Afgud i det Land, som han udplyndrede. Uden at oppyebie hvad han kan anføre til sin Retfærdiggjørelse, sælbe de allerede Dommen,

og

og forsikker, at intet uden Tyrstens særdeles Naade og den Kierlighed, som han endnu viiser at bære til Dorsan, kan frelse ham fra at blive straffet, som en Laands Forræder. End skiont Melicourt er den beskedensle i sin Tunge og stedse siger: at han ikke tvivler om, at Generalen jo kan giøre Rede og Rigtighed for alle Ting; saa er der dog saa tindrende en Glæde i hans Ansigt, at den, saavel som det, at han var den første der fortalte min Moder hele Sammenhængen af Sagen, gjør mig forvissat om, at han er det fornemste Redskab til Dorsans Ulykke, og dette gjør ham saa afskyelig i mine Øyne, at jeg er glad ved at komme paa Landet, for at blive befriet for hans forhadte Ansyn. Skulde General Dorsans Sag faae et slet Udfald, saa kan min Tante faae Lejlighed at vise, om det er Dyden allene hun elsker i ham, som hun sagde til min Moder; thi endnu kan jeg intet sige derom, siden hun ikke veed andet end det første løse Rygte, at Finands-Collegiet gjorde en Fordring paa ham. Alt det ovenanførte, saavel som, at der er sat en Commission til at undersøge hans Forhold, og at han, indtil der er gaaet Dom i Sagen skal blive fra Hoffet, det hørte jeg i Eftermiddag i nogle Afsteeds-Bisiter, som jeg gjorde med min Moder, og vi bleve strax enige om, at ingen af os vilde være dette Budskabs-Bærere, da hendes Hovedpine hindrede andre fra at giøre det, siden hun ingen Bisiter tog imod uden af Generalen, der havde været der et Øjeblik og hvis Bekymring og Uroelighed, hun tilfreds hans Beængstelse over hendes Upasselighed. Hun havde Bud hos ham i Dag for at bede ham hvd til at sige ham Farvel, siden

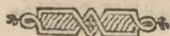
vi reyser i Morgen ganske tiilig; men hun fik det samme Svar, som der gives alle, at Generalen var paa Landet i et par Dage; thi han skal have foresat sig at leve ganske i Eensomhed indtil han kan legge sin Uskyldighed for Dagen. Det er mig umueligt at beskrive min Veninde! hvad mit Hierte føler ved denne værdige Mand's uskyldte Forfølgelse. Sid han kunde retfærdiggøres ved mit Blod, saa skulde jeg med Fornøjelse see den sidste Draabe flyde, og tage den Roes med mig i Graven, at jeg havde udgydet det til Fædrelandets Vel, siden det havde bevaret Staten en Mand, der er en virkelig Velsignelse for den og de Lider, han lever i. Og sig mig, beste Veninde! om man bør forundre sig over, at de fleste Mennesker ere saa lunke i deres Pligters Udøvelse, og at saa saa vandre Redeligheds Beye, da Dyden ingen Belønning har at vente sig her, men Forfølgelse og Efterstræbelse? Jeg haaber, at jeg skriver min Veninde til for sidste Gang fra denne store Bye; thi efter al Formodning vil det vare længe inden min Tante kommer tilbage, og saa snart jeg kan faae min Moder overtalt dertil, vil vi begive os paa Veyen til et Sted, der stedse vil være Maalet for min Længsel, saa længe jeg er vis paa, at finde der min Sophies Arme aabnede til at imødtage

Sin

uforanderlige Veninde
Henriette S...

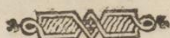
Elleste

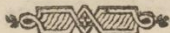
Ellevte Brev.

Melicourt til Tourville.

Nu skal du ikke længere sidde med Hænderne i Skibet, og hofte Frugten af andres Sveed og Møye, men du skal selv legge Haanden paa Værket med; dog forend jeg tilstiller dig din Forholds-Ordre, vil jeg gjøre dig Tingen og dens Anlæg lidet bedre bekendt. Miinen er lykkelig sprungen og har taget den store General med sig; thi endskjønt den ikke ganske har knuset ham endnu, saa er han dog bleven saa stærk kvæstet, at han venteligen aldrig forvinder det, og dermed er det gaaet saaledes til: Hvor indgroet mit Had var til Dorsan behøver jeg ikke at sige dig, men da alle de Kalsrifker jeg Tid efter anden havde lagt for ham ikke kunde besnære ham, saa merkede jeg, at den eneste Vey, der var tilovers for mig, var at bringe ham og Finands-Kammeret i Gaare paa hinanden, ved at faae Mangels Poster i hans Regnskaber for de i Krigens Tid oppebaarne Penge. Heele Ulykken bestod kun i at bringe disse Papirer i mine Hænder; thi kunde jeg det, saa forlod jeg mig paa mine hurtige Fingre i at bemægtige mig et eller andet betydelig Document. For at naae dette Dvemeed var det nødvendigt at gjøre mig gode Venner med Chefen i Revisions-Contoiret, og du kan aldrig troe hvorledes jeg smigrede for denne dumme Mennesligger. Jeg gav mig Anseende til at vilde gaae i Skole hos ham, jeg betroede ham med et dybt Gul, at det hykkelsie og rænkesfulde Hof-Læbnet var mig i høyeste

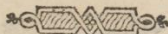
Grad modbydelig, og at jeg var fundet ved første Lejlighed at
 bede Fyrsten om at bruge mig i et af Collegierne, men forend
 jeg gjorde denne Bøn, ønskede jeg gierne at have nyere Kund-
 skab om Statens indere Forsatning, og var tillige vis paa,
 at ingen var i Stand til at meddeele mig den saa fuldkommen,
 som han. Du havde umueligt kundet bare dig for Latter,
 dersom du havde seet den Mine han paatog sig derved; ingen
 Stor Candisler kunde give sig et vigtigere Anseende; og Mad-
 dingen jeg havde kastet ud for ham, var ham saa behagelig,
 at han ikke allene beed paa, men slugede den ned med samt
 Krogen, og fast var han. Med det naadigste Dyekast gav
 han mig den Forsikkring, at han med Kornøvelse vilde under-
 rette mig om alt hvad jeg forlangede at vide, og jeg paa min
 Side gjorde ham en hellig Sed at give ham Prover paa min
 Erkiendtlighed, om jeg nogenstunde kom til at høste Frugten
 af hans herlige Underviisninger. Ingen Vellyst maae kunde
 sættes i Ligning med den, at faae sit Moed kiolet paa en for-
 hadt Person, siden jeg i Haabet om at komme til at nyde
 den, kunde kiedes som en Hund, i nogle Timer om Dagen hos
 dette indbildte Wiisdoms Drakel. Efter at jeg altsaa havde
 gjort ham tusende Spørgsmaal angaaende Tolden, Consump-
 tionen, Skatter, Tiender og alt hvad det Dievelskab hedder,
 saa kom jeg omsider til Hovedsagen og spurgte: hvad vel den
 sidste Krig havde kostet Landet? Min Pedant, som troede at
 det var en Skam for hans Indsigter om han ikke kunde sige
 det indtil paa en 96de Deel Skilling, svarede mig, at han
 egentlig ikke kunde sige det, siden General Dorsans Regnskø-
 ber ikke endnu vare reviderede. Tusende Rixdaler havde jeg
 ikke

ikke taget for dette Svar; og da jeg derpaa udtrede en brændende Begierlighed efter at vide det, saa tilbød han sig at vise mig Assignations-Listen, da jeg af den kunde omtrent giøre Beregningen efter det, hvad Militair-Etaten kostede i Freds Tider. Da jeg havde seet noget paa den, sagde jeg, at jeg vilde være ham uendelig Tak skyldig, om han vilde lade mig see Regnskabet og Qvitteringerne med, for at faae et Begreb om hvortil saa umaadelige Summer kunde bruges. Han var strax villig dertil, og Hiertet hoppede af Glæde i Livet paa mig, da jeg saae mig saa nær til at faae Tingre paa dem, men den standsedes snart igien, da han begyndte at tælle mig dem til Littra A. Littra B. og saaledes heele Alphabetet igiennem. Det var forgieves, at jeg bad ham at spare sig for denne Umage, siden jeg ikke gif af Stedet med dem; han holdt desuagtet ved at tælle mig dem til, og da jeg derpaa saae ham notere det sidste Bogstav, saa kunde jeg let slutte, at han vilde tage imod dem igien paa samme Maade. Hvor bandede jeg ikke hans pedantiske Ordentlighed i mit Herte; al min Røye og Glud havde været spildt, dersom Skiebnen selv ikke havde staaet mig bie. Du veed, at een af mine naturlige Gaver bestaaer deri, at kunde giøre en Regning hurtigere færdig i mit Hoved end en anden efter Kunstens Regler, og vil altsaa ikke forundre dig over, at jeg i en Hast havde heele Summen paa Indtægt og Udgifter, og blev med den sødeste Henrykkelse vaer, at Dorsan næsten havde oppbeaaret en Lønne Guld meere end han havde giort Regnskab for. Det kan jeg ikke nægte, at jeg jo ved at løbe Qvitteringen sidste gang igiennem lagde Mærke til, at der i det sidste Aar var

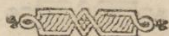
3 3

engang

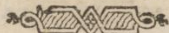

engang otte Maaneder imellem Livrandeurens Qvittering, og i al den øvrige Tid Qvitteringer hver anden eller i det høyeste hver tredje Maaned, men dette var ingenlunde en Opdagelse som kunde være mig nyttig, og jeg var tillige vis paa, at Finans- Kammeret, i sin Henrykkelse over at faae en Tønde Guld i den udtømmede Cassé, ikke vilde legge Mærke dertil. Da jeg nu var ganske vis paa min Sag, sagde jeg til min Samaliel: at der var hævet en Tønde Guld meere end der var giort Regnskab for. Han rystede paa Hovedet med et haanligt Smil, og sagde: at naar hun fik fat paa det, saa sandtes den nok paa et Sted, hvor jeg ikke kunde blive den væer. Jeg svarede ham: at Summen var saa betydelig, at den langede Umagen at søge efter, og i det mindste troede jeg, at han gjorde Vel imod sig selv om han gav Bedkommende et Vink besangaaende. Da maatte jeg, svarede han, først være meget vissere derpaa; thi enhver er saa overtudet om General Dorsans Uegennyttighed og store Redelighed, at jeg troer han fik Qvittering paa hans blotte Ord, om han forlangte det. Da jeg nu merkede, at jeg ingen videre Nytte kunde vente mig af denne selvkløge Knark, saa forlod jeg ham, og du begriber let, at Underviisningen tillige havde Ende, siden jeg troede at have faaet al den fornødne Kundskab. Det kom nu allene an paa at føre mig den vel til Nytte, da altsaa Fyrsten næsten alletider talede om Dorsans Fortienester, naar jeg var hos ham, saa var jeg ikke allene hans Echo, men jeg søgte endog at høve ham, og en Dag, da jeg havde stemmet Dorsans Roes i de høyeste Toner, lagde jeg til, at det var høyst beklageligt, at saadan en Mand ikke engang kunde være befriet

friet fra Ondskabens og Dagtalesens Gift. Fyrsten forlangede en tydeligere Forklaring herpaa, jeg stillede mig an, som om jeg vilde nødig dertil, men paa hans udtrykkelige Befaling, sagde jeg ham: at der gik et Rygte overalt (og hvor det kom fra behøver jeg vel ikke at sige dig) at Dorsan endnu ingen Qvittering havde faaet fra Finands Kammeret, siden der var store Mangels Posten i Regnskabet. Fyrsten kaldte det den fiendigste Opdigt, og gav mig de stærkeste Løfter paa hans Raade, om jeg kunde opdage den fiendige Dagtaler, som han vilde statuere sligt et Exempel paa, at det skulde kunde afskrække andre lige ildesindede Sieler. Ved den første Forespørgsling Finands Kammeret havde, spurgte Fyrsten om Dorsans Qvittering var færdig? Ham svarede nej; og han gav Befaling at bringe den op til Underkrift ved næste Forespørgsling. Samme Dag kom Dorsan tilbage fra de Forretninger Fyrsten havde sendt ham bort i, og Dagen derpaa var han heele Formiddagen allene hos Fyrsten. Imidlertid blev Regnskabet revideret, en Lønde Gulds Mangel funden, og Dorsan bekom et meget høflig Brev, hvori man udbad sig hans Erklæring over denne Post. Dorsan svarede, at dersom der manglede Qvitteringer for slig en Summa, saa maatte de være ham frakomne tillige med en Deel andre vigtige Papirer, da Bagagen paa en forceret March var bleven anfalden af et fiendelig sireyfsende Partie, hvorved han havde mistet sin hele Equipage. I Steden for Qvitteringen til Dorsan kom altsaa Ministeren op med en lang Forespørgsling angaaende denne Mangel i Regnskabet tillige med Dorsans Brev. Fyrsten var paa Beye til at holde de bortkomne Qvitteringer for gyldige, og Ministerens

rens Forestilling, om de skadelige Følger sig et uordentligt Regnskab kunde have, syntes kun at frugte ganske lidet. Desnagtet blev Ministeren ved at sige: at ifald Dorsan havde meldt det, ved de senere Dvitteringers Indsendelse, saa kunde Kammeret indhændtet en allernaadigst Resolution derover, men nu da Mangels Posten var indmeldt fra Revisions-Convoiret, og sølgelig mange Personer bekendt; saa var det ogsaa høyst nødvendig at tage Sagen paa en alvorligere Fod, allerhelst da enhver vidste at der ved sige Lejligheder alletider blev givet dobbelte Dvitteringer. Kort sagt han bragte Fyrsten til at sætte en Commission til at undersøge Sagen, og indtil den blev sluttet skulde al Afgang betages Dorsan til hans Person, da han siden af Høy fyrstelig Naade kunde give sin endelige Resolution paa Commissionens Riendelse; men han havde neppe bragt det dertil, dersom han ikke tillige havde sagt, at det var den eneste Naade at frelse Dorsan fra Mistanken for at have gjort Underløb om han var uskyldig, og jeg har siden dette blev sat i Værk forsvaret Dorsan med sige en Midkierhed, at Fyrsten begynder at finde Muelighed i, at Dorsan er skyldig. Paa denne Fod staaer Sagen her for nærværende Tid, men nu kommer jeg til det, hvori du skal viise dit Mestersynke, ved at bemestire dig og regiere en gierrig Mands Forstand, nemlig Baron S... der tillige er den, i hvis Hænder Dorsans Equipage faldt. At ingen Regel er uden Undtagelse, det har jeg erfaret paa en Naade, der nær havde hildet mig i mit eget Garn, dersom jeg ikke til min store Lykke ved at sætte mig i Sikkerhed for et andet Vanhæb, havde faaet Underretning om en overhængende Fare, som jeg tænkte

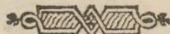

tænkte mindst paa. Brevinden af Orville er upasselig og tager ingen Visiter imod; thi endstaaet jeg ikke selv vilde være Budbringeren om Dorsans forestaaende Fald, saa var det dog meget vigtigt for mig at faae hende underrettet derom af andre, og saeliggen meget ubehageligt for mig, at der ingen Fremmede kom. Vel kunde jeg brugt Clara hendes Kammerpige dertil, men jeg var bange for at giøre hende mistænkt dermed, og tænkte altsaa at gaae ret forsigtig til Verks ved at betroe Baronessen dette ubehagelige Nytt, som en Hemmelighed, der gik mig meget til Hierte; og det i den fulde Overbeviisning, at det første jeg bad hende tie dermed, saa vilde hun, som Fruentimmer hverken have Mist eller Røe forend hun sig sagt det til sin Søster: Men ifreden for at opfylde mit Haab, fattede hun det besynderligste Anslag der nogenstinde er opstegen i en Fruentimmer: Hierne og kaldte paa Frøken Henriette for at overlegge det med hende. Himlen var mig saa gunstig, at Clara hørte det, som strax forsøede sig paa sin Post, og af hende har jeg den hele Samtale, som jeg nu vil meddeele dig, men da endnu ingen Comedie-Skriver har vovet at bringe saa arimelig en Scene paa Skuepladsen, saa vil jeg skrive den ud, som om den horte til et Syngestykke.

Henriette. Hvad har min Moder at befale?

Baronessen. Jeg har faaet en sørgelig Tidende at berette dig Henriette. Gat derfor Noed.

Henriette. Saa vidt som jeg kan see, saa befinder de sig ganske vel, og naar saa er, hvortil skulde jeg da behøve Noed? Siig mig derfor kun reent ud hvad det er.

Baronessen. Vi har tabt vores Proces.

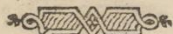
Henriette. Det har jeg stedse foresillet mig, og dersom min Moder ikke græmmer sig derover, saa forsikkrer jeg hende, at det i ingen Maade rører mig; thi vores Indkomster ere jo ikke formindskede, og maaskee bleve vi mindre lykkelige, end vi nu ere, dersom de bleve forøgede.

Baronessen. Det som smerter mig allermeest ved dette ubehagelige Tilfælde er, at vi maaskee ved at lade vores Paa-stand fare, kunde beviist en velsortient Mand en vigtig Tjeneste, men jeg vilde ikke tale til dig derom, siden jeg var vis paa, at du af Kierlighed til mig strax havde samtykket det.

Henriette. Det havde jeg sikkert gjort, om jeg ogsaa havde været vis paa, at den i Tidens Længde var bleven bunden, men dog ligesaa meget af Kierlighed til mig selv, som til Dem. Vores Villkor ere ikke saa glimrende, at vi har Lejlighed og Øvne til at giøre os mange Personer forbundne, det havde altsaa efter mine Tanker været en dobbelt Gevinst, at tiene en værdig Mand ved at stille sig af med en Proces.

Baronessen. Velan Henriette! saa staaer det endnu i vor Magt, at giøre et Forsøg derpaa; thi Dommen er ikke falden, som jeg foregav, for at see om Forliset af Processen gik dig til Hierte; og i saa Fald ikke komme frem med mit Forslag, som bestaaer deri, at vi begge vil skrive din Farbroder til, forpligte os til at ophæve den begyndte Proces, og overdrage ham al vor Rettighed til Godset for os og vore

Arvin:

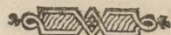
Arvinger paa den kraftigste Maade, imod at han udleverer os nogle visse Papirer, der i Krigenes Tider er falden i hans Hænder, og som ere af den yderste Vigtighed for General Dorsan.

Henriette. For General Dorsan, min Moder! hvorledes kan det være? Fortæl mig dog heele Sammenhængen deraf, jeg beder dem paa det indstændigste.

Barenessen. Jeg veed slet intet heraf, uden hvad jeg har hørt af Melicourt, og det kan du saae at see af Brevet til din Søbrøder, naar du underskriver det; thi skal det være særdig til Postens Afgang, saa maae det skrives strax, og skal Hielpen ikke komme for sildig, saa har vi ingen Tid at give bort.

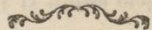
Henriette. Men en Ting har jeg at udbede mig, at De vil foreskrive min Søbrøder, at holde Vilkaaret til vores Forliig ganske hemmeligt, om vi ere saa lykkelige, at han tager imod vores Forslag, paa det vores Foretagende maae blive hele Verden og Dorsan selv ubekendt; thi ellers vilde man sikkert troe, at det var skeet for at forbinde ham til at afbetale det dobbelt. En god Giernings Belønning ligger i Udøvelsen, og al anden Giengjeldelse formindsker dens Værd.

Tilfaae mig paa din Samvittighed Tourville, ifald du ellers har nogen, om du i din hele levetid har hørt eller læst noget saa affindigt, som at Personer, der slet ikke har noget tilovers, fraskriver sig deres Rettighed til et anseeligt Gods, for at skaffe en Mand, som næsten er fremmet for dem, nogle vigtige

vigtige Papiirer? Men saa naragtigt, som Indfaldet end er, saa farligt kan det blive for mig; Du maae derfor bruge alle dine Konster, for at bringe Baron S. . . til at betroe dig Indholdet af dette fndrige Brev, og naar du har bragt ham dertil, da af Livs Kræfter raade ham fra at slutte dette Kiøb, under Forevending, at du veed fra en sikker Haand, at hans Proces er saa godt som vunden, at Baronessen maae ogsaa have faaet nys derom, og søger allene at snakke disse Papiirer fra ham, for at sælge dem saa dyre til Dorsan, at det paa nogen Maade kan erstatte hende Godssets Forliis. Skulde du imidlertid paa en god Maade kunde komme til at rage i disse Papiirer, saa tiltroer jeg dig dog saa megen Menneske Forstand, at du kan indsee, at et Offer af nogle af dem til Vulcanns vilde være af stor Vigtighed for alle dem, der har Aarsag til at ønske og glæde sig over Dorsans Fald; thi er der en Dievel til, saa har han sikkert gjort Forbund med Dorsan, fordi ingen uden en ond Mand kunde kaste mig en Forhindring efter den anden i Vejen til at naae mit Maal. Nu da det var af den yderste Vigtighed for mig at være idelig om Grevinden af Orville, saa er hun gaaet paa Landet, og jeg tør ikke vove at følge efter hende, siden der da ingen er, der under Masquen af den venfabeligste Deeltagelse i Dorsans Skiebne kan gjøre ham alt meere og meere mistænkt hos Forsten. Lad mig derfor see, at du holder dig din givne Ordre efterrettelig, og ikke ved Efterladenhed nedriver alt det, som med megen Gliid, Møye og Fare er opbygget af

Melicourt.

Lolote

Solgte Brev.

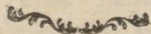
Grevinden af Orville til General Dorsan.

Da Deres Graværelse forbyder mig at sige Dem et mundt, lig Farvel, og min slette Helbred tvinger mig til at tage min Tilflugt til den frie Luft og Landets Censomhed; saa kunde jeg ikke imodstaae den stærke Drift, jeg fandt til at gjøre det skriftlig, og tillige at forsikre Dem, at jeg for et par Uger siden med langt større Eiegyldighed havde forladt Byen end jeg for nærværende Tid gjør. Jeg maae efterlade noget i den, som jeg høyligen misunder alle dem, der ved den værdigste Persons Omgang kan ryde den eneste Fornøjelse, som jeg maae savne i min fierte Censomhed, der har tusende Tillokkelser for en tænkende og sølende Siel; og saa stor Deel, som jeg end tager i Deres Vel, besidder jeg dog saa megen Egenkierlighed, at jeg vilde ønske, at Deres Ophold her ikke maatte være Dem saa behageligt, at det kunde holde Dem fra, paa en Uges Tid at besøge en Veninde med Deres Nærværelse; der med den sandeste Høiyagtelse og Hengivenhed har den Ære at forblive

Deres

forbundne Tienerinde

Grevinden af Orville.

Ærettende

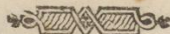
 Trettende Brev.

Valsan til Formin.

Beretningen du har hørt min Ven, er ganske rigtig; den
 forteste Ondskab har ikke allene funden Leylighed til at giøre
 den redeligste Mand mistænkt, men endog til at forbyde
 ham Afgangen til Fyrsten, paa det Sandhedens uimodstaae-
 lige Kraft ikke skulde overtude den beste Landsherre om Dor-
 sans Uskyldighed, ved at giøre ham Reede og Rigtighed
 for sit Forhold. Men desuagtet har jeg det faste Haab,
 ja mig synes endog, at jeg er fuldkommen forvissnet om,
 at Redeligheden vinder Sejer tilsidst, og bestemmer Under-
 fundighed, saa at jeg ikke kan sige, at denne ubehagelige
 Hændelse smerter mig saa meget for Dorsans Skyld, som
 det krænker mig at have faaet et nyt Beviis paa det men-
 neskelige Hjertes Fordærvelse, og den Efterstræbelse, som
 Dyd og Retskaffenhed stedse er Maalet for. Vel vil jeg
 ikke nægte, at man jo i den strengeste Forstand kan kalde
 det en Forsømmelse af Dorsan, at han ikke strax meldte
 disse Qvitteringers Forliis, eller saae til at forsyne sig med
 nye, som den Tid havde været ham meget lettere end nu,
 da Manden selv er død og de skal søges hos Arvingerne,
 der maaskee har skildt sig ved alle de derhen hørende Pa-
 piirer, som noget unyttigt: Men naar man vil betragte
 Dorsans Forsætning paa den Tid, saa paastaer jeg, at
 denne Forsømmelse giør ham endog Ære; thi der var in-
 gen,

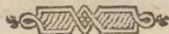

gen, som kunde lide ved den uden han selv, og hvilket
meere talende Beviis kunde han give paa sin Hengivenhed
og Kierlighed til sit Fædreland end det, at han glemte
sit eget Forliis for at anvende alle Sielens Evner, og
Kræfter paa at udarbejde Planen til et Feltslag, hvori alle
Sag enten skulde vindes eller tabes. Han udførte den og
med saa megen Klogskab og Lykke, at han bragte Krigen
fra vores Grund og hen paa Fiendens, og forskaffede Landet
derved saa fordeelagtig en Fred, som ingen torde vove
at tænke paa, end sig haabe. Og denne Mand, som med
meere end tusende Vidner kan godtgjøre, at han for at
frelse Felt-Cassen forliisfede alt sit, hvoriblandt disse Paa-
piirer vare, den vil man nu gjøre til en Skielm og Lands-
sorræder for disse Papiirers Tab. Men foresil dig engang
min Ven! hvorledes hans nedrige Anklagere vilde blive til
Rode, dersom disse Qvitteringer kunde komme for Dagens
Lys igien, allerhelst da jeg fuldt og fast veed, at de ere
over fyrrethve tusende Rixdaler høyere end der gjøres For-
dring paa ham for, saa at de ved deres Forsølgelse ikke
allene havde sat hans retskafne Forhold og Kierligheden til
hans Fædreland i det klareste Lys for hele Verden, men
havde endog forskaffet ham saa anseelig en Summa af sit
eget igien, som ellers havde været reent tabt for ham.
Da du kræver det, som et Beviis paa mit Venskab, at
jeg skal gjøre dig en oprigtig Beskrivelse over, hvorledes
Dorsan stikker sig i denne Ulykke, og Synspuncten han be-
tragter den fra; saa troer jeg ikke at kunde fyldestgjøre din
Begiering bedre end ved at berette dig en Samtale Ord
til

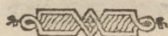

til andet, som der foresaldt imellem os i Morges. Jeg har betroet dig, at han elsker Grevinden af Orville, saavel som min Frygt, at hun er hans Kierlighed uvardig; just i de Dage, som Commissionen blev sat over Dorsan og Hoffet ham forbuden, drog Grevinden paa Landet, og før hendes Afreise skrev hun ham et Brev til, hvori hun bad ham besøge sig paa sit Landgods. Hans Beretning har han allerede sendt Commissionen, og tillige sagt, at han har skrevet om nye Dvitteringer, samt hvor snart han ventter Svar. Indtil det kommer kan han intet videre foretage sig, og da han hverken vil søge Selfaber eller tage imod nogen Hiemme, saa tænker og taler han idelig om sine Fienders Triumpf, hvorved Gaaret steds holdes aabent og bløder paa ny. Jeg tog altsaa Anledning af Grevindens Brev, til at bede ham paa det indstændigste, at bruge Tiden han maatte vente paa Svaret til at opfylde Grevinden af Orvilles Begiering, og jo før jo heller at lade os begge begive os paa Veyen til hendes Gaard. Efter nogen Betænkning svarede han mig: Jeg maae billig falde i Forundring over dig, min Ven! at du kan igientage en Begiering saa ofte, som i hvor smigrende den end er for Hertets Drift, dog er ganske stridig imod det Fornusten bydes mig. Forklar mig dog hvorledes du, som steds har umaget dig for at dæmpe min Kierlighed til Grevinden af Orville, og ideligen søgt at overtøye mig om, at hendes Menneske-Kierlighed og Følsomhed, der gjorde det stærkeste Indtryk i min Barm, vare blotte Talemaader og Ord uden Begreb, hvorledes kan du siger jeg, med den Overbeviisning

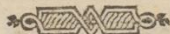
ning søge at bringe mig hen til hende i min nærværende Forsætning; thi er hendes ædle Tænkemaade Forskillelse, sætter jeg mig da ikke blot for at blive slet imodtaget, saa fremt Nygtet om min Ulykke er kommen der førend jeg, og kan jeg vel have mindste Tvivl om at det er skeet, da du selv har sagt, at Melicourt er reyst til hende? Jeg har mange og velgrundede Aarsager til denne Begiering, min kiære Dorfan, sagde derpaa jeg, mit Venskab til dig bliver med Smerte vaer, at du tager dig denne liden Drib-Økye af Unaade meget stærkere til Hierte end en Mand af din Standhaftighed og med din indvortes Overbeviisning om en ubesmittet Redelighed burde giøre. Jeg veed hvor inderlig du elsker Grevinden, og jeg veed tillige, at der er intet kraftigere Lægemiddel imod Bekymringer end en elsket Persons Nærværelse. Han svarede derpaa: Deri giver jeg dig ikke allene fuldkommen Ret, men jeg vil endog tilstaae dig, at jeg havde tilet hen til hende i det samme Øyeblik da der blev anlagt Sag imod mig, saa fremt din Beskrivelse over hendes Hierte ikke havde affrækket mig fra at sætte det paa denne haarde Prove. Og synes dig da, at det ikke er nok for mit bekymrede Hierte at have mistet den beste Gysies Kierlighed, siden du vil overtale mig til at lade hugge Saar i Saar ved den Persons Foragt, som jeg engang haabede at finde al min Lyksalighed i? Men har jeg ikke Ret, svarede jeg, sat Mueligheden forud i at kunde lige saavel bedrage mig, som du? I Gienvordighed Dorfan bør Fornuften ligne Bien, der veed at drag Honning af bittere Blomster, og hvorledes end Udfaldet paa
din

paa din Sag bliver, saa staaer det i din egen Magt at drage væsentlige Fordeele af den. Mit uforsfaldede Venfkab til dig, som har ængstet sig over dine mindste Farligheder, er gaaft roelig ved denne, og min Tillid grunder sig paa Tyrrens Retsindighed, hans igiennemtrængende Dye, og din Ufhyldighed. Men er Tyrren ikke et Menneske? Brød han megen heftigen ud, og er det menneskelige Dye skarpt nok til at trænge sig igiennem Efterstræbelsers, Rænkens og Bagvælsens Laage, der hindre Sandheden fra at bryde igiennem? Vel an da, tog jeg Ordet, vi vil endog sætte, at dine Fiender Triumpferer paa nogen Tid og gjør dig saa uheldig, som en Mand kan blive, der har intet at bebreyde sig selv, saa kan det dog aldrig gjøre din Tilstand saa gruelig, som den var bleven i din Forbindelse med et Fruentimmer af den Caracteer, som jeg tiltroer Grevinden, og den var sikkert bleven sluttet af din Forblindelse og hendes Forsængelighed, saa snart du havde troet at have Deviser nok til at døve de Evisksmaal, som min Oprigtighed havde opvakt hos dig. Her gives dig nu den skønneste Lejlighed til at lære at kende hendes Herte fra Grunden af; forsom den ikke, saa kær, som din Roelighed og Lyksalighed er dig; thi aldrig saa snart vil du komme efter din Bildfarelse, forend Virkningen vil forsvinde med Marsagen; og du have Anledning hvert Dyeblik af dit Liv til at velsigne dine Fienders Forsølgelse, siden den hialp dig til at afkaste saa haarde Lænker. Men om jeg nu ikke havde taget feyl, saade han, naar jeg nu blev overtydet om, at hun besad alle de Dyder, som jeg tiltroer hende, vilde da ikke hendes Forliis blive mig endnu utaaleligere ved Overbevissningen

viisningen om det uskatteerlige Gode der er berøvet mig? Saa snart hun virkeligen er det, som hun vil synes at være, saa mister du hende jo ikke, svarede jeg; hendes Formue er saa umaadelig, at hun gierne kan erstatte det, der kræves af dig, og da hun endda beholder meere end nok tilbage, saa bør hendes Herte giøre sig en Glæde deraf, allerhelst da det allene kan ansees som et Laan; thi saa snart dig forundes den fornødne Tiid, har du ti Maader før een til at bringe de fornødne Beviiser til Beye. O Balsan! sagde han med et dybt Suk, du kiender din Ven meget slet om du troer, at hans Empfindelighed kunde tilstøde ham at giøre et værdigt Fruentimmer Tilbudet af en beskjemmet Mand's Haand; endskjønt han var vis paa, at hendes Edelmødighed, ja maaffee hendes Kiærlighed ikke tillod hende at afflaae den. Det er ikke Forliifet af min Vere, som jeg gruer for. Min Siel bæver ved den Tanke, at man kan tiltroe Dorfan, der med Glæde vilde udgyde sin sidste Blods Draabe til Fædrelandets Vel, at have giort Underfløb; at man kan mistænke ham for at have benyttet sig af Krigens Elendigheder til at bertiige sig, da han allene har levet for Kyrsten og sine Medborgere. Ney, skal da Had og Rænker vinde Sejer, saa skal de ogsaa nyde den i al sin Fuldkommenhed, og jeg vil, som du sagde før, være saa uheldig, som en Mand kan blive, hvis Samvittighed vidner med ham. Ved at erlegge Pengene blev Mistanken meere bestyrket end udslattet, og det er mit gode Ravn og ikke mine Titler jeg ønsker at frelse. Min Komme hos Greviden kunde altsaa ingen Oplysning give mig om hendes Herte, med mindre det var umenneskeligt nok til at forhaane en uheldig,

kelig, der ikke vilde have end sig begierede Bistand af hende; thi du maatte ingenlunde vente, at høre mig tale med Grevinden, enter om min Kierlighed eller min Ulykke. Den sande Høyhed kunde aldrig tillade mig enten ved den første at sette den Umhed i Bevægelse, som hendes Forhold har syntes at viise imod mig; eller at røre hendes Edelmødighed ved den sidste. Jeg forlanger jo intet andet af dig, svarede jeg, end allene at drage din Indbildnings Kraft fra de Forestillinger, som du her ideligen føder den med; tael eller tie, ligesom du finder det for godt, men søy mig allene i at lade os reyse ud til hende. Ja; jeg vil reyse, sagde Dorfan; hun skal lære at kiende mig fra en Side, hvorved jeg tør giøre mig det Haab, at hendes Høyhæd skal følge mig i min Elendighed, og det, at mit Hierte tænker, for ædelt til at drage Fordeele af hendes omme Følelser, skal blive min Borgen hos hende, at jeg aldrig har kundet begaae noget nedrigt. Vi reyser altsaa herfra Overmorgen tidlig, og du kan aldrig forestille dig, min gode, gamle og ærlige Ven, hvor mange og store Fordeele jeg venter mig af denne Besøgelse. Det ene Som driver det andet ud, og jeg beviiste Dorfan en meget slet Tjeneste ved at betage ham hans Kierlighed til Grevinden i hans nuværende Forfatning, dersom jeg ikke haabede, at en anden Persons umægtelige Fortienester snart vilde bemestre sig hans heele Siel. Min Hensigt er altsaa, uformerket at lade ham see Frøken Henriette saavel som Grevinden i deres rette Skikkelse, jeg troer at kiende dem begge for vel til at det skulde kunde fattes mig paa Leylighed dertil, og jeg veed, at Dorfan ærer Dyden alt for høyt, at han med Ligegyldighed kunde

anse

anseer dens sande Billede hos Fruen Henriette, naar det alt efterhaanden viiser sig ham i sin fulde Glans. Her seer du mit Anlæg, lykkes det mig, saa kan jeg med Sandhed sige, at jeg har intet meere at ønske mig end Vedvarende i mine Venners Lykkeligbed, og at du er een af de første i Tallet behøver du ingen Forsikkring om fra

Din

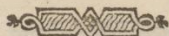
oprigtige Ven

Valsan.

Fiortende Brev.

Melicourt til Tourville.

Frygten for, at den gamle Slange Baronessen maatte spille mig et endnu slemmere Puds end det, hun allerede havde gjort Anlæg paa, bevægede mig til at forlade Byen og begibe mig Herud, og hvor nødvendigt min Komme var her, kan du slutte deraf, at alt hvad Grevinden veed om Dorsans Sag bestaaer i det første løse Rygte om, at Finands Kammeret havde forlangt Dorsans Erklæring over nogle Postier i Regnskabet, som dette Redeligheds Mønster, denne ægte og uegenlystige Patriot kun behøvede at aabne Munden for at oplyse, og i Følge deraf anseer hun venteligen den Sag for at være længe siden afgjort. At denne Wildfarelse ikke kan være meget længe meere, begriber du dog vel, men der maa søges Lejlighed til at betage hende den; thi hvorledes kan den indtage, omme

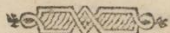

og henrykkede Elsker andet end skaane sin Tilbededes fine Følelse og stærke Menneſke-Kierlighed; og til en Prøve hvor vidt den strækker ſig maae jeg fortælle dig noget ſom tildrog ſig i Morges. Jeg gik temmelig tiilig hen at giøre hende min Opvartning for jo før jo heller at give hende et Bink med afbrudte Ord om den anførte vigtige Poſt; thi en fuldstændig Beretning kan min Deeltagelse i andres Ulykke aldrig tillade mig at giøre, med mindre at det fordres af mig, ſom et Beviis paa min Hengivenhed. Jeg fandt hende i en Samtale med Froken Henriette over en Høeg, ſom havde ſlaget en Due uden for hendes Vinduer, hvorved alle Grevindens Følelſer vare komne i Bevægelse. Materien gav Grevinden Lejlighed til at anbringe alt for mange ſkionne Tanker til at jeg ikke med Henrykkelse ſkulde taget Deel i den, og det forſtaaer ſig ſelv, at jeg fandt Grevinden havde fuldkommen Ret deri, at hun aldrig kunde ſee en Høeg uden Uſſkye og uden at hendes Hierte ſmeltede af Barmodighed overalt det Onde den tilføjede Uſkyldige. Henriette derimod paafod, at naaget hun vilde giort ſig en virkelig Fornøjelse af at frelſe Duen, ſaa fortiente Høegen dog ikke meere Had end en Jæger; ſiden den ikke havde øvet andet Ondt end at ſøge ſin Underholdning efter den Drift, ſom en wiis Skaber havde lagt i dens Natur. Jeg gav hende med et ſpodſk Smil at forſtaaer, at det var meget uſædvanligt at finde en Talsmand for Rovdyr i en ung og deylig Froken. Det gaaer ganſke naturligt til, min Herre, ſagde hun med et drøbende Øyekaſt; thi jeg har ſaa albeles indtommet min Uſſkye paa de giftige Rovdyr, der ved Rænker og Underfundighed ſøge at ſkade deres Medſkabninger, og det

ene

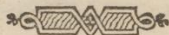

ene og allene for at møtte deres sorte Siel med den Welløst de nyder i Dydens og Retfærdighedens Forfølgelse, at jeg har slet ingen tilovers for de andre. Jeg følte Stiffet ganske nøye, men førend jeg kunde komme til at svare kom Clara ind for at berette Grevinden, at den gamle Lucas, som i saa mange Aar havde arbejdet i Haugen, var kommen til Skade og videre kom hun ikke; thi da Kierligheden alletider begynder fra sig selv, saa maae jeg slutte mig til at den sølsomme Grevinde ved det Ord Skade, tænkte meere paa hendes Porcelains Vaser eller prægtige Statuer, end paa den gamle Lucas, siden hun med megen Jorighed bekræftede, at Gartneren skulde betale den, fordi hun tit nok havde sagt ham, at den gamle Mand's svage Syn og Kræfter gjorde ham usikkert til Arbejde. Men hvori bestaaer Skaden? er der meget betydelig? spurgte hun. Clara forsikkrede hende, at den gamle Stakkel slet ingen Skade havde gjort, men var falden ned af en Stige og brækket sit høyre Been. Saa haard som du end roeser dig af at være, saa havde du dog maattet bleven rørt ved det Syn, der viiste sig mit Dye, da Grevinden hørte denne græffelige Tidende: Et par Arme, hvis Skionheder en Phibias ikke kunde efterligne, sank afmægtig ned; et par Dyne, hvis Straaler overgaaer Solens, tabte al deres Glænde, og en Mund, som synes at være staaen fra en af Gratierne, mistede sit tillokkende Smil, og udstodte i den bevægeligste Tone: hans Been! Min Gud, det gyser i mig! Det uhykkelige Mennecke! Lad ham blive lagt paa en Dyne og uførtovet haaren Hiem, at han strax kan bekomme Hielp. Feltkieren er her just paa Gaarden, svarede Clara,

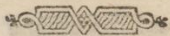
og han siger at Venet er brækket saa slemt, at han anseer det for meget farligt at bringe ham bort; jeg vilde derfor spørge, om Deres Raade ikke vilde tillade, at han blev lagt ind i et af de Kammere, hvori Kudskene ligger naar vi har mange Fremmede? Velav dig nu paa en Prøve af Tølsomhed, som overgaaer alt hvad der hidindtil er tænkt og talt i denne Materie; thi uden at overlegge det i mindste Raade, svarede hun saa hurtig, som den stærke Bevægelse hun var kommen i kunde tillade: Nej; det kan umuelig lade sig giøre. Tænker I da, at mit Herte er soleslost? Jeg er næsten færdig at falde i Afmagt allene ved at høre Beretningen om det arme Menneskes Ulykke, hvorledes vilde det da ikke gaae mig ved at høre hans Skrig og Jammerfang, naar Venet blev forbundet; jeg tog sikkert min Dod paa Stødet, og de, som kan falde paa at foreslaae mig sligt, maae slet ikke vide hvad Tølsomhed er. Jeg tog mig den Frihed, at give Clara en liden Trettesættelse, at hun, som var saa lykkelig at være saa nær om Grevinden, og saae dagligen saa mange Prøver paa hendes heftige Menneske-Kierlighed, kunde ængste hende med slig en Beretning og Begiering; men desuagtet forstikkrede Henriette sin Tante, at det var umueligt at høre ham op paa Gaarden, naar han blev lagt i et af Udhængene. Deri har du fuldkommen Ret, min kiere Henriette! svarede denne Menneske-Ven; saa snart min Tadbildnings Kraft ikke ideligen svævede om og hos de Ulykkelige. Men det var mere end nok for mig at vide, at han var paa Gaarden, til at høre og see ham, hvor jeg gif og stod; ja, maaskee naar han sov ganske roelig, saa sprang jeg af Sengen i Forstrækkelse over hans indbildte Jammerstrig

merstrig. Det er derfor umueligt for mig at beholde ham; thi den hæftige Bevægelse, som hans Blivende vilde holde mig i baade Nat og Dag maatte useyrlbar volde mig selv en haard Sygdom. Lad ham derfor strax blive indpakket paa det allerbeste, og med største Vaersomhed baaren hjem. Ved ilige maade Feltstieren fra mig at bære al muelig Omsorg for den arme Mand, og forvis ham om, at han derved vil forpligte mig paa det aller stærkeste. Dit tykke Hoved vil maaskee falde paa den Tanke at koste om en rigelig Betalning havde gjort Feltstieren meere virksom, men er det Grevindens Skyld, at der findes Mennesker af saa grove Følelser, at de ikke foredrager den Fornøjelse at forpligte den deylige, yndige og sølsomme Drville for alle Verus Guld Miiner, allerhelst da det ikke var hendes Skyld, at Lucas ikke var omkommet af Hunger forend han brak Beenet, og Gartneren burde betale Feltstieren for sin Møye, siden han ikke havde troet Grevindens wiise Advarseler. Saa snart Clara havde forføyet sig bort med sin bekomne Beskeed, søgte jeg ved de sødeste Ord at stille den Bevægelse hendes ædle Siel var bragt i, og trøstede hende med, at det maaskee ikke var saa farligt. Al! svarede hun mig, med en daancfærdig Stemme, jeg forbinder det vist ikke saa hastig, saa overmaade rørt er jeg bleven. Du kan let foreskille dig hvorledes en troe Tilbeder maatte blive til Møde ved hendes Tilstand; uforlignelige Siel! raabte jeg; fik i Hast mit Etui op af Lommen, bad hende at tage Guld Pulver, eller at gaae i Luften, og til bød hende min Arm at føre hende ud i Haugen. I Haugen, min Herre! raabte hun, med den kiendeligste Rædsel, meener De, at jeg i de første otte Dage

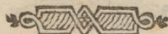

Kan sette min Fod i den, uden at dette arme Menneſkes Ulykke vil ſværve mig for Dyuene? Jeg kyſſede hendes Haand knælende for at erholde Forladelse for dette ubefindige Forſlag; og hvem, lagde jeg til, kan vel vedligeholde heele Tænkekræften, naar man ſeer Dem bekymret? Sog alſaa af blot Medynk over den, der bær den aller ſtorſte og fuldkomneſte Agt for Deres fortræfflige Egenſkaber, at forjage diſſe mørke Skyer, og for at drage Geiſten fra alle ſorgelige Foreſtillinger, ſaa fortæl mig i hvad Sælſkab De var, da jeg ved min Ankomſt her blev ſat i den hæſtigſte Længſel efter at ſee Dem komme hjem. Ovidius, der har herriiget Verden ved ſine ſindrige Forvandlinger, kunde ikke være i Stand til at beſkrive Grevindens af Drvilles; thi i alle hans blev der meere Overeenſtemme med deres forſte Væſen, end der var at finde i hendes, da hun med den gladeſte Stemme og de meeſt ſpillende Dyu ſvarede mig: I hvad Sælſkab, min Herre! I et ſaa latterligt og urime- ligt Sælſkab, at de ſkal have Møye med at giøre ſig et Begreb om det, og ſom beſtod af Folk, der ſikkert aldrig havde ſeet en Kiøbſted end ſige Hovedſtaden. Foreſtil ſig nogle toſſede Dyr, med tomme Hierner, bagvendte Lader og tillige ſaa fulde af Complimenter og Rang-Forordningens Jagttagelſe, at jeg hvert Dyuſtilk ventede at ſee vores Herr Bert at tage en Bedemandſ-Liſte op af Lommen og ſulle ſine Giæſter i rad efter, og til min Fortrød var der ikke et eneste Menneſke, ſom jeg kunde meddele mine Anmerkninger over diſſe Originaler, ja det ſom værre var, ſaa vilde man ikke tillade mig at være en blot Tilſkuer, men næſten giøre mig til Hovedperſonen i Comedien, hvorved Lyſten til at lee over den forgik mig.

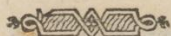
Ey!

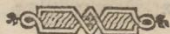
En! en, svarede jeg, siden Forsamlingen var hos en Vorig-
heds Person, saa har De sikkert bildt den ind at være paa
Tinge, og een har maaskee vildet indføre den gamle gothi-
ske Skik, og fæste dem der til Brud. Ney galt var det,
sagde hun, men Himlen skee Tak! saa galt var det dog
ikke; hele Sagen bestod deri, at vores Herr Bert er en
stor Elsker af Familie-Giestebuder, og af den Aarsag hav-
de han skrabt en stor Deel Menneſker sammen, som gjør
mig den Ære at regne sig i Slægt og Svogerſkab med
mig, uden at jeg veed mindſte Grund dertil, men bilder
mig ind, at de beste Fædre og Modre, Søstere og Mo-
ſtere, som de ſiger at have baaret Navne af Orville, For-
ſeldt og Fairval, maae være kommen til dem ved at have
været Indſiddere paa diſſes Godſer, eller og baaret deres
Liberier. Dom altsaa ſelv hvorledes jeg var til Mode ved
at høre mig Ørene ſkrige fulde af Niece, Cousine, Tante,
grand Tante, ja Himlen veed, om ikke nogen i deres Hen-
rykkelse gif ſaa vidt, at de kaldte mig grand Mære. Jeg
arme Barn blev ſaa forkløffet, at jeg ikke torde lukke Mun-
den op, men min Søſter og Henriette beſvarede alle diſſe
kierlige Navne med med den ſtorſte Færdighed. Da jeg nu
altsaa var nødt til at tie, ſiden der ingen var, ſom jeg
kunde tale med, ſaa længtes jeg inderlig efter at komme
til Bords i Haab om, at kunde bruge Munden der,
men ogſaa det ſlog feyl. O Himmel! hvilken Aretning!
Bordet var ſaa opfyldt, at jeg var bange det ſkulde gaae
i tu, men ikke mindſte Tillokkelse enten for Øye eller Næſe.
Det nyeste af Aaret ſom der var, beſtod i Ting, ſom jeg
for

for to Maanedes siden havde været kied af. Det, der burde været Bierterter var Hovedfadene, ingen Indskud, ingen fine Ragouts, ingen skarpe Saucer, ingen andre Frugter end de vores fromme Fortædere havde plantet for hun, drede Nar siden, og jeg er vis paa, at om jeg havde ladet mig forstaae med, at jeg ventede Pis, saa havde hele Selskabet med een Rost forsikret mig, at det ikke fros paa denne Tid af Varet. Kort sagt, for at give dem en ret fuldstændigt Begreb om Gieslebudets Herlighed, saa havde Fruen i Huset bagt Julekager til os, hvoraf Henriette sikkert spiste en halv paa sin Part. For om det var muligt at blive af med hende, saa complimenterede jeg hende paa en bidende Maade over hendes store Selvfornægtelse; men hun lod, som om hun ikke forstod mig og svarede ganske koldfindig: Den Selvfornægtelse var slet ikke saa stor, som de synes at tænke; thi endskiønt jeg ikke vil nægte, at Anretningen var gammeldags, saa var Maden dog god og velsmagende, og man saae, at Hjertet gav den. En usmindet Fortroelighed opmuntrede enhver til uskyldig Glæde, sandt er det, at man ingen Skogger-Latter hørte, siden der ingen Spotte-Gloser bleve frembragte, men enhver lod de Krævende være i Roe. I øvrigt var Bert og Bertindees Fornøjelse over at see deres Giesler spise saa fiendelig, at jeg holdt mig pligtig til at giøre alt mit til at forstaae dem samme. Deri foregik din Naboe dig ogsaa med det herligste Exempel, tog Grevinden hastig Ordet, og hans hele Person bær vidne om, at han ikke sidder ved et Bord for et Syns Skyld. Lad see, hvad skal jeg ligne hans

hans Ansigt ved? Ey! nu befinder jeg mig, at jeg har en livagtig Afbildning paa det. Kom ned med mig i Haugen, og betragt Ansigtet der er malet paa den store Coelstive, det er ligesom De seer ham selv undtagen, at hans Dyne ere lidet meere tillukte af Fet. Kom, kom, Herr Melicourt! De maae endelig see ham, og følg du med Henriette for at sande mine Ord. Jeg rakte hende derpaa min Haand, og vi tilbragte nogle Timer med Skiemt og Latter i Haugen, uden at det falt Grevinden ind, at der var mødt saa beskiagelig en Hændelse i den saa Dyeblikke forhen. Jeg har været saa omstændelig i denne Beretning, for at du kan tage Deel i Glæden som det er din Ven, at han ingen onde Følger kan have at befrygte sig af Grevindens store Følsomhed, siden Indtrykket forgaaer saa hastig. Imidlertid haaber jeg, at drage en betydelig Fordeel af den arme Skielms Beenbrud: Baronessen og hendes Daatter er mig overmaade i Veyen her, og jeg er bange for, at De vil legge mig alsk for mange Hindringer i Veyen hos min tilbedede Gudinde. Jeg maae altsaa see til at faae sat Splid imellem begge Essstrene, og dersom jeg ingen anden Maade seer dertil, saa maae jeg benytte mig af den Esterretning Clara har givet mig, at Baronessen har faaet Gartneren overtalt til at indromme Lucas et Kammer, og at hun betaler hans Pleje og Feltskieren, som ikke vidste at sætte vedbørlig Priis paa den Lykke, at forbinde Grevinden af Orville. De Folk, som har meget i Munden og lidet i Gierningen, kan aldrig lide dem, der søger at bringe det i Udøvelse, som de selv tale om; det kan altsaa ikke seyle, at jo den sølsomme Grevinde vil snart søge at
stille

ffille sig af med en Søster, som hun langt fra ikke tiltroer flige lumfte Stræger, og derved komme et Skridt nærmere til Snaren, der er lagt for hende af den Sindriige

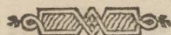
Melicourt.

P. S. Jeg aabner mit Brev, fra i Gaar igien, for at berette dig, at General Dorfan og hans Fortroelige er ankom-
men i dette Dieblif. Jeg var just hos Grevinden, da han blev anmeldt, og sagde ganske forundret: Skulde da hans Sag med Kammeret være bielagt, siden han gjør Besøgelse igien? Grevinden spurgte; om der var bleven noget alvorligt af det, som der var mumlet om, den Tiid hun tog af Byen? Og mit hele Svar bestod i at trække paa Skuldrene med en Mine, hvis Virkning jeg blev tydeligen vaer i den Modtagelse, som han fik.

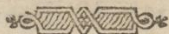
Femtende Brev.

Valsan til Formin.

Din Beretning om Baronessens Forslag til hendes Svoger sætter mig paa ingen Maade i Forundring i Henseende til hende, men vel til ham, at han ikke har taget derimod. Er det Courville, der har formaaet ham til at afflaae det, som du siger, at Rygtet gaaer, saa er sikkert Melicourt med i Spillet, men hvorledes han har erfaret Baronessens Forsæt, det begriber jeg ikke; thi jeg torde vove at giøre Sed paa, at hun
ikke

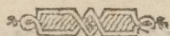

ikke har betroet ham det. Men hvor vilde ikke den gierrige Baron bande haade sig og sin Raadgiver; dersom det gif ham med Papirerne, som det ofte gaaer Kornpugere, at imedens de søger at skue Prisen op, fordærves Bahrerne, og de nodes til at kaste dem reent bort. I øvrigt var det vel for dig, at du havde denne vigtige Tidende at meddele mig; thi ellers havde du faaet en streng Trettesættelse for dit Brev. Kan jeg, bør jeg troe andet, end at du tvivler om den Fornøjelse, det er mig, at gjøre dig Reede for mit Foretagende og mine lønligste Tanker, siden du saa instændigen kan bede mig at berette dig mit Anslags videre Fremgang? Kiender jeg da ikke dit Hjerte noye nok til at være overbevist om, at det umueligt kan være ligegyldig ved en værdig Mandes Forsølgelse, og at det længes efter at vide de mindste Ting, som kunde have Indflydelse paa hans Vel eller Dee? I mit seueste berettebe jeg dig, at vores Afreyse var fastsat; men en meget vigtig Forsretning tog mig næsten hele Formiddagen bort, saa at vi først kom her hen imod Aften. Brevinden tog imod os paa en Maade, der hverken kunde kaldes kold eller varm; thi endskjønt den saldt Dorfan fremmet og anstødelig, saa forestillede jeg ham den kun som en Virkning og liden Lævning af den Fortrydelse, der var opvakt hos hende ved hans lange Udeblivelse, og hendes hele Adfærd er virkeligen sat saaledes paa Skruer, at hun alletider kan fortolke den saaledes; thi alle de venlige Miiner og Dyekast, som Melieourt nu og da bæres med, gives ham paa en Maade, som om de snarere skulde være en Straf for Dorfan, end en Gunstbeviisning imod den anden. Af denne Beskrivelse kan du let begribe, at vore Samtaler har været

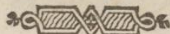

været for ligegyldige og almindelige, at de kunde fortjene at anføres, men i Henseende til at drage Dorsans Opmærksomhed til Henriettes Tænkemaade har jeg været lykkeligere end jeg selv havde ventet. I Gaar Morges, da jeg vilde gaae lidt ud og see mig om i Marken, mødte jeg Teller, Grevindens Forvalter, der kom ud fra hende, med saa kiendelig en Misfornøielse i Ansigtet, at den nødvendig maatte falde enhver i Øynene. Da det er en ærlig og forstandig Mand, som virkelig fortjener alle brave Folks Høiyagtelse, saa gif jeg hen til ham, tog ham i Haanden og spurgte, hvorledes han levede? Han takkede mig for god Efterspørsel; og bad mig velkommen til Gaarden, uden at de mørke Skyer formindskedes. Jeg spurgte ham derpaa, om Grevinden ikke var vel, siden han kunde komme ud fra saa naadig og deylig en Dame med saa mørkt et Afsyn? Han svarede mig, at hun befandt sig saa vel, at hun ikke engang kunde gjøre sig et Begreb om de Elendigheder, Sygdommen har i Folge med sig, og det er tilforlædelig en gruesom Forsætning, min Herre! enten at være Redskabet for andres Haardtbed, eller og at drage Tornen af tredie Mand's Fod og sætte den i sin egen. Jeg bad ham venstabelig at betro mig Anledningen til hans Klagemaal med den Forsikring at om det var noget, hvori jeg kunde være ham eller nogen anden til Tieneste, saa vilde jeg gjøre mig en Fornøielse deraf. Den Bonde, svarede han mig, hvis Gaard ligger her strax neere ved Bøyen, er en gammel, ærlig og stræbsom Mand; og bekiendt under Navn af den graastæggede Simon; en haard Sygdom, der endnu holder hans Kone ved Sengen, har sadt ham saaledes tilbage, at han ikke har kun-

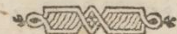
det

det betale sine Skatter, og nu gav Grebinderen mig den Befalning at pante ham ud, hvis jeg ikke fik dem inden Aften. Men foreskillede han da ikke Mandens Tilstand, sagde jeg; thi naar hun kendte den tilfulde, saa vilde hendes omme og foelsomme Hierte vist ynkes over ham. Han trak paa Skuldrerne med disse Ord: De maae vide, min Herre, at fra sagt til gjort er Straffet stort. Jeg tog mig den Frihed at foreskille hende: at han havde intet tilbage uden sine Bøeser og Redskaber, og at naar vi toge dem fra ham, saa var han reent ødelagt og kunde aldrig komme sig meere; men Svaret hun gav mig derpaa, var dette: Han tager sig hans Sag saa nær, at jeg snart skulde troe, at han havde sine Fordeele af at skaane ham. Der kan intet Mennecke have et ommere og foelsommere Hierte end jeg; men naar Edelmødigheden ikke er fornuftig, saa vansløgter den, og bliver en Skrøbelighed. Det er syndigt at bestyrke Dovenskab, og da Simons Jorde ikke ere slettere end hans Naboes, saa kan han ogsaa betale saavel som de, dersom han ikke er ladere; thi har han et Kors i en syg Kone, saa har de andre deres paa en anden Maade, som trykker dem. Der er ingen smitsommere Sygdom end Dovenskab, og derfor er jeg nødtvungen til at handle imod mit Hiertes Drift, siden Estergivelsen kun vilde være en Opmuntring for de andre til at følge hans Exempel. De seer min Herre, blev Teller ved, at jeg ikke kunde sige andet her til, end at hendes Befalning skulde blive efterkommet, og saa nær som det end gaaer mig, som kommer jeg dog til at gjøre det, saa fremt jeg ikke vil sette mig selv i Fare for at miste mit Levebrød. Men Gud give! at en anden Person kun hav-

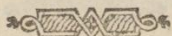
de Tiendeparten af Grevindens Formue, saa stod Simon vist ingen Fare for at blive utpantet. Jeg spurgte ham: hvem han meente dermed? og han svarede mig: Fruen Henriette! De kan aldrig forestille Dem, hvor mange Velsignelser de Syge og Forladte her omkring udsøser over hende og hendes Frue-Moder, endskjønt de forbyder dem at tale om det Gode de gier. Der gaaer ingen Dag forbi, at jo Fruen Henriette besøger Simons syge Kone; hun har taget en skikkelig Enke an, som hun betaler for at varte den Syge op, og ved den gode Pleje og de Forfriskelser, som hun forskaffer hende, har hun Haab til at komme fra Sengen igien, som enhver ansaae for en Umuelighed. Havde Simon fra Begyndelsen af havt den Undersøttelse, saa var han ikke kommen saa tilbage, men for ikke at lade den arme Kone være uden al Tilsky, saa maatte han forsømme sit Arbejde. Jeg spurgte: hvor høyt Simons Restancer beløb sig? og da han sagde mig det, greb jeg i Kommen for at slye ham Pengene, men i det samme hufkede jeg at Henriette Aftenen forhen havde vunden noget meere end den Summe beløb sig til fra sin Tante, hvorved jeg næsten blev vis paa Brugen hun vilde giøre af sin Gevinst, og fattede derpaa et andet Anslag. Hvad Tiid paa Dagen, sagde jeg til Teller, besøger Henriette den Syge? Almindeligen strax efter Middags Maaltidet; svarede han. Hvorpaa jeg sagde: at dersom Simon ikke blev hiulpen, saa kunde han kræve det fornødne dertil hos mig, siden jeg ikke vilde betage Fruen den Fornøjelse at husvare bedrovede Hjerter; men til den Ende maatte han giøre mig den Tiensste, at bringe Simon Befalningen ligesaa haardt, som han havde faaet den, hvorimod jeg

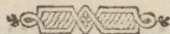
jeg vilde staae ham inde for, at de par Timers Angst skulde blive Simon rigeligen erstattet. Han lovede mig det, med mange Talsigelser paa Simons Vegne, og derpaa skildtes vi ad. Da vi havde forladt Middags Bordet holdt jeg ufor- mærkt Dye med Henriette, og det første hun gik ud stillede jeg mig saaledes, at hun ikke kunde komme ud af Gaarden uden at jeg blev det vaer, og strax efter saae jeg hende i Alleen der løber op til Gaarden. Da jeg var vis paa hvor hendes Besøgelse gik hen, saa foreslog jeg Dorfan lidet efter, at giøre en Spadseregang med mig, da jeg vilde viise ham den ypper- ligste Græs-Eng, som jeg nogensinde vedste at have seet. Han var strax villig dertil, og jeg havde belavet mig paa saa mange Ting til at viise ham og giøre mine Aamerkninger over, at vi ikke vare langt fra Simons Huus, da Froken Henriette kom ud derfra. Hun blev saa rød, som om hun var bleven greben i en Misgierning, og hilfede os med sliig en Forvirring, at hun neppe var os forbi, førend jeg sagde til Dorfan: Hvad i al Verden kan Froken Henriette have at giøre i det Bondehuus, siden hun blev saa beshyttet ved at see os? Kiendte jeg hende ikke bedre, saa skulde jeg snart falde paa at troe, at hun havde havt en aftalt Sammenkomst der med en lønlig Tilbeder, som ingen veed noget af. Du er dog vel ikke jalour? sagde Dorfan smilende. Du maae nu kalde det Jaloufie eller Nysgierriighed, svarede jeg, saa er der ingen Redning for, jeg maae vide det, i hvad det end skal koste. Jeg nægter ikke, sagde han, at jeg er selv lidet nysgierriig, men det gaaer jo dog ikke an at spørge derom. Veed du hvad, sagde jeg, vi vil paa Soldater, viis gaae lige til og begiere

noget Melk, under Forevendning at vi ere bleve tørstige paa
 Veyen, maaffee vi da enten kan slutte os noget til af hvad vi
 seer, eller og faae noget at vide ved at give os i Snak med
 Follene. Han samtykkede mit Forslag, men den Bevægelse,
 han blev faldt i ved et saa ganske uventet Syn, er mig
 umueligt at beskrive dig; thi det var saa vorende, at det
 endog traf Laarene i mine Dyne, som tildeels formodebe mig
 det. Forestil dig en Hytte, hvori Keenlighed og Armod
 kappedes med hinanden om Fortrinet; i den en aldrende og af
 Sygdom udtæret Kone i en Seng, og ved Siden af den en
 graachærdet Mand paa Knæ, som begge med oploftede Hæn-
 der og nedriadende Laare, ønskede Himlens Betsignelser ned
 over den Engel, som dens Godhed havde sendt dem til deres
 Frelse. Vor Ankomst afbrød ikke deres Bøn, men da de
 havde udstøit deres rebelige Hierte, spurgte Manden: hvad de
 gode Herrer forlangede? Dorfan var ikke i Stand til at svare,
 jeg tog altsaa Ordet og sagde: at vores Verinde havde været
 at begiere nogen Melk til at læske os paa, men om vi ogsaa
 kunde faae den, saa gjorde de os dog en langt større Fornøielse
 om de først og fremmest vilde sige os Årsagen til den store
 Sindsbevægelse, vi havde funden dem i, og over hvem de hav-
 de udstøit alle de Betsignelser? Bonden tog strax et Fad Melk
 ned af en Hylde og satte for os, hvorpaa han paa sin Viis og
 med nye Betsignelser over Henriette, som alle fik et eftertryk-
 keligt Amen med sammensolbede Hænder af Konen, fortalte
 os alt det, som jeg havde hørt af Teller om Morgenen, men
 da han kom til Udpantningen, faldt Dorfan ham med Hef-
 tighed i Talen, og sagde: Det maae være Forvalterens Skyld:
 thi

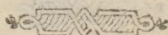
thi Grevinden har sikkert det beste og soelsomste Hierte og er en sand Menneſkeven. Jeg veed nok, ſvarede Bonden, at det ikke ſtikker ſig for mig, at ſige ſaadan en ſtor Herre imod, ſom De ſeer ud til at være, men Forvalteren er men og marre ſaa uſkyldig deri, ſom det Barn der ligger i Moders Liv; thi han hjælper mangan een af ſin egen Lomme, naar han kan giøre det. Der maae altsaa nogen anden ſætte ondt for os hos Herſkabet; thi det kan gierne være at hun har et godt Hierte; vi kiender hende ikke, uden naar vi ſeer hende kiøre paa Veyen; hun taler aldrig med nogen af os, og ingen tør komme op paa Gaarden at klage ſin Nød. Ney, da det gik ganſte anderledes til i den gode ſalige Herres Tid; hans Drage ſaacer vi aldrig igien, han var en Fader for ſine Bønder, og den Dag han kom til Gaarden, var vores ſtorſte Hoytid. Han var aldrig paa Gaarden, uden han kom til os, enten paa vore Marker eller i vore Gaarde; han talede med os om vor Avling og vore Bøeſter, ſom om han havde været vor Jevnlige; han nævuede alle vore Børn ved deres Navne, naar de kappedes om at lukke Leddene op for ham, og vi maatte komme op paa Gaarden tiilig eller ſldig, ſaa ſik vi ham viſt i Tale, om han var Hiemme. Jeg horte ham en Dag, da jeg var til Høve og arbejdede i Haugen, ſige til Grevinden, ſom vilde have, at min Naboe ſkulde bie med at ſaac ham i Tale til han havde ſpiift; at hele Dagen var hans, men for hver en Time han holdt en fattig Mand op, ſial han et ſtykke Brød fra ham og hans Børn. Hans Siel er ogsaa viſt i Guds Rige; thi ſaa længe han levede kom aldrig

nogen Mand paa heele Godset fra Gaarden, eller blev udpantet, og vi havde dog den samme Forvalter; og Gud lad os beholde ham, gode Herre! ellers ere vi reent ulykkelige. Denne ligesaa ukonstlede, som haarde Anklage imod Grevinden, satte Dorfan i den yderste Forvirring, og for at lade, som om jeg ikke blev den vaer, gik jeg hen til den syge Kone og taledde med hende, om hvorvidt hendes Helbred havde taget til. Imidlertid kom Teller ind, Dorfan tog ham strax til en Side og spurgte ham om Sammenhaengen i det Bonden havde sagt ham? Teller fortalte ham derpaa Ord til andet alt hvad han havde sagt mig, uden at forglemme Grevindens Svar til ham. Dorfan svarede: at det var umueligt andet, end at et nedrigt Menneffe maatte have bibragt Grevinden disse vrangte Begreb, siden de vare ganske stridige imod hendes Hierte. Af naadige Herre! sagde Teller, hvilke Betsignelser vilde den da ikke blive overgydet med, der kunde betage hende dem, men jeg har desvaere! meere end en sorgelig Prove paa, at de ere temmelig rodfæstede; og derpaa anførte han adskillige Begivenheder siden hendes Ankomst, hvori de Trængende havde nydt den Hielp og Bistand af Baronessen og hendes Daatter, som Grevinden under adskillige Naastund havde nægtet dem. Af den Beskrivelse, som jeg har gjort dig over Dorfan, begriber du let, at Simon har bekommet Marsag til at bede godt for ham med; thi af Zelelsen hvormed Dorfan puttede ham noget i Haanden, slutter jeg mig til, at det har været meget anseeligt. Da vi kom ud paa Veyen, sagde han til mig; endskiønt vi har opholdt os her noget længe,

saa

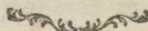
saa maae vi dog gaae lidet omkring endnu; thi det er mig umueligt at gaae lige hjem. Jeg satte det til ham selv, og da jeg merkede, at han var ganske fordybet i sine Betragtninger, tav jeg med, saa at der ikke blev talt et Ord hele Deyen igiennem, førend han, da vi vare komne tæt ved Gaarden, brød Tansheden med disse Ord: O Balsan! hvor høyligen triumferer du ikke i dit Hierte over mig! Jeg svarede ham: Du er ubillig imod mig, dersom du troer, at jeg kan føle nogen anden Triumpf end som den, at Forsynet selv synes at vilde befrie dig fra en overhængende Fare, ved et lige saa uventet, som usfridigt Beviis paa Grevindens Sindelav. Da vi kom ind, fandt vi Grevinden meget munter, venteligen fordi hun havde faaet Ducaterne igien, som hun tabte den forrige Aften; thi jeg havde bedet Teller at see til at finde Leylighed at sige hende, at Henriette havde betalt Skatten for Simon. Hun begyndte strax i Spøg at sliende for vores lange Spadsferegang, og forlangte Regnskab hvor vi havde strøyet omkring? Dorfan som sad ved Siden af hende, forsikkrede i en meget eftertryffeligt Tone, at ingen, der havde seet saa bevægeligt et Syn paa Glæde og Taknemmelighed, som det vi havde været Vidne til, havde været i Stand til at komme hurtigere. Hun spurgte strax i sin sædvanlige sølsomme og medlidende Tone: hvor vi havde seet det? Men neppe fik Dorfan, med Dydene hæstede paa Henriette sagt hende: Paa den graaefsiæggede Simon og hans syge Kone, førend hun foer op, som om en Slange havde bidt hende og raabte: Da burde jeg dog ventet mig saa megen Opmærksomhed, at man ikke var kommen mig saa nær med Dunsterne af en besængt Hytte.

Sygdomme, min naadige Grevinde! svarede Dorsan meget koldfindig, er Palladset ikke meere befriet for end Hytten; og Kundskab om de Elendigheder den menneskelige Natur er underkastet, bevæbner os med Standhaftighed til at tage imod døn, som maaskee venter paa os, og hverken Rang eller Rigdomme kan afværge. Baronessen afbrød denne Samtale ved at bede Dorsan om en fuldstændig Beretning om en Begivenhed, som hun foregav at der laae hende megen Magt paa at vide, og Melicourt oversede Grevinden imidlertid med vellugtende Vand, for at betage hende Frykten for Syge-Dunsterne. Spillebordet blev strax derpaa fremsat, og for ikke at sette Henriette i Forlegenhed, da hun maaskee havde lættet noget stærk paa sin Kasse, saa udgjorde jeg tredie Mand med Grevinden og Melicourt; og havde ikke allene den Fornøelse at ærgre hende over det, at jeg vandt hendes Penge, men endog at blive vaer, at Dorsans Døne vendte sig meget oftere til Henriette end sædvanlig. Dette er alt hvad jeg veed at berette dig om Sagernes nærværende Forfatning, saa snart de kommer Opøsningen nærmere, skal du faae nyere Underretning fra

Din

hengivne Ven
Valsan.

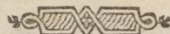

Sextende

Syftende Brev.

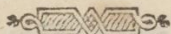
Melicourt til Tourville.

Nu' kan du lade iftemme Te Deum Laudamus faa snart dig lyfter; thi aldrig har nogen Seyer været fuldstændigere end den, som din Ven Melicourt har erhholdet; men ingen General har heller nogensinde gjort sin Plan med større Kunst, heller udført den med meere Suedighed end denne drabelige Helt, faa at om Machiavel stod op af Graven igien, faa burde han gaae i Skole hos ham. Paa det du ikke skal troe, at Egenkiertlighed forblinder mig, faa maac jeg være udførlig i min Beretning. Førend jeg forlod Hoffet havde jeg forviffet mig om et par vigtige Mands Bistand, til ideligen at erindre Fyrsten om Dorfans strafværdige Forhold, og at den Misbrug, han havde gjort af Fyrstens Tillid, var faa skammelig, at det var fornærmeligt baade for hans Ære og Retfærdighed, at viise Mildhed ved denne Lejlighed. Jeg kunde faa meget meere forlade mig paa Deres Midkiertighed, som De handlede af blot patriotisk Iver, og efter viffe Beretninger, som jeg havde gjort dem med den Forsikkring at kunde beviise hvad jeg sagde, endskiont det, imellem os sagt, skulde bleven mig bandsat vanskeligt. Dette var nu nok i Henseende til Dorfan, men der udfordredes noget meere i Henseende til mit Anslag paa Grevinden af Orville, og til den Ende gjorde jeg Afstale med en god Ven, at han, faa snart der foresaldt no-

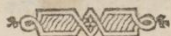

get Nytt i Dorsans Sag, skulde ufortøvet skrive mig det til med det Tillæg, at det ikke meere var nogen Hemmelighed, at jeg, til en Belønning for min Nidkierhed i denne Sag, skulde udnævnes til at beklæde Greve Blarneys Plads, og have alle Dorsans confisquerede Midler. Dorsans Ankomst her sat mig ikke lidet i Forundring; til al Lykke fik jeg Leylighed, som jeg skrev dig til, at give Grevinden et Bink, samt hvad Virkning den gjorde, men den syntes efterhaanden at udlættes hos hende. Venteligen har hun af Dorsans ubekynde Forhold og Balsans Munterhed sluttet sig til, at Sagen ikke kunde være farlig, og var derfor snart varm og snart kold, saa at hun efter Udfaldet kunde udtolke sit Forhold paa hvad Maade hun fandt for godt. Min Glæde var altsaa ubeskrivelig da Frontin i Morges bragte mig det omtalte Brev med den Beretning: at Commissarierne i Dorsans Sag skulde efter en egenhændig Befalning fra Fyrsten møde i Dag Kloffen Elleve paa Slottet, for der, uden nogen videre Forhaling at affige hans Dom. Jeg kunde ingen Leylighed finde til at meddele Grevinden denne Tidende førend vi gik til Bords, og da hun for et par Dage siden havde givet Dorsan et bidende Svar i Anledning af en Syg han havde været hos, og siden den Tid vedligeholdt sin kolde Mine, saa var al hendes Opmærksomhed ved Middagsbordet allene henvendt til ham, saa at hun endog udvalgte ham til sin Cavalier ved en liden Lyst-Tour, som der blev aftalt til i Eftermiddag. Efter Maaltidet skilles vi gemeenligen af; men jeg blev hos Grevinden og da hun efter Sædvane havde igiennemhægleet sin Næste af lutter Menneſte-Kierlighed, og beklaget den Ufuldkommenhed der

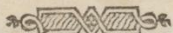
[var

var i alle menneskelige Dyder, bad jeg hende i den heftigste Henrykkelse, af blot Medynk at dølge sine Engle-Fortræffigheder for mig, siden jeg desuden var uheldig nok. Hun spurgte: hvori den Ulykke bestod? Al, svarede jeg med et dybt Suk, og ligesom uden for mig selv: Deres hele Forhold viiser et saa tydeligt Fortrin for en anden, som jeg gierne tilløbte mig med mit Blod. O uheldsalige Melicourt! og alt for lykkelige Dorfan! midt i din Ulykke er du allermest at misunde! Hvorledes, sagde hun, er Dorfan uheldig? Ney; Deres Raade! svarede jeg, tilgiv mig dette ubesindige Udtryk; jeg seer; jeg føler, at han er det lykkeligste Menneſke paa Jorden; Deres Omhed erstatter ham alle Ting tusende Guld. Men forklar dem dog tydeligere, sagde hun, hvad er det min Omhed erstatter ham? Thi jeg forsikrer Dem helligen, at jeg ikke fatter hvad de vil sige; vel har jeg hørt et løst Rygte, om noget der blev fordret Regnskab af ham for, men jeg har troet, at det længe siden var afgjort. Med en paatagen Forundring raabte jeg: Hvordan! skulde De være ubidende!... skulde den dydige Dorfan tænke nedrig nok!... Al min deilige Grevinde, tilgiv mig min Ubesindighed! men kunde jeg, burde jeg troe, at alle gjorde en Hemmelighed af det for dem, som de først og fremmest burde vide? Men da det er skeet, saa tillad mig at vedligeholde den samme Tausshed; thi det skikker sig allermindst for mig at give dem denne Efterretning. Hun paastod at vilde vide den, og jeg blev ved at undslaae mig derfor, indtil huns udtrykkelig befalede det, hvorpaa jeg da sagde: De kræver det, vel an, jeg maae adlyde, men vær forvissat om min dyrebarest! at mit Hjerte bløder i mig over
den

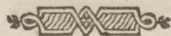
den Angst, der vil overfalde Deres omme Siel! O Himmel! hvorledes skal jeg lemsældig nok kunde sige Dem: at Dorsan er under Tiltale for en stor Summa Penge, som han har stukket under sig i Krigens Tid, og at hans mildeste Dom maae blive den, at han berøves alle sine Værdigheder, at Fyrsten maaskee af en meget besynderlig Raade lader ham beholde en lille Gaard til at leve paa, men at alle hans øvrige Eyendomme bliver confisquerede. Saa hurtig, som jeg havde forfattet denne Dom, saa hastig var og dens Virkning; thi uden at sette mindste Tvivl til mine Ord brød hun ud: Jeg er næsten stum af Forundring. Er det den dydige Mand, der blev fremsat, som et Mynster for alle; og hvorledes har man kundet opdage dette Underløb efter saa lang en Tid? En vis Person, svarede jeg, var kommen under Beyr dermed, men han undsaae sig ved at være Angivere, og han tænkte tillige ædelt nok for at ansee det, som en selvtagen Belønning for hans Tapperhed, saa længe Dorsan blev i sine Grændser. Men da han, ved at sværte retskafne Folk, søgte at tilsnige sig selv den første Ministers Plads, saa frygtedes der med Føye for at det maatte have alt for skadelige Følger for Landet, og man saae sig altsaa nødtvungen til at lade Patriotens Iver forjage Omheden for en Mand, der havde tient med en Slags Reputation, og viise Fyrsten ham i sin rette Skikkelse. Grevinden gav sit naadige Bifald til denne Opførsel og syntes forvissnet om, at Fyrsten ikke lod det blive ubelønnet. Jeg derimod forstikkede hende, at denne ibrige Patriot sukkede efter en dyrebare Belønning end Fyrsten formaadede at give ham. Men da jeg, blev jeg ved, til Trods for den Standhaftighed, hvormed

Hvormed De har anført denne ubehagelige Tidende, seer Smerten der arbejder i Deres ædle og soelfomme Barm, saa forvis mig allene om, at den ikke gjør mig, som det uskyldige Redskab til at forvolde dem den, affhyelig i Deres Dyne. Dersom du havde været Vidne til denne Samtale, saa kunde du bleven overbevist om, med hvilken Dristighed din værdige Ven kan fremsføre en aabenbare Usandhed; thi Grevinden var saa langt fra at føle Smerte ved denne Tidende, at hun tvertimod anførte den med saa kold en Ligegyldighed, som om hun aldrig havde seet det Menneske der taltes om. Hendes Svar til mig var: De kan umuelig bære den Agt for mig som De foregiver, dersom den ommeldte Frygt kan finde Sted hos Dem, da jeg skylder Dem saa uendelig meget. De har virkelig revet mig fra Bredden af den allerfarligste Afgrund; thi naar jeg nu legger mange Ting sammen, som jeg forhen ikke har givet Agt paa, saa kan jeg tydeligen see, at min Søster har vidst den hele Sammenhæng uden at sige mig den, og som virkelig var ret søsterlig handlet, men venteligen har Henriette skulde have en god Medgift af mine Midler, naar hendes Moder havde hjulpen at spille Dorfan dem i Hænderne. Jeg gjorde mig altsaa skyldig i den skammeligste Uerkendtlighed, dersom jeg ikke ansaae Dem, der har revet dette farlige Dække fra mine Dyne, med de Følelser som saa vigtig en Tjeneste bør opvække i en Barm, der søger sin Lyksalighed i at opfylde sine Pligter. Men undertiden, sagde jeg, elsker man sin Blindhed, og dersom Deres Omhed for Dorfan saaar Medlidenheden de føler for alle Ulykkelige til sin Bistand, hvad har jeg da ikke at befrygte? Aldeles intet; svarede den samme
Siel;

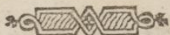

Siel; thi det er ikke Dorsans Ulykke, men hans Forhold imod mig, der har udslokket min Godhed for ham. Havde han viist en sand Fortroelighed til mig, havde han gjort min omme Barm til Siemmesiedet for sine Klagemaal, saa havde jeg sikkert kundet være taabelig nok til at troe, at han var uskyldig og søgt ved Foræringen af min Haand at erstatte ham al sin Fortrød; men det, at han ikke vilde have min Kierlighed, men sin Underfundighed at takke for den, viiser mig tydelig, at man ikke gjør ham Uret, og i det samme Øyeblik han tabte min Agt, blev det umueligt for mig at elske ham. Kunde da et Menneffe, sagde jeg, som fra det første Øyeblik af at han var saa lykkelig at see Dem, ikke allene ved sine Handlinger, men endog ved sine lønlige Lanker har stræbt at gjøre sig Deres Høyagtelse værdig, uden Formastelse fatte det søde Haab at blive elsket af Dem? Og kunde den Erkiendtlighed, som De selv har den Raade at forsikre ham, ikke i saa sølende, saa medlidende en Barm omskiftes til Kierlighed? Ingen Dronning kunde med en stoltere Mine see ned til sin foragteligste Slave, end den hvormed hun sagde: Hvordan Melicourt! Hvad vil De sige? Dette Øyeblik slog mig som en Lynilds Straale ned for min Herskerindes Fodder, hvor jeg i den beste Roman-Stil som jeg kunde udfinde bad om hendes Haand, med den Forsikring ikke at forlade hendes Fodder, førend hendes Mund havde afsagt min Dom, enten til Døden eller Livet. Reys Dem, jeg befaler det, sagde min bydende Skionne, og betenk hvad det er for et Forslag De gjør mig. Overvey selv, om det, jeg skylder min Ære, Verdens Mæringer og min afdøde Herres Ravn, kan tillade mig at give
en

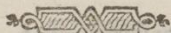
en Mand min Haand, hvorved jeg blev tvungen til at sige ned fra den Værdighed jeg nu beklæder? O gid jeg ingen større Vanskeligheder havde at bestride, raabte jeg ligesom uden for mig selv, hvor høystlyksalig havde jeg da ikke Anrsag til at prise mig! Jeg kiender Deres Empfindtlighed alt for vel, og na hestige Kierlighed skulde aldrig have bleven mægtig nok til at bryde min Laushed, dersom jeg ikke havde haft en Rang at byde Dem, som De uden at rødmes kunde tage imod. Ney; fortræfflige og uskatteerlige Siel! Jeg elsker Dem alt alt for høyt til at søge at blive lykkelig paa Deres Bekostning! Læs derfor dette Brev, og saa vil De i det finde Undskyldningen for min Dristighed. Jeg flyede hende derpaa Brevet, som Frontin havde bragt mig, og da jeg mærkede at hun var til Ende dermed, sagde jeg: Jeg søler min Tyrsties Raade i det inderste af mit Hierte min usorlignelige Grevinde! Men i hvor stor den end er, saa har den ingen Tillokkelse for mig, dersom den ikke kan blive Middelet til at forskaffe mig det eneste Gode, som min Siel attraaer. Siig mig, tør jeg haabe det? Alt hvad jeg kan sige, sagde hun og flyede mig Brevet, er dette, at jeg oprigtig tager Deel i Deres Lykke. I hvis Lykke tager Deres Engle-Hierte ikke Deel! sagde jeg, men lov mig, at De vil dele den med mig; thi da og ikke før bliver den en Lykke for mig. Hun slog mig sagte i over Haanden, som jeg rakte hende, med disse Ord: De forlanger for meget paa engang; der ere visse Begivenheder, som forandrer vores Tænkemaade; naar altsaa Ministeren bliver af samme Tanker, som De nu er, saa vil jeg spørge mit Hierte hvad det siger;

thi

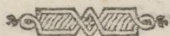

thi Frygten som det føler for at De kunde forandre sig, gjør mig bange for at undersøge det noyere. Jeg havde sikkert al min Kunst nodig til at bare mig for Latter; thi hendes Hierte har sikkert ligesaa lidet med denne heele Sag at giøre som mit; det er hendes Midler, som jeg vil i Besiddelse af, og hun vilde gierne et Trappetrin eller to høyere op i Rangen; men da Pengene ere mig lige nødvendige, enten jeg bliver Minister eller ey, saa maae jeg bruge al min Kunst til at blive vis paa mit Bytte, enten saa hendes Vergierrighed finder sig vel eller ilde holden derved. Da jeg nu frygtede at hun maatte være bleven nogle Træk vaer i Musclerne, saa sagde jeg med en bitter Latter: Jeg seer alt for tydelig, at de ikke vil forkynde mig min Skiebne nu; for at sætte Grændser for min Fortvivlelse. De har ikke engang Medynk med mig og det Hierte, som rores over alle andre er allene haardt og følesløst imod mig; thi dersom det ikke var saa, hvorledes kunde De da nægte den smimeste Elsker at lase sin Dom i det? Det er Besiddelsen af dette kostbare Klenodie og ikke deres Rigdom jeg attraaer, giv den til hvem De lystre, naar Hierte og Haand maae høre mig til. Kan det tilfredsstillende Dem, sagde Grevinden, saa vil jeg lægge mit Hierte blot og bart for Deres Dyne; det er alt for oprigtigt til at frygte for at lade sig se, og har maaskee ladet Deres Fortienester giøre et stærkere Indtryk hos sig, end det for sin egen Koeligheds Skyld burde. Ja; Melicourt! Jeg kiender Deres ganske Vard, og saa snart jeg uden at rødmes for Verdens Dyne kan give Dem min Haand, saa skal den blive Deres. Ja; jeg vil endog tilstaae

tilstaae Dem, at jeg maaskee onsker dette lykkelige Øjeblik ligesaa høit som De. Endskjønt jeg heller havde havt et Ja uden nogen Betingelse, saa maatte jeg dog stille mig an at være vel tilfreds med dette, jeg kysede afstaa hendes Haand knælende og raabte ganske henrykt: O hvor lykkelig gjør De mig! Nu er alle mine Evidensmaal forsvundne, og jeg frygter ikke meere for Dorsan. Det behøver De i Sandhed ikke heller; sagde hun; thi jeg skal give Dorsan med samt min Søster min Meening saa tydelig at forstaae, at de ikke allene skal kunde merke, at jeg er kommen efter deres Trækker, men endog at deres Nærværelse er mig besværlig. For at give hende Lejlighed til at udføre dette ødle Forsæt, forlod jeg hende strax efter, men da jeg blev vaer, at Dorsan ved den til Udkiørselen bestemte Tid gik hen til hende, saa kunde jeg umuelig nægte mig selv den Fornøjelse at høre denne fornøielige Samtale; og skyndte mig derfor hen til Clara, som strax fandtes villig til at luffe mig ind i Grevindens Cabinet. Med hvor stor en Glæde jeg gav Ngt paa den, kan du selv slutte naar jeg faaer meddeelt dig den; men da Siensbarene vare meget korte, saa vil jeg anføre Samtalen uden at sette derhos: sagde han og sagde hun, og tiltroe dig saa megen Forstand, at du kan see af hvis Mund det er kommet. Det første hørte jeg ikke, men jeg slutter mig til, at Dorsan maae have spurgt om Marsagen hvorfor hun ikke vilde fiøre ud; thi i det jeg kom paa min Post, hørte jeg Grevinden sige: Jeg troer ikke, at nogen er berettiget til at fordre Regnskab for hvad jeg gjør

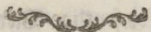
eller lader. Grevinde af Orville! General Dorfan! det ene blev sagt i en forundret, det andet i en spodst Tone. Jeg kender Dem virkelig ikke igien. Og jeg kender Dem virkelig en meget bedre end jeg nogenstunde har kiendt Dem, det er Forskiellen. Ha! nu forstaaer jeg Dem; De kender min Ulykke og de skammelige Rænker, der er opspunden imod mig. Dersom de ikke ere finere end de man har betient sig af imod mig, saa vil de ikke være farlige som De selv seer. Det haaber jeg ogsaa; men hvad Rænker der er brugt imod Dem forstaaer jeg ikke. O nej; man har gaaet meget rebelig og aabenhjertet tilværks imod mig, ved at fortie den smukke Sag for mig, der var anlagt imod Dem. Jeg har aldrig søgt at fortie den for nogen, og den var saa bekiendt, at jeg umuelig kunde forestille mig andet, end at De havde vidst den fra Begyndelsen af; og min heele Hensigt ved ikke selv at tale til Dem derom, var allene at skaane Deres smune Følelse. Dyden og Billigheden forpligter mig til at dæmpe Følelserne for dem, som ikke blot kan kaldes ulyksalige. Men Frue Grevinde! Jeg er ikke domt endnu. Og folgeligen ikke heller friekiendt Herr General! Et velstændigt Hierte undskylder alletid det læneste mueligt er, og troer aldrig det værste uden efter Overbeviisning. Dersom De for et Øyeblik vil glemme, at Sagen angaaer Dem selv, saa kan De aldrig misbillige den Kræsenhed hos et Fruentimmer, der bær Ugt for sig selv, at hendes Venner ikke engang maae være mistænkte. Er Redeligheden selv i Stand til at undsøge Mistanken? Jo vanskeligere det er, jo meere forsigtig bør man være

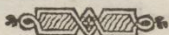
være til endog at undflye Skinnen, i det mindste er det
Regelen for min Opsørjel, og jeg troer, at det er nok sagt
til at forklare Dem min Meening. Jeg har fuldkommen
forstaaet den, Deres Raade! og min Nærværelse skal ikke
længe holde Dem i Frygt for at paadrage sig Mistanken
om at staae i Forbund med mig. Derpaa gif han, og
jeg forlod min Post opfyldt af al den Vellyst, som en Siel
kan nyde ved at see den krænket og forhaanet, som han
hader. Men da det endnu seylede i min Triumph, at jeg
ikke havde været et oyensynligt Vidue til hans Hiertes Son-
derrivelse, saa besluttede jeg at kildre mig i Sielen ved dette
Syn og selv at forkynde ham, at hans Dom var sældet,
som jeg ogsaa et par Limer efter sat i Værk. I Mor-
gen reysen han og Baronessen med samt hendes Datter her
fra, saa jeg ikke allene har slaget den heele fiendtlige Hær,
men endog Auxilair-Troupperne paa Flugten med; ikke en-
gang saa meget som en Spion er bleven tilbage, der ved
at opdage mine Anslag, kunde standse Sejervindingerne for
den, som er din Ven og tillige den

triumferende

Melicourt.

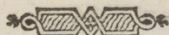
Syttende

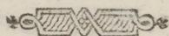
 Syttende Brev.

Frøken Henriette S. til Frøken Sophia L. . .

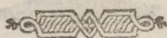
Nu kan min Sophia belave sig paa med det snarest at tage imod sin Henriette, der med det samme usminkede og oprigtige Venskab kommer at kaste sig i hendes Arme, som hun forlod dem, og i Sandhed, dersom der er foregaaet nogen Forandring i mit Hierte, saa bestaaer den sikkert deri, at hun er bleven mig uendelig dyrbareere og kiereere end nogensinde forhen. De Trækker og Rænker, som jeg ved mit Ophold her er bleven vaer, den Mæque, hvorunder de fleste skjuler deres sande Skikkelse, den Esterstræbelse, Dyden er underkastet, og den Haandhed, hoormed den i Forsølgelsen beegnes af dem, der forhen smiggrede for den ved de herligste Løvtaler, har viist mig det mennekelige Hierte fra en Kandt, hvorved jeg ikke allene har bekommet en billig Affkye for det, man kalder den store Verden; men endog lært at sætte vedborlig Priis paa den Lyksalighed, som jeg nyder i vores roelige Boelig ved sande Venners Omgang, hvis Hierter hverken kiender Falskhed eller ærer Personer eftersom Lykken er dem gunstig, men efter deres egen og væsentlige Værd. Da jeg tænker at være næsten lige saa snart Hiemme, som min Sophia kan bekomme dette Brev, saa skriver jeg ikke allene i den Hensigt at forekomme hendes Uroelighed, om Postdagen kom, uden at hun fik Esterretning fra hendes Veninde, men endog for at forebygge hendes Forundring og skjelmste Udtolkninger over det

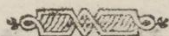
det Sælfskab vi bringer med, og som bestaaer af den værdige Dorjan og vores gode Balsan. Saa ubehagelig, som Anledningen end er for Dorjan, saa kan mit Hierte dog ikke bare sig for at føle en Slags Glæde over den Fornøjelse, som min Sophia vil finde i denne fortræfflige Mandes Bekjendtskab og Omgang, og jeg er i Forveien fuldkommen forvissset om, at hun ved den første halve Times Samtale med ham, vil ganske frikiende mig for den Partiskhed, som hun i sine Breve saa ofte har beskylde mig for i Henseende til ham. Hvorledes det er gaaet til med vores saa hurtige Vortreise, og hans endaa meere uventede Folgeskab, kunde jeg vel giemme til at fortælle hende mundtlig, men for at efterkomme min Sophias Begiering om at hvert Brev skulde indeholde en omstændelig Beretning saavel om alt hvad, der mødte mig, som hvad jeg saae og horte, saa vil jeg opfylde den ved denne Fortælling til Punct og Prikke. Min Sophia veed af mit sidste Brev, at min Tantes Forhold imod Dorjan var ved hans Ankomst meget kold og fremmet og ganske stridig imod det, hun viiste i Byen; men undertiden syntes hun dog at komme tilbage til sin forrige Forbindelighed imod ham. Især yttrede hun den meget stærk i Dag ved Bordet, hvor hun var overmaade mild og munter, og ikke allene foreslog os at drikke Thee paa et behageligt lille Sted, som hun kalder sit Meyerie og ligger en Miilvæys herfra i en nydelig Skov, men hun inddeelte endog hvorledes vi skulde komme derhen, og hendes Indretning var at hun vilde selv kiøre Generalen i sin Calesche; Melicourt skulde føre min Moder og Balsan mig. Da det var paa Tiide at kiøre bort, gif min Moder og jeg ind til hende, men

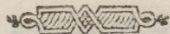
hvor stor var ikke min Forundring, da jeg i Steden for den
 Mildhed og Munterhed, der oplivede hvert et Træk i hendes
 Ansigt, blev en mørk, forbitret og spodsk Miine vaer. Om
 min Moder gav agt derpaa eller ey, det kan jeg ikke siige,
 men hun sagde hende i en ganske ligegyldig Tone, at Bøgnene
 vare færdige. Der kan siore for mig, hvem der har Lyst,
 men jeg bliver hjemme; svarede min Tante. Hvor er du
 kommen paa det Indfald, spurgte min Moder, det var jo dit
 eget Forslag? Det veed jeg meget vel, sagde hun med det for-
 agteligste Ansyn, men den Tid kiendte jeg ikke Selskabet saa
 godt som nu. For at afbryde denne Samtale forsiikrede jeg
 min Tante, at enhver med Fornøielse ophævede Partiet, naar
 Lysten til det var forgaaet hende. Det behøves aldeles ikke,
 sagde hun; Melicourt overlader meget gierne sin Plads til Dor-
 san, og ved den Lejlighed kunde min Søster giore mig en Tje-
 neste. Min Moder forlangede at vide hvori den skulde be-
 staae? Hvorpaa min Tante begierede, at hun skulde bede Dor-
 san jo før jo hellere at befrie hende for hans Nærværelse. Det
 er en Commission, sagde min Moder lidet fortrydelig, som
 jeg stet og aldeles ikke paatager mig; den der har bedet ham
 komme hid, faaer ogsaa at bede ham tage bort igien, dersom
 hans Ophold er til Ulejlighed. Den mindste Erstatning,
 sagde min Tante, som du kunde giore mig, fordi du ikke af-
 værgede hans Indbydelse, var at staae mig for at viise ham
 Døren. Og hvorved skulde jeg afværget det, som du beklager
 dig over? spurgte min Moder. Ved at siige mig, svarede
 min Tante, hvad Dorsan var for et Menneffe, saavel som
 Forsætningen af hans Sag; thi det er næsten uhort og utro-
 ligt.

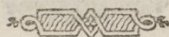
ligt at den ene Søster veed, at en Mand er anklaget og under Rettens Tiltale fordi han har forekommet Statens Penge, og vaerer dog ikke den anden ad for at tage imod ham. Min heele Hensigt dermed var og kunde ikke være andet, sagde min Moder, end at faaene dine sømme Følelser fra at sættes i Bevægelse over hans Uheld, men nu merker jeg, at det var en meget unyttig Forsigtighed. Min Moder sagde det sidste med saadan en Eftertryk, at jeg ventede det skulde sette min Tante i Forlegenhed, men tvertimod, hun svarede med den største Fripostighed; og som Retten uimodsigelig var paa hendes Side: Mit Hierte er smt, ja endog meget smt, men Pliigterne har saa stor en Magt over det, at det allene kan føle og lide med de Uskyldige. Dette skiar mig saaledes i Sielen paa Dorsans Begne, at jeg med Taarene i Øynene brod ud: Men min Gud! hvem tør sige, at Dorsan er skyldig? Min Tante vendte sig derpaa til mig med disse Ord: Du er alt for ung og kiender for lidet til Verden, min kiere Henriette! til at fatte Slutningen der nødvendig maae drages af at sætte Dorsans Uskyldighed forud; thi den kan i saa Fald ikke blive andet, end at Fyrsten er en grim og uretfærdig Tyrann, og det var en utilgiuelig Forbrydelse at troe sligt om en Fyrste, der i alle sine Handlinger har viist og dagligen viiser sig meere som den sømmeeste Fader end en bydende Herre. Ganske vel, svarede min Moder; men kan der ikke været givet ham et falskt Begreb om Tingen? Saa kræver, sagde min Tante, i det mindste vores Hengivenhed for ham, at see med hans Øyne indtil de blive opladte; især da Verden alletider dommer om Folk efter de Personer man holder Omgang med, og

derfor kan et Fruentimmer aldrig være værsom nok i den Post. Saa behøves der da ikke meere, sagde min Moder, til at giøre en dydig og retsindig Mand til en Affkye i alles Dyne, end at en nedrig Siel besører og bagvasker ham? Hvem der finder denne Regel for stræng, sagde min Tante i den bitterste Tone, har lov at formilde den saa meget som de lystet i deres eget Hiem, men hvor jeg er Herre, skal der paa det strængeste vaages over den. Jeg skal virkelig ikke lade mig det sigge to gange min Søster; svarede min Moder med største Koldfindighed, saa snart mit Selskab ikke er dig saa tiert, som dit mig, saa foredrager jeg mit Hiem alle andre Steder, og i Morgen vil jeg begive mig paa Veyen til det. Det staaer dig frit for; sagde min Tante, og det skal aldrig falde mig ind, at foreskrive dig Regler i Henseende til din Omgang, men siden du dog synes at være saa forliebt i Dorsans, saa kunde du ogsaa gierne tiene mig deri, at skille mig af med ham. Vil han følges med mig; svarede min Moder, saa skal det være mig en stor Fornøjelse, men jeg bringer ham intet nærtigt Budskab, dertil agter jeg baade ham og mig selv for høyt. Derpaa gik min Moder bort, og gav mig et Bink til at følge med hende. Saa snart vi vare komne i vore Værelser, befalede hun vor Pige at pakke alle vore Sager ind, og sendte hen til Balsan med Begiering at tale et par Ord med ham. Han indfandt sig strax, og hun bad ham at udfinde en god Maade til at holde Generalen fra at tale med hendes Søster, siden hun frygtede for at Samtalen vilde blive ham meget ubehagelig, fordi Grevinden var i saa oad et Luune, at den endog havde bragt hende til den Beslutning at reyse
herfra

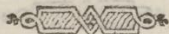

herfra i Morgen tillig. Alle muelige Fortrædeligheder, svarede Balsan, vilde jeg med Glæde skaane Dorfan for, ja endog bære dem paa hans Vegne undtagen denne; hans egen Belsærd beroer paa at blive overtydet om Grevindens onde Hierte, og jeg er inderlig glad over, at hun omsider tager Masquen af. Min Moder brugte al sin Veltalenhed til at overtude Balsan, at han gjorde min Tante uret i at beskylde hende for et ont Hierte. Vel an! svarede han, jeg vil da for Deres Skyld gierne lade denne Beskyldning fare, og i det Sted allene sige: at hendes Hierte er fremmet for alle menneskelige Følelser, at det ikke allene trodses Kierligheden, men endog Naturen; thi hendes Opførsel imod Dem, maae sikkert have været meget uartig, inden den kunde bringe Dem til den Slutning at reyse bort. Atter for hastig dømt, min Herre, sagde min Moder; hun sagde slet intet, som kunde bevæget mig dertil, saa fremt jeg ikke havde haft en Årsag til at ønske mig hjem, som jeg ikke vilde sige hende, og derfor benytte de mig af den første givne Lejlighed til at komme herfra. Men da jeg tvivler meget om, at Generalen bliver her længe meere, og jeg tillige foreskilder mig, at det maae være ham meget ubehageligt enten at være i Wien eller allene paa sit Gods, indtil hans Sag bliver bragt saa vidt, at hans Nærværelse er nødvendig, torde jeg da ikke haabe den Godhed af Dem, at De vilde foreslaae ham at besøge mig, isald De ellers troer, at han der vilde tænke mindre paa sine Fortrædeligheder. De er forekommet mig ved denne Lejlighed Frue Baronesse, sagde Balsan; thi det var min fulde Ågt, at udbede mig dette, som en Gønst af Dem, men da De dog ingen Afstye har for

Personer, som ikke ere Lyffens Kjaeledegger; hvorfor vil De da ikke sige ham det selv? Fordi jeg veed, min Herre, svarede min Moder, at han ikke nægtede mig det saa snart jeg bad ham derom, endskiont det var imod hans Villie, og da jeg nodig vilde paalegge ham den mindste Evang, saa troede jeg at Forslaget allerbest kunde komme fra Dem. De har at befale, sagde Balsan, og jeg vil tillige bede ham at drikke The med Dem, da jeg nok skal give Dem et Bink desangaaende, og naar De af det erfarer, at han med Fornøjelse tager imod Tilbudet, saa tænker De sikkert for vel til ikke at betage ham Frygten for at trænge sig ind paa Dem. Strax efter gik Balsan hen at søge sin Ven op, og et par Timer efter kom de begge tilbage. Den dybeste Kummer trængte sig igiennem Dorjans tvungne Smil; Striden imellem hans kjeffe Moed understøttet af Ukyldigheden imod de oprørte Sindslidelsers var saa kiendelig, at Zaarene kom mig meere end een gang i Hjuene, og kan min Sophia vel ogsaa nævne mig en grueligere Marter end den, som hans ædle Hierte var et Kov for, ikke allene foragtet og forhaanet (thi det har min Tante vist gjort) af den han elskede højest paa Jorden; men endog behandlet af den retsindigste Fyrste med den Haardhed, at han ikke maae forundes Tid til at retfærdiggjøre sig; thi han og Balsan sagde os, at De havde faaet Efterretning om, at der samme Formiddag var gaaet Kiendelse i Sagen. Min Moder og jeg søgte at indskyde ham det beste Haab; skiont ingen af os har noget, og jeg vil tilstaae min Veninde, at jeg for første gang misundte min Tante, og ønskede mig at være i hendes Sted. Hvilken ubeskrivelig Belyst at ersatte sliq en Mand

Lyffens

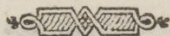
Lyffens Ubillighed, og tillige at give ham det tydeligste Beviis paa den rene, den usminkede Kierlighed, som Dyden allene er i Stand til at opvække. Min Moder, uden at oppbeie Balsans Vink, bad Dorsan indstændigen at være hendes Giest paa nogen Tid, og i saa men værdige Personers Omgang at søge at glemme Lyffens Ubillighed. Han tog imod Tilbudet med en synlig Fornøjelse, og han og Balsan skal være vores Beskermere paa Veyen. De vil kiøre i vores Vogn, og vores Helene skal kiøre i Generalens. Vi har bestilt Bønder-Hæste til den nærmeste Station, og endskient Generalen ikke vilde blive paa Gaarden i Nat, saa vil han dog i Morgen i min Moders og min Nærvarelse sige min Tante Farvel. Vi segte at bringe ham derfra ved at foreskille ham, at vi da nødvendig maatte reyse nogle Timer sildigere end ellers, men han var ikke at bringe derfra, og Balsan var aldeles paa hans Side. Vi har ikke seet min Tante siden; thi da vi bleve kaldede til Bords, lod min Moder sige: at vi havde lagt os. Balsan, som horte at min Moder gav Helene denne Befalning, har sendt os en lækker Ket Fisk og nogle Becasiner, og mig synes, at intet Maaltid har smagt mig bedre, siden jeg kom hjemme fra, fordi det gjorde mig forvissat om med det første at see min Sophia lile i mine udstrakte Arme, for at tage imod den

uforanderlige

Henriette S...

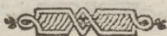
Attende

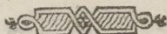
 Attende Brev.

Valsen til So'rmin.

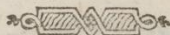
Endelig har Grevinden af Orville taget Masquen af og ladet sig see i sin rette Skikkelse, og uagtet at Dorfan, som jeg med Glæde vilde lade mit Liv for, er et Rov for de grummeſte Følelser, saa kan jeg dog neppe holde mig fra at lade min Glæde bryde ud; thi midt i de grumme Modgangs Skyer, der synes at indhylle hans beste Dage, bliver jeg en frembrydende Straale vaer, der forviffer mig om, at see ham saa lykkelig, som jeg onsker ham, og hans retsindige Hierte fortæner. Naar Solen stikker meget varm, betyder det almindelig Regn og ondt Veyr; jeg gruiede altsaa i mit Hierte ved Middags-Bordet for Følgerne af den Mildheds Straale, som fra Grevindens spillende Dyne stak med den meest fortærende Heede lige hen paa Dorfans Hierte; men Himlen see Tak! den trak det Uveyr efter sig, som jeg længe havde onsket, og næsten begyndte at tvivle om, at der nogenstade vilde bryde løs, siden de sammentrofne Skyer ideligen fordeelde sig, og viiste den klare Himmel. Nogle Timer efter vi havde spist lod Baronessen mig hente for at bede mig at holde Dorfan fra Grevinden, siden hun var i en Forsatning til at begegne ham nartig. Hvor lidet dette stemmede overeens med min Plan begriber du selv, men om jeg ogsaa havde villet, saa stod det dog ikke i min Magt; thi han var gaaet hen til Grevinden da jeg

Jeg gik ind til Baronessen. Efter at hun altsaa havde sagt mig, at hun Morgenen derpaa vilde begive sig paa Hiemreisen, og bedet mig at foreslaae Dorfan at besøge hende, saa gik jeg fra hende for at søge ham op. Een af Dienerne sagde mig, at han var nyelig gaaet ud i Hagen, jeg tog altsaa samme Vey, og sandt ham i et af Lykhusene i meget dybe og tungsindige Betragtninger. Ved Bordet havde Grevinden udvalgt ham til at kiøre ud med sig; jeg stillede mig altsaa ganske fremmet, og spurgte i en ligegyldig Tone: om han ventede paa sin Skoonne? Den Venten vilde være meget forgieves, svarede han mig i en heftig Bevægelse: O Balsan! hvor stærk forblinder dog ikke Kierligheden vore Synne; thi dine, som vare befriede fra den farlige Tilbøyelighed der beherskede mig, de læste tydeligen i Grevinden af Drvilles Hierte. Hvad vil du sige dermed, sagde jeg, jeg har aldrig troet at see vissere Kiendetegn paa hendes Agt for dig, end de hun gav dig i Middags; er der forefalden noget siden? Forstaaen mig for denne gruelige Fortælling, min Ven! sagde han; thi alt hvad jeg kan sige dig er dette: at hun har givet mig de meest nærgaaende Beviiser paa, at hendes Hierte er ligesaa haardt og umenneskeligt, som jeg ansaae det for at være ømt og ædelmodigt. Og det kan krænte en saa fornuftig Mand, som du er, sagde jeg, bør du ikke meere glæde dig over at have faaet Synene opladte? Men hvor smerteligt er det ikke, sagde han med en Røst, der gik mig ind i Sielen, at undertrykke en heftig og stærk beskæftet Kierlighed! Hvem forlanger dette af dig, min kiære Dorfan, sagde jeg, ney tværtimod, for din egen Lyksaligheds Skyld, bør du af alle Kræfter søge at vedligeholde den,

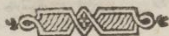

den, og Hvordan! brod han meget heftig ud, anseer du mig for saa nedrig, at Grevindens Foragt Bevægelsen over denne Forestilling hængede hans Tunge, og jeg sagde: Her tales kun om din Kierlighed og ikke om Grevinden; thi jeg skal kunde overbevise dig, at du aldrig har elsket hende. Du havde gjort dig en Forestilling om alle de Dyddigheder og Tillokkelser, som et dydigt, ædelt og sølende Hierte begaver et Fruentimmer med, i denne Forestilling forelskede du dig og din Længsel efter Originalen til det Portrait, der var dannet af dig selv, bevægede dig til at troe at have funden det i Grevinden af Orville. Men da hun ikke besidder en eneste af alle de Dyder du tiltroede hende, saa var det ikke heller hende du elskede, men Fruen Henriette under en fremmet Skikkelse. Hun besidder alle de Egenstaber, som du setter Priis paa, i den største Guldkommenhed; hun er det, som en viis Skaber beskikkede Fruentimmerne at være: en venlig og kierlig Troster i alle Bekymringer, der ved den sømme Deeltagelse forlindrer og husvæler alle Livets Besværligheder, og for hende er det, at du skal vedligeholde den Omheds Lue, der er antændt i din Varm. Jeg nægter ikke, svarede han, at jeg jo har opdaget større og virkelige Fortjenester hos Henriette; end jeg af hendes daglige Omgang noensinde havde tiltroet hende; ja, jeg skylder hende endog den Forbindelighed, at hendes Tantes Forhold ikke rørte mig saa stærk, som det vilde have gjort for nogle Dage siden; thi det, jeg saae og hørte om Henriette, havde allerede bragt mig paa de Tanker, at den sande Dyd søger at undgaae endog det mindste Skin af Pralerie, siden den har sin Lon i sig selv; men sige mig om jeg er i en Forsatning

ning til at søge at vinde en dydig Piges Kierlighed? Din Forsatning, svarede jeg, vil sikkert blive god, den ene Lykke forvissrer mig om den anden; thi Tyrstens upartiske Dye vil ikke blive vanskelige at aabne end dit partiske. Imidlertid bør man søge at betage Grevinden sin Triumf, og da Baronessen i Morgen tiilig reyser herfra, saa synes mig at vi gjorde vel i at følges med hende; saa kunde du ikke allene have Lejlighed at lære at kiende Henriette og tage din Beslutning, naar du saae Sagens Udfald, men det vilde endog krænke Grevindens Forsængelighed, naar du foregav at reyse bort for at følges med Baronessen. Det er umueligt, svarede han; thi for det første vil jeg ingen Nat blive meere paa denne afstyelige Gaard; og dernæst vil jeg ikke sette mig oftere i Fare for at være en ubelejligh Giest hos nogen, førend jeg veed hvad min Skiebne skal blive. Begge disse Indvendninger, svarede jeg, ere meget let hævede; Forvalteren overlader os med Forsynelse en Seng i Nat, og du fornermer Baronessen høyligen om du troer, at hun er Grevindens Søster i en moralsk Forstand; thi hun har ikke allene paa det indstændigste bedet mig at formaae dig dertil, men hun igientager ganske vist sin Begiering til dig selv, og jeg har lovet hende at bringe dig med til at drikke The. Førend han kunde komme til at svare blev jeg Melicourt vaer at komme hen imod os; jeg bad derfor Dorfan at bevæbne sig med al sin Standhaftighed, paa det Melicourt ikke skulde saae noget at glæde sig over. Han gjorde ogsaa, men desuagtet nærmede Melicourt sig til ham, med disse Ord: Bevare os vel Herr General! Hvad er der modt Dem, og hvilke mørke Skyer er der ikke oppe i Deres Ansigt,

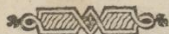
De

De har dog vel min Komme ikke forarsaget? Denne Tiltale sagde mig tydelig nok hvad han kom for; thi havde han ikke vidst hvad der var skeet, saa havde han sikkert ikke kundet see det. De tager Fejl i Deres Formodninger, min Herre! svarede Dorsan; der er slet intet uvertet eller ubehageligt mødt mig, og jeg vidste ikke hvorfor Deres Komme skulde giøre nogen Forandring i mit Ansigt. Det er Herr Melicourts Overbeviisning hos sig selv, tog jeg derpaa Ordet, at fortiene mere end Ligegyldighed af dig, som venteligen er Ursagen til, at han troer at blive nogen Forandring vaer. Er det ikke saa, min Herre? Ufeylbarlig, svarede han; og den Deel jeg tager i alt hvad der angaaer Dem, voldes maaskee at det synes mig, at De ikke er saa munter, som De var ved Bordet. Det er ganske naturligt, sagde jeg, at Munterheden forgaaer, naar man vil forlade sine gode Venner. Hvad! vil De forlade os, sagde Melicourt med en paatagen Forundring; hvad er Ursagen til denne Beslutning? Deels, svarede Dorsan, den Forsnyelse at følge Baronessen hjem, og deels den Uroelighed jeg er i, indtil jeg faaer Ende paa min Sag. Det kan nu ikke vare længe, sagde Melicourt med den Ondskabs fuldeste Glæde i sine Øyne; forend De maat faae Udfaldet at vide; thi det kan dog ikke være Dem ubekendt, at der er gaaet Dom i den i Formiddags. Det kan aldrig være mueligt, raabte Dorsan meget heftig, at en Sag kan tages op til Doms, uden at give den Anklagende Tid at fralægge sig Beskyldningen. Det er som jeg har den Ære at forsikre Dem, sagde Melicourt, jeg fik et Brev i Aftes, hvori man tilskrev mig det, som det nyeste der var i Byen, og tillige at det var skeet efter

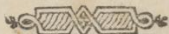
Eyrstens

Fyrstens udtrykkelige Befaling. Da jeg merkede, at Dor-
san ikke var i Stand til at sige et Ord meere, saa sagde jeg
med al den Gølelse af Glæde, som det var mig mueligt at ud-
trykke: Dersom De vidste, Herr Melicourt! hoor betydelig
denne Tidende er, og hoor ønskeligt et Udsald jeg har Marsag
at haabe af denne uventede Dom, saa havde De sikkert med-
deelt os denne Efterretning med lidt meere Vaersomhed. Hvor-
for det? spurgte han i en slags Forvirring. Forði, svarede
jeg, og saae ham stift i Synene, en pludselig Glæde ofte kan
have skadelige Følger, og deres Hensigt har vist ikke været at
vilde giøre Ondt, det tænker De for vel til. Da jeg kiender
Deres store Philosophie, sagde han med et haanligt Emil, saa
vidste jeg ogsaa forud, at Indtrykket af Deres Glæde maatte
kun blive maadelig. Derpaa bukkede han sig paa en meget
skiodesløs Maade og gik sin Vey. Han var aldrig saa snart
ude af Lyshuset, førend Dorstan kastede sig ned paa en Bænk,
som et Menneffe, der er ganske uden for sig selv; jeg gik
hen til ham, tog hans Haand og sagde: Nu min Ven! hvor-
ledes er det? Fat dig dog. Min Gud! raabte han, hvilken
umenneskelig Behandling, og hvormed kan jeg have fortient
den. Men hvad er det du beklager dig over? Veed du, om
det ikke er til dit eget Beste at man handler saaledes? Det
skulde være til mit Beste, sagde han med Bitterhed, at man
nægter mig den Ret, som der bliver den groveste Misbæder
bevilget? Thi endskiont Misgierningen er beviist ved Vidner
og egen Tilstaaelse, saa gives ham dog et Forsvar, og mig
fælber man Dom over, uden at jeg maae retfærdiggjøre mig.
Jeg nægter dig ikke, sagde jeg, at Omgangen er uhort; men

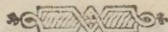
just derfor bør du saa meget desfor haabe et godt Udfald af den. Gyrstens milde og faderlige Hierte kan aldrig tillade ham at øve Uretfærdighed imod den ringeste af sine Undersaatter, end sige imod en Mand, hvis Dyder er ham bekiendt og som han har elsket saa inderlig. Det forekommer altsaa mig ganske troeligt, at han har undersøgt dit Svar til Commissionen noyere, og da han af det har seet, at du med en stor Deel af dine Officerer kan bevidne, at du for at redde Cassen, mistede alt dit, saa har det tillige overtydet ham om, at du var vis paa, at der ingen Mangel var i den; thi ellers kunde du jo ved at forsvare den med mindre Hestighed frietaget dig for Regnskabet. Meget godt, svarede Dorsan, naar man ikke kunde sige: at jeg havde været tvungen til at giøre det, paa det mine Underhavende ikke skulde anklage mig for at kunde have ræddet Cassen, om jeg havde villet. I øvrigt er det ikke min egen Ulykke, som ved denne Lejlighed rører mig saa stærk, som de, der forestaaer mine elendige Medborgere. Jeg havde bereed mig paa at være ulykkelig, men jeg kan ikke uden den heftigste Smerte see, at den sømteste Landsfader, den beste og retsindigste Gyrstic kan forleedes til at begaae den største Uretfærdighed. Hvad kan det hielpe de ulyksalige Borgere at være blevne befriede for udoortes Fiender, naar de skal være et Rov for Begierlighed, Falskhed, Undersundighed, Hyklarie og alle muelige Laster, der i menneskelige Skikkelser og under Dødens Maske søger at forblinde Gyrsticns Øyne, og bemestire sig hans Hierte. Disse Tanker, svarede jeg, ere den ædle Dorsan værdige,

værdige, men da de allene kan tiene til at sørge din Kummer, saa søg at adspredde dem; og lad mine Foresillinger finde Sted. Du skylder din egen Stoltthed at gribe efter alle Ting, om det ogsaa var et Skyggeværk for at synes roelig, saa længe du er her; og kan du ikke bringe det dertil, saa begiv dig i det mindste herfra og følg med mig til Baronessen; thi det er uartigt at lade hende vente længere. I denne Begiering søyede han mig, og Baronessen tog imod ham med den sfiemtsomme Bebrejdelse, at hun aldrig havde tiltroet General Dorfsan den Forsængelighed at han kunde lade to Fruentimmere vente saa længe paa sig, for at lære dem at sætte vedborlig Priis paa hans Selskab. Min lange Udeblivelse Frue Baronesse, sagde han, har en ganske anden Aarsag; thi den reyste sig af en Tvivl, om en dømt Mand ikke var Deres Selskab alt for uværdig. Hvad! sagde Baronessen, er der alt gaaet Dom i Deres Sag? Ja, svarede han, saa vidt har mine Efterstræbere bragt det. Men Indholdet af den er mig endnu ubekendt. Henriette nærmede sig ham, og sagde med et Ansigt der viiste hendes ganske Siel: Ey Herr General! saa kan det jo ligesaa snart være Deres Venner som Deres Fiender, der har bragt det dertil. Naar har en forfulgt Mand Venner, min deylige Frøken! spurgte Dorfsan? Den, svarede Henriette, som kun finder Dem naar han er i Lykken, eyer efter mine Tanker slet ingen, og det kan umueligt være Deres Lod; men at de ikke veed hvor stort Antallet er, er ogsaa meget naturligt; thi De har maaskee ikke kundet viise Dem det, uden ved Ord; og disse har

Falskhed saa ofte misbrugt, at Oprigtighed undseer sig ved at tage sin Tilflugt til Dem. Jeg veed endog, tog jeg Ordet, at han har Venner, som har søgt at giøre ham vigtige og væsentlige Tjenester, men jeg forbeholder ham denne Opdagelse til en Trost, om han ikke skulde være vedersfaret al den Ret, som ham tilkommer. Værdige Personers Følelse over vores Vanheld, sagde Dorfan, giver Kræfter til at bære den; det vilde altsaa blive mig en stor Lindring i min Ulykke, om den dydige Henriette vilde ynkes over mig. Hun svarede ham: Det haaber jeg aldrig at faae Leylighed til; thi om det endog gik saa ilde, som det kan, at man berøvede Dem Deres Værdigheder, saa veed jeg ey, om man ikke snarere burde lykønske end beklage Dem; ikke i det allene, at De blev befriet fra Forretningernes svære Byrde; thi den troer jeg lettes en retskaffen Mand ved den Gødhed at fremme de Ringers og Undertrykkes Vel; men ved at undgaae alle de Forhindringer, som Ondskab og Rænker kaster i Vejen til at afværge alt det, der er godt og nyttigt. De har fuldkommen Ret Kroken! sagde Dorfan; men hvad kan troste en ærefier Mand over Forliset af hans gode Navn og Rygte? Deres Herr General! er alt for vel stadfæstet, sagde Henriette; til at De kan have noget at frygte for det; thi alle Veltænkende veed, at De har skaanet saavel Fiendens som Fyrstens Undersaatter for alle de Byrder, som ikke vare høyst nødvendige, og hvilket Beviis skulde kunde omstøde den Slutning: at den Mand, som ikke vilde vertige sig, hvor han kunde giøre det ustraffet og med væbnet Haand, kunde det endnu

endnu mindre falde ind at giøre det paa en Maade, som han kunde kræves til Regnskab for. Kan ogsaa Ondskab naae den Seyer at de sælges i Mangel af Beviiser, saa affiges i alle Retssafnes Hierter den Dom: at de i Kraft af Overbeviisningen om Deres egen Redelighed, har brugt Siel og Arm til Deres Medborgeres Sikkerhed, og derover glemt at forskandse dem selv imod Ondskab og Esterstræbelse. Men naar jeg undtager Dem og Deres Frue Moder, sagde Dorfan, hvor skal man da finde flere Personer af saa rar en Tænkemaade? I mit Naboelaug, Herr General, sagde Baronessen, beviis mig den Godhed at følge med mig, saa skal de finde Mennesker, der medens Lykken smilte de til Dem, ikke havde nærmet sig dem af Frygt for at blive anseete for Hyllere; men i Modgangens Tid vil giøre sig en Væge af at legge den Hengivenhed for Dagen, som de skylder deres egen og Landets Velgiører. Dorfan tog meget erfiendtlig imod Tilbudet; og imedens jeg gik hen at bestille os Natteleye hos Teller, gjorde Baronessen og Henriette ham bekendt med de fleste af deres Venners og Naboers Characterer, og især beskrev Henriette ham sin Sophies hyperlige Egenstaber, og de Fordeele hun havde hendes Venstabs og Umgang at takke, med saa megen Varme og Gølelse, at Dorfan da vi vare allene tilfiod mig, at jeg ikke havde ladet Henriettes gode Egenstaber vederfares den vedborlige Ret. Saa snart Dorfan i Morgen har sagt Grevinden Farvel, saa begiver vi os paa Veyen, men endskiont det synes, at dine Ønsker om at kiende Dorfan personlig er paa det nærmeste til at blive opfyldt, saa sæt ikke al for stærk Lid dertil, det

ahner mig, at det ikke seer saa hastig endnu, men at en uventet Forhindring vil endnu paa nogen Tid holde mig fra at forsikre dig mundtlig med hvor stor en Hengivenhed Jeg er

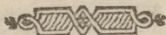
Din

uforanderlige Ven
Valsan.

Mittende Brev.

Melicourt til Tourville.

Helvede og alle dens Furier raser i mit Bryst; alle mine med saa megen Røye anlagte og med saa megen List udførte Anslag ere kuldkastede, og have allene befordret min egen Undergang. Dog dette skulde ikke smertet mig, dersom jeg kun havde draget Dorsan i Fordærvelsen med mig; men forestil dig engang hvor græffelig mine Piinsler maae være, da jeg i Steden for at skade ham og bringe Foragt over hans Navn, har hævet hans Ære til den høyeste Spidse, beklædt ham med Premier- Ministerens Værdighed, og gjort ham Tyrsten tusende gange fierere og dyrebareere end han nogensinde har været ham. I Sandhed han havde aldrig havt nodig at forsynde mig sit Ansigt og Hoffet, Harmen over at være Vidne til Dorsans Triumpf og den Røgtelse der vil blive bragt ham, havde været nok til at holde mig derfra: Var der endda kun bleven et Glimt af Haab tilbage for mig, om nogensinde at
saae

faae mit Had tilfredsfillet og mit Moed kjolet paa ham, saa skulde det understøttet mig; men jeg indseer Umueligheden der, til alt for vel. Kort sagt, jeg veed intet at gribe til, mine Midler ere borte, Fyrstens Raade forspildt, i Byen er det mig umueligt at komme; thi enhver vil vist vende mig Ryggen for at vinde den nye Ministers Gunst. Det er altsaa maaskee for sidste gang, at du horer noget fra den

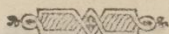
fortvibede

Melicourt.

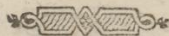
Lydende Brev.

Valsan til Gormin.

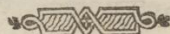
Mine Vhnesler traf rigtig nok ind; vores Rejse gif ikke nær saa langt, som vi ventede; thi dersom du har seet efter Stedet, hvor dette er skrevet, saa maae du være bleven vaer, at det er paa Dorsans Gods; og hvorledes det er gaaet til skal følgende Beretning ophjse dig om. Det første man kunde komme for den naadige Grevinde af Orvilles Dyne, gif Baronessen, Fruken Henriette, Dorsan og jeg hen at betakke os for beviiste Hestigheder. Vi sandt hende siddende paa en Sopha med Melicourt ved Siden af sig; hendes Haand laae meget kielen i Melicourts, og han kyskede den med Henrykkelse i det vi kom ind, venteligen for at frænke Dorsan, som Grevinden tog imod med disse Ord: En see, Herr General! Er De her endnu? Jeg tænkte De havde været borte for

længe siden. Dorfan uden at lade, som om han følede det Uøstige der laae i denne Tiltale, svarede hende meget koldsin-
dig: Det var min Skyldighed at sige Dem Farvel først. O
den havde jeg gierne frietaget Dem for; sagde hun. Men
jeg skylbede mig det selv, svarede han, siden De synes at troe,
at jeg tænkte nedrig nok til at vilde indvikle Dem i mine For-
trædeligheder; og da de saa Venners Agt, jeg har beholdt,
er mig overmaade dyrebar, saa har jeg bedet Frue Baro-
nessen og Froken Henriette at høre paa det jeg havde at sige
dem. Grevinden og Melicourt gjorde Wiiner til hinanden,
hvori man læste deres ganske Hierte, og Dorfan blev saaledes
ved: Forend min Fyrste fandt for godt at sende mig den sidste
gang i sine Forretninger, gjorde jeg ingen Hemmelighed af
min oprigtige Kierlighed til Dem, men den var tillige saa
uegennyttig, at dersom De havde besvaret den, saa havde jeg
desuagtet fuldt og fast besluttet aldrig at benytte mig deraf,
dersom jeg ikke ved min Haand kunde tilbyde Dem Fordeele,
der nogenledes kunde veye op imod Dem, som jeg fik ved De-
res; og jeg troer ved mit Forhold at kunde bevidne mine Ord.
Strax efter min Hiemkomst merkede jeg det Uveyr, der drog
sig sammen over mig, og jeg kræver her den Tilstaelse af
Dem selv, om jeg fra det Øyeblik af har talet et eneste Ord
angaaende min Kierlighed, uagtet at Deres venlige Forhold
har meere end engang syntes at opmuntre mig til . . . Grevin-
den faldt ham hurtig i Talen med disse Ord: De har aldeles
ingen Aarsag til at trobse paa min Venlighed imod Dem; den
kunde lige saa let være en Prøvesteen for en anden, som en
Opmuntring for Dem. Deres Hensigt med den, svarede
Dorfan,

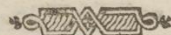
Dorfan, maae have været hvorledes den vil, saa bør De dog tilstaae mig, at da jeg ikke kunde læse i Deres Hierte, saa havde jeg Marsag til at holde den for det jeg siger. Jeg beder Dem derfor allene at besvare mig dette Spørgsmaal: om jeg i fornævnte Tid enten har talt om min Kierlighed, eller ladet et Ord falde, som kunde have Ekin af at forlange noget Løfte af Dem? Men om De ogsaa havde gjort det, meener De derfor, at De strax havde faaet det, spurgte Grevinden? Det er mit Hierte, svarede Dorfan, og ikke Deres Frue Grevinde, som jeg har at retfærdiggjøre; og jeg troer, at mit Forhold viiser tydeligen, at jeg, tildeels for ikke at falde andre til Last med mine Fortrædeligheder, men først og fremmest for at skaane Deres Omhed og Medlidenhed ikke vilde tale til Dem om mine Befymringer. Det lod, som om Dorfan vilde sagt meere; men en Diener kom ind og sagde, at der var en Staldkarl med et Brev til Melicourt, og da han af Generalens Vogn, som holdt i Gaarden, saa at han var der ogsaa, havde han bedet ham at flye Generalen denne Pakke, som han havde Ordre at bringe ud, paa hans Gods. Dorfan skiftede Farve ved at tage imod den, og jeg horte Henriette hvistede til ham: at en Mand som han kunde aldrig have noget at befrygte. Melicourt derimod tog sit med en øyensynlig Triumpf, og da han af Seglet sluttede sig til at det indeholdt en Raades Beviisning til Løn for hans, ham selv bevidste Fortienester, saa flyede han Grevinden Brevet og bad hende at læse det, med den Forsikkring, at ingen Lykke kunde være ham behagelig, uden den han fik igiennem hendes Mund. Hun imodtog denne Forretning med et ligesaa forbindtligt Svar

paa hendes Side; men neppe var hun til Ende med Brevet, som indeholdt en Forviisning fra Hoffet; førend hun med den allernderste Foragt kastede Brevet til ham og sagde: Denne Belønning opdager mig Deres Fortienester i sin fulde Glæde, og De kan forlade Dem til, at jeg lader Dem vederfares den samme Ret, som Fyrsten. Imidlertid havde Dorfan aabnet sin Palle, og der kom et ganske andet Liv i hans Ansigt, da han blev Fyrstens egen Haand vaer. Alle muelige Følelser af Henrykkelse, Glæde og Forundring viste sig i hans mindste Bevægelse medens han læste det, og aldrig saa snart var han kommen til Ende dermed, førend han slog sine Arme om mig, trykkede mig til sit Bryst og raabte: Dersom nogen Titel kan overgaae den, af en sand og troefast Ven! saa lær mig den; thi saa fortienet du den paa mig. Baronessen bad ham meget inderligen vort at forklare dem Ursagen til hans heftige Bevægelse, og hendes Daatters taarefulde Øye, der var heftet paa Dorfan, syntes at igientage sin Moders Bøn. Jeg er saa ubeskrivelig lykkelig, svarede Dorfan, at min Ven, min retfærdige Balsam ikke allene har retfærdiggjort mig, men min Fyrste elsker mig høyere end nogen Tid forhen, og hans usfatteelige Brev er mig et langt dyrebarere Beviis, end Minister-Patentet, som han har værdiget at oversende mig til en Stadfæstelse derpaa. Han havde neppe sagt dette, førend Melicourt sank næsten afmægtig ned i Sophaen, som han nyeligen brystede sig saa meget i, og Fortvivlelsens forte Billede tillige med Avindens Gift stod saa stærk i hans Ansigt og fraadde saaledes paa hans Læber, at jeg gruede ved at see paa ham. Grevingen derimod traadde med al den indtagende

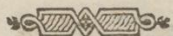
tagende Tæffelighed, som hun kan udbrede over hendes mindste Bevægelse hen til Dorjan med disse Ord: Det er mig umueligt at udtrykke hvor heftig mit Hierte er rørt over den Sener Deres Redelighed har erholdt over Undersundighed og Rænker: og da jeg er vis paa, at Deres Hierte er for ædelt og Deres Tænkemaade for ophøyet til at De ikke i Løndom skulde have billiget den Vaersomhed, som Dyden paalegger et Fruentimmer i Henseende til hendes Omgang, i hvor dyrt dette Offer end maatte komme hendes Hierte at staae; saa troer jeg ikke bedre at kunde overtude Dem om den Vold jeg blev tvungen til at gjøre paa mine Følelser, ikke heller at kunde forskaffe Dem en faldkommere Havn over Deres Fiender og nedrige Efterstræbere, end ved at tilbyde Dem mit Hierte og min Haand, og med Dem Raadighed over alle mine Midler. I dette Øjeblik skielvede jeg for første gang paa Dorjans Begne; ikke at jeg skulde tiltroet ham den Skrobelighed at tage strax imod dette Tilbud, men jeg frygtede, at hans Hierte endnu var saa meget i hendes Vold, at det maatte blive hendes Talsmand, og søge at undskyldte hendes Forhold. Men han lod mig ikke længe blive i denne Angst; thi efter at han i nogle Øjeblikke havde betragtet hende med Forundring, bukkede han meget dybt for hende, og sagde: Min naadige Grevinde! Jeg indseer den fulde Værd af dette alimrende og tillokkende Tilbud, men Deres Følelser over Ulykkelige ere meget heftigere end jeg nogenstunde havde forestillet mig, siden De ikke engang kan taale Synet af Dem, og saa stadig, som mit Forsæt end er at stræbe efter at fortiene min Fyrstes Raade, saa mueligt er det, at jeg kan forliise den paa nye. Forsigtigheden for-

biuder

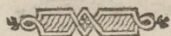

binder mig altsaa til at sætte mig i Sikkerhed for Fremtiden, og af Frygt for at blive utaaalelig i min Kones Dyne, naar jeg havde hendes Trost og Bistand højest nødvendig, maae jeg nægte mig selv den Ære, Deres Godhed tiltænker mig. Men De, dydige og elskværdige Henriette! der finder en sand Forsnyelse i at nærme sig de Elendige og forlindre deres Kummer, vil De ikke ved at tage imod mit Hierte og min Haand, forvise mig om at finde Husværelse i alle de Sienvordigheder og Forandringer, som endnu maatte forestaae mig. Dette kunde Grevinden ikke holde ud, hun saae med den ydersie Haanhed til dem, og sagde: Den der kan holde det for en Lykke at saae Henriettes Haand, er uværdig til at eye min, og jeg foragter eder begge saa høyt, at jeg skal sbye alle de Steder hvor mit Dye kunde blive straffet med tvende saa Verkiendtliges Syn. Deryaa gik hun ind i sit Cabinet og slog Doren med Hefighed i efter sig. Dorsan vendte sig deryaa til Henriette igjen og sagde: Skal jeg da være den eneste, hvis Vel den yndige Henriette ikke vil giøre sit til at befordre; thi tænk ikke, at mit Tilbud er en Virkning af min Forbittrelse imod Deres Tante; min Hat for Dem er alt for stor til at betragte Dem som et Redskab for min Hævn, og jeg forsikrer Dem helligen, at min uventede Lykke er mig meest dørebær i det Haab, at deele den med Dem. Det beroer paa min Moder, min Herre! sagde Henriette, men jeg er næsten vis paa, at hun ikke nægter mig sit Samtykke, naar jeg aabenhjertet tilstaaer hende, at hun ved det kan giøre mig fuldkommen lykkelig. Ved disse sidste Ord overdrog en mørkerød Farve hendes deylige Ansigt og Baronessen tog hendes Haand, lagde den i Dorsans,

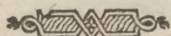
som

som kyskede den med Henrykkelse, og Baronessen sagde med
Laarene i Synene, jeg overgiver Dem det kiereste jeg har i
Verden med en sand Fornoyelse, men for at den kunde været
fuldkommen, saa vilde jeg allene ønsket, min Herre! at De
havde gjort denne Begiering forend jeg var vis paa alle de ud-
vortes Fordele, som den forskaffer min Daatter, paa det jeg
kunde overbevist Dem, at jeg gav hende til den dydige og ilde-
den inægtige Mand. Dersom Dorsan, sagde jeg, ikke alle-
rede havde Bevist nok paa Deres Ngt for ham, saa maatte
han blive fuldkommen overtudet derom, ved at høre, at De
vilde afftaae Deres ustridige Rettighed til det omtvistede Gods,
naar Deres Svoger vilde have overladt de Papiere, som han
havde af Dorsans i sine Hænder; og De bør takke Herr Me-
licourt for hans Omhyggelighed i at forebygge dette for dem
saa ufordeelagtige Mageskifte. Dette Stod skildte os af med
ham, han før næsten rasende ud af Stuen, og da Dorsan
derpaa forlangede en nøyere Underretning herom, svarede jeg
ham, at mig syntes vi havde opholdt os al for længe paa et
Sted, hvor vi vare saa ilde velkomne; jeg troede derfor at vi
gjorde vel i at tage Froekost hos Teller, og da efter al For-
modning vores Reyse-Routé nu maatte forandres, saa kunde
vi imidlertid overlegge alle Ting. Dette Forslag blev strax
sat i Værk; jeg viiste Dorsan dit Brev angaaende det omtalte
Tilbud, som forvægede Dorsans Henrykkelse over de to Perso-
ners Tænkemaade, som nu snart saa nye skulde forbindes
med ham. Han foresillede Baronessen og sin elskværdiae Brud,
at det vilde være den utilgiveligste Esterladenhed i hans Plig-
ter, om han ikke strax drog til Byen, og han var vis paa,
at

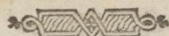

at De vilde sande med ham, at hans Hjerter burde drive ham langt stærkere end hans Skyldighed, efter at være bleven be-
naadet med saadan et Brev; hvorpaa han flyede dem Fyrstens.
De gavede ham fuldkommen Ret, men da de tillige yttrede me-
gen Misshag over at følge med ham, da De ingen Bekiendts-
skab havde at drage ind til, saa blev Aftalen den, at jeg skulde
følge med dem til Dorsans Gaard, og der seye de fornød-
ne Anstalter til hans Bryllup, da han saa snart det var muel-
ligt vilde tage Tilladelse af Fyrsten at komme til dem, for at
forbindes med Henriette, og bringe hende til Byen som sin
Gemaliade. De forlangte derpaa eenstemmigen at vide, hvor-
ledes jeg havde kundet retfærdiggjøre Dorsan, som jeg gav
Dem følgende Beretning om: Da dette lykkelig overstandne
Uveyr reyste sig imod Dorsan, var jeg hos min gamle Ven
Formin, og vidste altsaa intet af hele Sammenhængen, førend
han ved min Tilbagekomst visste mig Finands Kammerets Brev
tillige med hans Erklæring om Maaden, hvorpaa han troede
at have mistet Qvitteringerne, der manglede. Saa ofte jeg
ved slige Contracters Slutning eller Betalning var hos ham i
Hoved-Quarteret, havde jeg alletider taget Gienparterne til
mig, paa det de i paakomne Tilfælde ikke skulde være paa et
Sted, og det skød mig paa Øyeblikket, at jeg maatte have
disse; men da jeg var ikke vis derpaa, saa sagde jeg ikke et
Ord derom, for ikke at smigere ham med et falskt Haab. Jeg
om ikke saa snart om Aftenen i mine Bærelser førend jeg gav
mig til at rage i mine Papiirer, og ingen kan forestille sig min
Glæde, da jeg var saa lykkelig at finde dem. Min første Be-
vægelse var at ile tilbage til min Ven, for at overlevere ham
denne

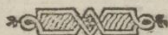

denne Skat, og jeg var allerede i Forsluen da det faldt mig ind, at denne Lejlighed kunde blive den beste Provesteen for Grevinden af Orvilles Hierte. Jeg gif altsaa tilbage igien, gienste mine Papiirer meget vel og begyndte strax om Morgen den derpaa at plage Dorsan for at besøge Grevinden; havde han ikke været at overtale dertil, saa havde jeg strax betaget ham alle sine Bekymringer, men da han gav efter, saa maatte jeg søge at giøre Ende paa dem uden hans Vidende. Grev Murray var den eneste, som holdt ved offentlig at paastraae Dorsans Uskyldighed; jeg begav mig altsaa til ham, og bad ham at forskaffe mig Audience hos Fyrsten, siden jeg havde noget magtpaaliggende at aabenbare ham Dorsans Sag angaaende, som jeg ikke kunde sige til nogen anden, men om det var mueligt saa ønskede jeg gierne, at denne Audience blev en Hemmelighed for alle andre. Han svarede mig, at han just stod færdig til at tage op paa Slottet, og at han med saa meget større Fornøjelse vilde søge at udrette det, som han var vis paa, at denne Sag var Fyrsten ligesaa ubehagelig, som Dorsan selv. Om Eftermiddagen bekom jeg det Svar fra ham, at jeg om Morgen den derpaa skulde indfinde mig hos ham paa Cancelliet, da Fyrsten igiennem sin Løngang vilde komme der til mig, som ogsaa skeete. Jeg overleverede ham Dvitteringerne, sagde ham hvorledes Dorsan havde forliifet Originalerne, og Maaden hvorpaa Gienparterne vare komne i min Vold. Jeg viiste ham hvor meget Dorsan havde mistet af sin egen Formue ved disse Dvitteringers Forliis, som var det overtuydensse Beviis, at han til Landets Tjeneste havde grebet sit eget an, isteden for at bertige sig, og at naar ikke Unds

skab

skab og Efterstræbelse havde lukket hans Anklageres Døne for
 hans Uskyldighed, saa maatte det lange Tidrum imellem Døit-
 teringerne overført dem om, at Armeen haade behovet Under-
 holdning i saa lang Tid. Han hørte paa mig med Taarene i
 Øjnene, og spurgte mig, om min Ven vidste noget herom?
 Jeg svarede: Nej; at jeg havde forbeholdt ham den Glæde
 at faae den første Efterretning om hans Retfærdiggjørelse fra
 en Fyrste, som han elskede saa inderlig, at hans Raades For-
 liis faldt ham næsten lige saa smertelig som hans Døds; og
 at Greve Murray var den eneste der var vidende om den Raa-
 de jeg nu nød, men uden at vide hvad jeg havde at foredrage.
 Han befalede mig derpaa at fortie det for alle endog for Dor-
 san selv; det er nødvendig til mit Anslags Udførelse, blev han
 ved; thi endskjønt jeg har Beviiser nok til at retfærdiggjøre
 Dorfan og mig selv med, ved at tilvende ham større Raades
 Beviisninger, saa har jeg dog ingen til at affrasse hans Efter-
 strævere. Den første Angivere maae for Dagen, for at
 tiene andre til Exempel, jeg vil altsaa stille mig an at være
 fuldkommen overtydet om Dorfans uredelige Forhold, og
 offentlig tale om de Forbindeligheder jeg skylder den, der først
 har opdaget den, da han vist ikke mangler at kræve sin Be-
 lønning, som han ogsaa skal faae. Med dette Løfte lod han
 mig gaae, og at han har opfyldt det vidner den Glæde om,
 som vi alle føler. Brevet som han har skrevet Dorfan til, er
 saa livagtig en Afbildning paa hans Hierte, at jeg havde givet
 dig en Udskrift af det, dersom Fruen Henriette ikke havde
 sendt een til sin Sophia, hvor du kan faae det at see. Jeg
 har for nærværende Tid saa travelt med at foranstalte alle Ting
 til

til en Høytidelighed, som er en sand Vellyst for mit Hierte, at førend den er forbie vil du neppe høre noget fra

Din

oprigtige Ven

Valsan.

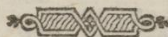
Et og Tyvende Brev.

Frøken Henriette S. til Frøken Sophia L...

I Steden for at omfavne sin Henriette maae min Sophia lade sig nøye med et Brev fra hende, og hun stoeler saa meget paa hendes uforfalskede Venskab, at hun endog troer det vil blive hende meere kjærkommen end hun selv, siden den største og meest uventede Lyksalighed har holdt hende tilbage. Jeg er forsikkert om, at min Venindes Hierte vil slaae af Glæde, naar jeg faaer sagt hende, at Dorsans Redelighed har erhholdt en fuldkommen Sejer over sine efterstræbende Fiender, at han er høyere end nogenfinde forhen elsket af Forsten, der til et Mandt paa hans Raade har udnævnt ham til Premier-Minister; og at jeg skal om saa Dage, ved et helligt og uopløseligt Baaud, forenes for evig med denne dydige og retskafne Mand. Ja; min elskede Sophia! Jeg er Dorsans Brud; og den Vellost, der opfylder min Barm ved dette Navn, overtyder mig om, at min Veninde kiendte mit Hierte nøyere end jeg selv, da hun beskylde det for, at have overgivet sig til Dor-

S

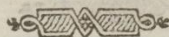
san.

fan, men denne Kundskab vil tillige blive min Vorgen hos
 hende, at det er hverken hans Lykke eller Høyhed, men ham
 selv, som jeg elsker; og jeg solet nu, at jeg neppe nogensteds
 havde kundet give min Haand til nogen anden. Vi har stedse
 været enige om, at den rasende Sindslidelse, som man be-
 lægger med det Navn af Kierlighed, ikke er nødvendig til Egte-
 standens Lyksalighed, men at det Fruentimmer paa den anden
 Side handler ilde imod sig selv og forbryder sig imod den, der
 betroer sin Ære og Lyksalighed i hendes Vold, som giver sin
 Haand til een, naar en anden har Fortrinet i hendes Hjerter,
 og Dorsans Fortienester havde mig selv usvident gjort saa
 levende et Indtryk i min Barm, at jeg aldrig kunde agtet no-
 gen anden Mand saa høyt som ham, saa snart han besad min-
 dre gode Egenskaber, og jeg troer ikke, at Verden kan forevise
 den anden Dorsan. Ofte naar jeg forestiller mig den Lyksa-
 lighed der er falden i mit Lod, saa troer jeg at det allene er
 en behagelig Drøm; thi Dorsans Kierfærdiggjørelse og Tilbu-
 det af hans Hjerter og Haand overmulede mig saa pludseligen,
 at jeg har Møye med at holde det for noget virkeligt, men
 naar saa Stedet jeg er paa, saavel som tusende andre Ting,
 overtønde mig om at det er saa i sig selv, saa kan jeg ikke bare
 mig for at føle Medynk over min Tante og det, hendes Hjerter
 og Forsængelighed maae føle ved denne Levlighed; og i hvor
 fordeelagtige følger det end har havt for mig, maae jeg dog
 beklage hendes Blindhed, der med Haanhed kunde støde et saa
 pyperligt Gode, som en værdig og dydig Gæstefælle fra sig,
 fordi hun troede, at han vilde blive berøvet den forsængelige
 Høyhed, som faaer meere Glands og Prydelse af Dorsan end

den er i Stand til at meddele ham. Jeg har ikke fattet min nok endnu til at give, min Veninde, en omstændelig Beretning om, hvorledes alle disse mange Forandringer tildroge sig; thi saa behagelig en Udsetelse, som jeg end har for mig i Fremtiden, saa skielver jeg dog ved at see Forberedelserne til det vigtigste Skridt, som et Menneske i sin hele Levetid kan gjøre, og som ved at forsøge mine Eener tillige vil forsøge mine Pligter. Men tør jeg ikke haabe, at min Sophia, som ved alle forekommende Lejligheder har været min troe Raadgiver og Ledsaager, ikke heller nægter mig sin Bistand ved denne vigtige Begivenhed? Vil hun ikke ved sin behagelige Nærvarrelse understøtte sin Veninde, og derved opfylde det eneste Huske der er tilovers for mit Hierte; thi dersom hun føyer sine Bønner til min Kiære Dorsans, som har skrevet hendes Herr Fader til derom, saa er jeg vis paa, at han ikke nægter det. Skulde alt dette ikke være nok til at faae min saa indfærdige Begiering opfyldt, saa vil jeg endnu give min Sophia en bevægende Marsag, nemlig den: at see en Regent, som lever kun for sine Undersaatter, som Hylkeren skielver for at nærme sig, som har aabnet Sandheden en frie Afgang til sit Dre, og som ved Magtens Anvendelse viiser sig Dødens og Menneskernes sande Ven. Til et Beviis paa det jeg siger, følger hermed Afskriften af et Brev, hvori hans Hierte paa det tydeligste staaer afmalet. Beste, Kiæreste Sophia! lad dette ikke blive den første Begiering, der nægtes mig, men und mig den ubeskrivelige Fornøjelse paa den betydeligste Dag i mit hele Liv at kunde trykke min

Veninde til mit Bryst med den Forsikring, at endskönt mit
Navn forandres er jeg dog

min Sophias

uforanderlige

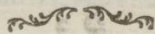
Henriette S...

To og Tyvende Brev.

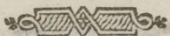
Syrsten til Dorfan.

Redelige Dorfan! Kom saa snart, som mueligt tilbage i
din Herres og Bens Arme, der ere aabnede for at tage imod
dig. Den ærlige Balsan havde aldrig saa snart ved Gienpar-
ternes Overlevering af de forliiste Dvitteringer stadfæstet Over-
beviisningen i mit Hierte angaaende din Ufaldighed førend
jeg fandt, at det var sli en Mand, som dig, uansædndigt at
møde for Dommere endogsaa til at frikiendes. For altsaa at
straffe mig selv, fordi jeg havde kundet lade mig forleede til
at fatte Skyggen af Mistanke om din Redelighed mødte jeg
selv som din Talsmand og dit Forsvar. Men da din Straf
bør staae i Forhold med din Forbrydelse, som bestod i at have
opofret dit eget for at frelse mit og det Almiædeliges, saa fin-
der du din Dom i det indlagde Minister-Patent, der tilhol-
der dig, at tiene mig og Staten saaledes som du hidindtil
har gjort, da du stedse i mig skal finde den huldeste og oprig-
tigste Ven.

Friederich.

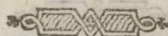
Tre

Tre og Tyvende Brev.

General Dorfan til Frøken Henriette S...

Min elskværdige Henriettes Hierte kan meget bedre forestille hende, end jeg formaaer at beskrive Gyrnsens meere end naadige Modtagelse; jeg veed intet andet at ligne den ved, end tvende Venners Sammenkomst, der efter en lang Traværelse og udslandne store Farligheder, ere saa lykkelige at see hinanden igjen. Jeg er fuldkommen overbevist om, min Dyrebare! at jeg ikke overtræder Erbedigheden imod min Landsherre ved at smigge mig med, at han virkelig føler Venkskab for mig; thi at udelukke denne søde Drift af Regenteres Barm, er at betage dem Lindringen i alle menneskelige Besværligheder, som De saavel som den ringeste af Deres Undersaatter ere underkastede, og Lættelsen af deres store og svære Byrde. Endskönt mit Hierte i dette uskatteerlige Øyeblik sølede min ganske Lyksalighed, saa bestod min største Vellyst dog i den Tanke, at jeg skulde dele den med Dyden selv, naar jeg paa den kraftigste Maade kunde kalde et Gruentimmer mit, hvis Sindsspyerlige Gaver i tusende Grader overgaaer hendes personlige Deylighed i hvor stærkt den end drager Dyet til sig. Jeg udbad mig endnu samme Dag min Herres Tilladelse til en Foreening, der skal krone alle mine Ønsker, og han var meget villigere til at give mig den, end til at staae fra sit Forsæt, at dette for mig saa kiere Baand skulde knyttes i hans Nær-værelse. Den fortræffige Grevinde Murray erkjendte sig

med saa megen Følelse om min dyrebare Henriette, og ønske, de med saa megen Varme at blive beåret med hendes Venfskab, at jeg gav det ædle Par Part af den Lyksalighed jeg har Haab om i Besiddelsen af saa dyrebart et Klenodie, og de tage begge saa oprigtig en Deel i min Glæde, at De vil følges med mig, for at være Vidner til en Forening, hvori min høyeste Attraae skal være at forekomme alle min Henriettes Ønsker. I Morgen Aften haaber jeg mundtlig at forsikre hende, at jeg indtil mit sidste Øyeblik er

Min dyrebare Henriettes
oprigtig elskende og troe
Dorfan.

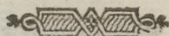
Fire og Tyvende og sidste Brev.

Dorfan til Formin.

Derfom du og alle dine befinder sig saavel som jeg ønske, saa er der intet lykkeligere Menneske paa Jorden, end din Ven Balsan. Jeg kan næsten sige, at jeg er drukken af Glæde; thi i Gaar havde jeg den store Fornøjelse med egen Haand at give Dorfan alle sine Dyders Løn i den elskværdige Frøken Henriette S. . . og det med den fulde og faste Overbeviisning, at Himlen havde dannet deres Hierte for hinanden, og til at befordre fælleds Lyksalighed. Vor Selskab var kun lider; thi det bestod ikke af flere Personer end Brud og Brudgom, Baronessen, Greve Murray og Grevinden, Frøken Sophia L. . . og din Ven, men jeg tør byde Trods til den talrigeste

rigeste Forsamling ved flige Kynligheder, i at have sendt meere velmeente og ivrigere Bønner til Himmelen for et Brudepars Velgaaende end de, som vore Hierter frembragte. En glade-re Dag veed jeg ikke at have havt i min hele Levetid, Min-terhed og sand Glæde oplivede enhver's Farm, uden at der hør-tes en vild Støyen og Raaben, og lige saalidet nedrig eller tvetydig Skient. Efter Maaltidet foreslog Dorfan os en Spadseregang i en liden indhegnet Skov, som stoder lige til Haugen, og efter at han havde fort os i adskillige planerede og igiennemhugne Alleer, kom vi paa en Godstie til et lille men meget næt Hus med en nydelig Frugt-Have ved. Den Brim-mel af allehaande smaae Kræe, som løb ind og ud i Gaarden, syntes at bevidne Beboernes Velstand, og gav Henriette An-lebning til at spørge Dorfan: hvem der boede? Han svarede hende: et par værdige Folk, min Dyrekare! hvoraf Manden har Opfigten med denne lille Skov, som jeg nyelig har ladet indhegne og sette Wildt i, og dersom min Henriette har Lyst til at giøre nærmere Bekiendtskab med disse gode Folk, saa vil hendes Nærværelse vist overmaade glæde dem. Hun var strax villig dertil, men hvor stor var ikke baade hendes og min Forundring, da vi saae den graaestæggede Simon og hans Kone, der kunde krybe lidet om igien, og som tage imod hende med Tak og Velsignelser for det jordiske Paradiis de vare satte i. Henriette vendte sig meget rørt til Dorfan, men han forekom det som hun vilde sige med disse Ord: Jeg kan ingen-lunde lade min Elskværdige blive i den Tanke, at jeg har søgt at forbinde hende ved denne Gierning. Jeg skulder dette gode Par alt for megen Forbindtlighed til at kunde afbetale dem

den;

den; thi deres oprigtige og usminkede Lovtaler opdagede mig allerforst det Hiertes Beskaffenhed, som i Dag har forvissnet mig mine øvrige Dages Lyksalighed. Derpaa fortalte han Tildragelsen med Simon, som jeg har berettet dig, med det Tillæg, at han den Morgen, da vi havde forladt Grevinden af Orville, havde gjort Aftale med Teller, om at skaffe Simon frie fra Gaarden, og tillige givet ham en skriftlig Befalning til hans egen Forvalter om at forsyne dette Huus med alle behørigte Ting, og hvor de vare ankomne i Gaar. Det øvrige af Dagen blev tilbragt, deels med Musique og deels paa andre behaelige Maader, og da Natten kaldte os til Hvile, bød jeg Dorsan god Nat ved hans Sengelammer. Dør med større Bevægelse end jeg nogenfinde har følet, men at den var intet mindre end ubehagelig kan du let slutte. I Morgen er al den omliggende Adel indbudet til at spise her, og om tre Dage gaaer vi alle til Byen. Skulde du nogenfinde have tvivlet om mit Venkabs, saa kan dette Brev tiens dig til et Beviis paa hvor kær du er mig; thi for at meddele dig denne alvædelige Tidende, har jeg ikke endnu ønsket Brudeparret en god Morgen, men da jeg nu umuelig kan opsætte det længere, saa les vel, og glæd dig med

Din

bestandige Ven

Vassan.

Emilie